

ПОЛУЧОВЕК
ПОЛУМАШИНА
СУПЕР-ЧЕНГЕ

РОБОКОП

СТАЛКЕР
—1993—

ЕД НАХА

БЕСТСЕЛЪРИ ОТ СВЕТОВНАТА ФАНТАСТИКА

ЕД НАХА РОБОКОП

Превод: Валентин Попов

chitanka.info

Мърфи бе добро ченге. Той имаше най-тежкия район в най-ужасяващото предградие в един престъпен град. Имаше чудесно семейство, добри приятели и нов партньор. Докато един ден шайка отрепки го застреля.

Само че Мърфи не умря. Той се върна в тяло от стомана — огромен и неуязвим, всяващ смъртен страх... Завърна се на улицата, където все още властваха гадните копелета. Срещу тях застава полицаи, който не може да бъде спрян. Суперченге на лов... За да унищожи престъпността. Макар и мъртъв...

На Кейт и Кая

*Възвишеният човек знае кое е добро;
посредственият знае какво носи печалба.*

Конфуций (ок. 551–
479 пр.Хр.)

1

Той беше ченге.

Добро ченге.

Поне това си помисли Мърфи, докато гледаше от малката си панелна къща навън в тъмното. От това разстояние пустите улици изглеждаха безопасни. Но Мърфи знаеше, че не е така. Под покроба на тишината, зад сенките, нещата бяха готови да експлодират. Все пак той прие преместването. Като добро ченге.

Изведнъж си спомни за баща си. Инстинктивно отстъпи от прозореца. Баща му беше убит по този начин. Както гледаше през един прозорец. Бе улучен от заблуден куршум. По времето, когато Детройт за пръв път изпита безредиците.

Беше преди двацет години — когато федералните власти орязаха бюджета и подтикнаха градовете да се грижат сами за себе си. Тогава повечето главни градове бяха напрегнати като опънат барабан. По онова време Детройт, подобно на някои други големи градове, се побърка.

Социалните програми бяха сведени до нула. Бедните не разбраха защо и излязоха на улиците, за да излеят гнева си. Тогава семейството му живееше в района, известен като Стария Детройт. Там все още имаше семейства, чиито членове цял живот се бяха надявали и мечтали. Бащата на Мърфи се оказа на неподходящо място в неподходящ момент. Снайперист. Изстрел. Свистене. Издрънчаване на счупена чаша. Това беше краят на Джеймс Патрик Мърфи.

Докато умираше, баща му изглеждаше едва ли не изумен и развеселен от случилото се. Бе се преместил в Детройт, за да си потърси късмета в автомобилните заводи. Но скоро автомобилната промишленост западна и той започна работа в новосъздадената компания „Омникон“. Тежка работа. Но застрахователната агенция плати за погребението. Красив, богато украсен ковчег. Необходимите за случая цветя с ксерокопирани подписи на безлични служители.

Бащата погледна нагоре в очите на уплашения си син и промълви: „По дяволите.“ Сви се, усмихна се и умря.

Мърфи въздъхна. В определен смисъл „Омниконсюмър Продъктс“ се оказа спасител на града. Нови жилищни проекти. Нови работни места. Когато преди по-малко от година общината се оказа пред банкрут, в невъзможност да плати дори на полицията, „Омникон“ се намеси и просто пое градските служби за сигурност. Сега плащаше на полицията. И на пожарната. И на санитарните бригади. И на парковите служители. Небеса, поне плащаше навреме!

Мърфи чу изстрели зад себе си. Обърна се инстинктивно. Установи източника и се успокои. Десетгодишният Джими Мърфи, проснат пред телевизора, гледаше любимото си шоу *Ти Джей Лейзър*. Мърфи се опита да не се изсмее, когато ченгето от екрана застреля половин дузина кроманьонски гангстери, завъртя пистолета си и го пъкна в кобура. Лейзър, с поотпуснато шкембе и зле оформен перчем, би се превърнал в труп в района на Стария Детройт само за пет секунди.

Районът, към който Мърфи щеше да се отправи на сутринта.

Завръщане по родните места.

Мърфи почувства, че стомахът му леко се свива. Беше напрегнат, но проклет да бъде, ако се издаде пред семейството си. Беше лошо да носи кошмарите вкъщи: видения на крещящи лица, смачкани коли, безкрайни потоци от кръв и сълзи. Нямаше да покаже слабост или безпокойство пред детето и Джан.

Хвърли поглед към прозореца и на трепкащата светлина на телевизора видя отражението си. Подскочи. За момент лицето, което зърна, беше лицето на баща му. Да. Той имаше същите високи скули. Същите хлътнали сини очи. Тънки устни, готови да се усмихват, но ненаучени да се разтягат толкова много. Насили се да потисне вълнението си. Беше трийсет и пет годишен и вече заприличваше на гигантски кренвирш. Почти се изсмя на глас. Добре дошъл в света на кренвиршите, Мърфи.

Джан влезе в стаята.

— Вечерята ще бъде готова след минута.

Очите им се срещнаха. Тя знаеше колко е нервен. Твърде дълго бяха заедно, за да не го знае.

Отраснаха заедно, приятелството им разцъфтя в любов. Той си наложи да се усмихне широко, най-вече заради Джими, прокара мазолеста ръка по прибория си корем и обяви:

— Чудесно, мам. Ще изям цял кон.

На свой ред и Джан се принуди да се усмихне:

— Това го ядохме снощи. Задушено ще свърши ли работа?

Мърфи поклати глава:

— Предполагам, че мога да се насиля.

Пред телевизора Джими се изсмя:

— И аз ще мога, щом татко може.

Джан се запъти към кухнята.

— Двама умници.

Мърфи проследи как Джими се намести отново пред телевизора. Погледът му още веднъж обходи улицата. Чудеше се какво ли ще се случи навън през нощта. И какво ще намери там на сутринта.

2

Пълната луна осветяваше Стария Детройт, като му придаваше мъртвешки, зловещ блясък. Четири монолитни небостъргача се извисяваха над разкривените силуети на нивото на улицата: бъдещето гледаше с презрение надолу към последните разпадащи се останки от миналото. Три часът през нощта. По-голямата част от града отдавна спеше, но в Стария Детройт през всички часове цареше варварски уличен живот.

Патрулиращите полицаи Фредериксън и Конърс насочиха турбокрузъра по една пуста улица. На две пресечки пред тях бръмчеше водещата кола. Тази нощ Фредериксън и Конърс осигуряваха тила. Нямаха нищо против. Беше монотонна работа, но в този район монотонността беше добре дошла.

Наблюдаваха как ниската полицейска кола пред тях изчезва в една пресечка. Колите не бяха кой знае какви на вид, но вдигаха адски шум из улиците. Когато ускоряваха, техните двойни турбодвигатели издаваха звуци на виещи банши.

Двете ченгета си позволиха да приспят чувството си за сигурност. От време на време сигналните светлини на покрива на колата се отразяваха върху сградите и зле поддържаните витрини. Ярка разкъсана реклама привлече погледа на Фредериксън:

„Кредитиране на двайсетгодишни семейни договори“

По онова време „Муункорп“ щедро обещаваха да ангажира хора за колонизиране на обратната страна на Луната. Сега дори пътешествията в космоса бяха стара работа. Имаше списък от чакащи, готови да напуснат порутените градове срещу обещанието за нещо по-добро някъде, *където* и да е.

Като шофираше, Фредериксън хвърли поглед към компютърното табло на крузъра. Там пробягваха *цифри*. Още *цифри*. Той се размърда на седалката в напразно усилие да се намести удобно. Половината от трудностите, свързани с работата в полицията, идваха от униформата, която причиняваше болка в буквалния смисъл. Подплатени костюми,

удароустойчиви пластични бронезилетки, лъскави, но тежки шлемове. Опита се да открие положение, при което по-малко да притиска вече напрегнатия си пикочен мехур. Лош късмет. Потъна на мястото си и пое неудобството със стоическа въздишка.

Фредериксън и Конърс взеха завоя без усилие. Водещата кола 01 ново беше пред погледа им. Далеч пред нея някаква сянка се плъзна през улицата. Фредериксън се напрегна. Внезапна реакция. Чудеше се дали Алкът и Дафи в колата отпред са я забелязали.

Неговото радио изкряка. Някой в комуникационния център също бе засякъл проблясващата точка на екрана на радара.

— Забелязан заек, бяга на изток към Хувър. Проверете го.

Водещата кола избоботи в отговор:

— Прието. Фасулска работа, сър. Край.

Смях. Можеше да бъде само Алкът. Той полагаше голямо усилие да не взема всичко на сериозно.

— Спокойно, приятел. Засякохме те на мрежата.

Фредериксън се поотпусна. Бягачият се придвижваше бързо върху компютърната карта на района. Водещата кола увеличи скоростта, зави зад ъгъла и изчезна от погледа. Светеща червена точка на таблото на втората кола показваше къде се намира. На картата Фредериксън можеше да види как първият крузьр се приближава към жертвата си.

Нищо повече от рутинна работа. Най-вероятно да е някой пиан. Все пак приятелчето беше прекалено бързо за един пиан.

Фредериксън се наведе над микрофона:

— Виждаш ли нещо, Алкът?

От първата кола се донесе гласът на Алкът:

— Прилича на жена.

Конърс, забол очи напред, хвърли учуден поглед на Фредериксън. От първата кола се донесе смях.

— Исусе! Ощипи ме, Дафи — възкликна Алкът. — Или аз съм луд, или тя е гола-голеничка.

Дафи се престори на изненадана.

— Държи надпис. Пише: „Оставете наркоманите на мира“.

Фредериксън и Конърс се ухилиха един на друг. По радиото избумтя гласът на Алкът:

— О, боже! Фредериксън, това е... това е жена ти!!!

Фредериксън отпусна педала на газта. „Умници“ — помисли си гой. Чуваше по радиото как Алкът и Дафи се смеят истерично. Отдясно долови глух шум. Смехът от първата кола рязко секна. Фредериксън се обърна и видя, че Конърс едва сдържаше смеха си, но е преbledнял.

Радиото донесе дрезгав вик. Конърс се наведе над микрофона. Пълна тишина.

Фредериксън погледна към мрежата на компютърното табло. Червената точка, която допреди малко означаваше водещия турбокрузър, избухна внезапно и заля екрана с червена светлина.

— По дяволите — промърмори Конърс.

Фредериксън натисна газта с всичка сила. Турбокрузърът се плъзна напред, понесе се с писък покрай ъгъла със запалени светлини и виеща сирена. Колата направи завой. Фредериксън стисна зъби. Беше уморен от тази улична война.

Удари спирачките и се вгледа в улицата напред. Конърс откопча пистолета си, без да мисли, като се опитваше да контролира бълникащото повдигане в себе си. На по-малко от десет фута пред тях горяха смачканите останки на първата кола. Телата на Дафи и Алкът бяха проснати на платното с неестествено разперени крайници, сякаш разпокъсани парцалени кукли. Зловещ облак от черен противен пушек се издигаше от разбития мотор на полицейския крузър.

Фредериксън с усилие запазваше самообладание. Изхриптя в микрофона:

— Ранени офицери, част 217, подкрепление и медицински екип.

Отговорът, който дойде в мъртвата тишина, беше кратък и по същество:

— Част 217, всички налични части в момента са ангажирани. Действайте като първична контактна част. Молбата за медицинска помощ — приета.

Конърс стовари юмрук върху таблото.

— Страхотно. Като по времето на Джон Уейн.

Открехна дясната врата.

— Хайде. Ще те прикривам.

Фредериксън и Конърс бавно отвориха вратите на турбокрузъра. Който и да бе взривил колата пред тях, е бил абсолютно смахнат. Който и да е бил, навярно все още е там. Сега ги наблюдаваше. Конърс

стоеше пред колата и бавно се обръщаше. Лъчът от лазерния прицел, монтиран на пушката му описваше малки светлинни кръгове върху затворените прозорци и неравните покриви на сградите. Докато Конърс изучаваше района, Фредериксън със спуснат шлем се приближи до горящия крузър.

Вгледа се в смачкания шлем на Дафи. Под плексигласа лицето беше смазано. Стефани Дафи, двацет и осем годишна, от четири години в полицията. Никакви признаци на живот.

Конърс погледна Фредериксън, като продължаваше да се върти бавно.

— Как е Дафи?

Фредериксън вече отиваше към Алкът.

— Тя е мъртва. — И се наведе над втория паднал полицай.

Алкът беше все още жив. Тялото му започваше неконтролируемо да се гърчи и тресе. Конвулсивни тръпки. Огромна рана на гърдите. Исусе, през разкъсаната бронезилетка той можеше да види сърцето на Алкът. Фредериксън усети как в очите му напират сълзи. Каква безсмислица! Защо тези двамата? Защо патрулиращи полицаи? Той застина над тялото. Гневът му се надигаше. Конърс не преставаше да се озърта.

Отново и отново насочваше прожектора към едни и същи точки. Там нямаше никого, нали? Защо тогава беше така нервен?

— Хайде, човече! Да изчезваме оттук.

Едва доловимо щракване го накара да се извие надясно. Вдигна пушката. Помисли си да извика към Фредериксън. Това беше последната му истинска мисъл. За миг той изпита учудване, когато откос от пет изстрела разкъса бронезилетката му на десетки парчета. Неговото умиращо съзнание проследи как ръцете му изпускат пушката на земята. Той беше облян в кръв. Собствената му кръв.

Ревът на оръжията беше кратък, но смъртоносен. Фредериксън видя какво се случи с Конърс и побягна към колата, като стреляше непрекъснато. Не можеше да види никого, по дяволите. Беше наистина ужасно тъмно. Стреляше, без да спира, в обкръжаващата нощ. С малко късмет би улучил. Но нямаше никакъв късмет. Откъм тъмното проблесна слаба светлина. На левия му крак зейна двуинчова рана, голяма тъмночервена сълза избликна от панталона му. Закуцука към турбокрузъра. Изглеждаше му на мили далеч.

Сега можеше да види как стрелците се приближават. В началото не му приличаха на хора, само тъмни петна, които тичаха напред. Фредериксън се гмурна към отворената врата на турбокрузъра. Докато се наместваше зад волана, във въздуха свистяха куршуми.

— За бога — промърмори той, затръшна вратата и включи двойните турбини. Колата оживя с рев. Мониторите и показанията на таблото внезапно светнаха. Издърпа тялото си да седне, насочи колата към пресечката, но когато се отправи към улицата, предното стъкло експлодира с трясък.

Почувства, че главата му се блъсва назад в седалката, а шлемът му се пръска. Лицето му пареше. Бе лепкаво. Съзнанието му плуваше. Всичко му изглеждаше по-гръмко от обикновено. Всичко беше ясно. Всичко беше ултра.

Фигурите се появиха откъм сенките. Фредериксън едва не се изсмя. Бяха хора. Обикновени хора. Не демони. Не чудовища. Само хора. Улична измет. Той видя нисък слаб мъж да притичва край тухлена стена, озарена от лунната светлина. При вида на димящия турбокрузър мъжът — с флакон боя в ръката — слабо се изкиска.

Втори, върлинест мъж, закрачи към потрепващото тяло на Алкът, насочи пистолет и изстреля куршум в мозъка на умиращото ченге. Конвулсиите спряха.

Снажен мъж с високо чело и величествена походка поклати одобрително глава към останките на Конърс и Алкът. Намести слънчевите си очила и тръгна към Фредериксън. Фредериксън сподави смеха си. Никога не бе разбирал защо хората носят слънчеви очила през нощта.

Босът на гангстерите отвори вратата до Фредериксън и се усмихна.

— Как се чувстваш?

Фредериксън понечи да отговори. Вместо звук на устните му се появи кръв. Гангстерът се ухили любезно.

— Върни се и предай на твоите приятели ченгета съобщение: Стойте надалеч от Стария Детройт.

Мъжът се наведе и насочи дулото на автоматичния си пистолет към Фредериксън. Фредериксън се напрегна. Дулото на пистолета се плъзна край тялото му и достигна лоста на скоростната кутия. „Щрак. Щрак.“ В отговор колата изрева, вратата на шофьора се затръшна.

Фредериксън сграбчи волана, като се бореше да запази самообладание. Погледна през счупеното предно стъкло и видя как сцената пред него потъва назад в тъмнината.

Видя боса на гангстерите да зарежда автоматичния си пистолет и малкия идиот с флакон боя да отива при телата на трите мъртви ченгета. Там той нанесе със спрея три огромни числа върху смазаните им тела: 29... 30... 31.

Други четирима се появиха откъм сенките: негър, азиатец, широкоплещест бандит и висок, добре сложен тип. Огромният мъж взе пистолета на Конърс и го подхвърли на хубавеца. Негърът се усмихна към горящите останки, а азиатецът запали цигара. За тях това беше само още една изтекла нощ.

Фредериксън излезе с бесен ход на улицата, където няколко минути преди това се бяха шегували с Конърс, Алкът и Дафи. Той кашляше и плюеше кръв. Протегна трепереща ръка към лоста на скоростната кутия. Бавно обърна колата в една пресечка и залъкатуши по пътя.

Оцелялото ченге изплю кръвта и се наведе към микрофона.

— Полицай има нужда от помощ — изхриптя той. — Сектор ЖК 2. Полицай има нужда от помощ в Стария Детройт.

В мозъка му прогърмяха собствените му думи. Всеки нерв в тялото му като че ли се пръскаше.

— О, Исусе — процеди той. — Видяха ми сметката.

Колата се понесе надолу по улицата. Фредериксън се плъзна в тъмнината. Не почувства удара, когато турбокрузърът влетя направо в куп ръждясали боклукчийски кофи.

3

Мърфи седеше и отпиваше от кафето, а Джими се носеше из къщата, приготвяйки се за училище. Джан мълчаливо стоеше до умивалника и механично си вършеше работата, докато Мърфи слушаше монотонното напяване на мините телевизора. Ако беше достатъчно разумен, щеше да гледа рисувани филми. Може би повторното излъчване на „Гамби“ или нещо подобно. Но той беше любител на новините. Не можеше да се насити на информацията. Сега бе на път да поеме твърде много.

На екрана двама коментатори полагаха усилия да покажат на света кой има по-блестящи зъби. Джес Пъркинс, блондинката с прилепнала блуза и бухнала прическа, изглежда, водеше, въпреки че съперникът ѝ, Кейси Уонг, подстриган по момчешки евроазиатец, би трябвало да получи някаква награда дори само за ширината на усмивката си.

Сега говореше Кейси.

— Новините на деня. Претория. Заплахата от ядрена конфронтация в Южна Африка ескалира днес, когато бялото военно правителство на този обсаден град-държава разсекрети френска неутронна бомба и потвърди желанието си да използва тримегатонното устройство като последна възможност за защита на града.

— Чудесно — промърмори Мърфи и си сложи още захар в кафето. Чувстваше, че ще има нужда от всяка унция енергия, придобита днес. Неговото дежурство продължаваше от следобед до късно през нощта.

Телевизорът премигна с появяването на видеозапис на сърдит мъж, минаващ през шпалир от репортери пред кметството на Детройт.

— У нас — обади се наперената Джес. — Днес Рон Милър нарече „разчистване на сметки“ оттеглянето си от градския съвет, след като му бе отказано повторно преброяване на гласовете в едни от най-оспорваните избори в историята на града.

Видеозаписът свърши и Мърфи се оказа с поглед, отправен към лицето на Кейси Уонг. Отзад бе изложена графика. Тялото на полицаи, маркирано с червено „X“, беше нарисувано изкусно, умно и по много търговски начин. Такъв тип илюстрация може да видите на кутия пуканки.

Мърфи почувства, че го присвива стомаха. Почти го очакваше.

— Броят на полицаите, загинали в Стария Детройт до днес, вече е трийсет и един, след като трима бяха убити, а един — тежко ранен при размяна на изстрели точно преди зазоряване.

Мърфи чу как една чиния се разби в умивалника зад него. Следваше Джес с интригуващата история за три Лунни деца, танцуващи рокендрол в космоса.

Новините бяха прекъснати от серия реклами. Едрогърда жена поглаждаше един „Турбоседан“, докато певци напяваха „Голямото се връща“. Мазен доктор наблягаше на удобството на неговата клиника за големи операции.

— Имаме завършена линия от фирмата „Джарвикс“ и ограничени запаси от новия препарат „Дженсън Спортсхарт“. Тригодишна гаранция, пълно финансиране, важат здравните осигуровки.

Мърфи седеше и се потеше. Чувстваше как Джан стои зад него, вторачена в тила му. Никой не проговаряше. Това беше добре. Каквото и да кажеше някой, би направил момента още по-нетърпим.

Уонг се появи на екрана и продължи историята на деня.

— Тримата мъртви полицаи в Стария Детройт и един тежко ранен. Лидерите на полицейския профсъюз обвиняват „Омниконсюмър Продъктс“ — фирмата, подписала наскоро договор с града да финансира и ръководи полицейското управление на Детройт. Те твърдят, че след като „Омникон“ е влязла в полицейския бизнес, мерките за сигурност са били занемарени и повечето полицейски райони не са били обезпечени със служители. Те твърдят още, че за разследванията на убийствата в района на Стария Детройт не са били изпратени достатъчно хора. Дик Джоунс, директор на отдел в „Омникон“, отговаря.

Слабото ъгловато лице на висшия служител Джоунс изпълни екрана.

— Нито едно от обвиненията не отговоря на истината. „Омникон“ прави най-доброто, за да поддържа полицейската дейност ефективна и спокойна. Целият наличен състав работи върху разследването на тези твърде чести трагедии. Полицейският профсъюз очевидно би искал обществеността да забрави един много прост факт. Всеки полицай познава рисковете на професията си. Попитайте едно ченге и то ще ви каже: Ако не можете да издържате на топлина, по-добре излезте от кухнята.

Мърфи се изсмя вътрешно. Разбирането на Джоунс за риска вероятно съвпаднаше с това да си поръча любимото си питие без лед.

Джан строши една чаша за кафе в умивалника и изскочи от стаята, като едва сдържаше сълзите си. Мърфи изключи телевизора и остана да седи мълчаливо, вторачен в идиотския мотив на масата, произведена от „Формика“, пред себе си. Кой, по дяволите, все пак проектираше тези маси, ако не институтът „Лайтхауз“?

Въздъхна и се изправи. Нямахме никакъв смисъл да се опитва да успокоява Джан тъкмо сега. Тя беше прекалено разстроена, за да разговаря. Отправи се към входната врата. Щеше да ѝ се обади покъсно и да се опита да обсъдят чувствата ѝ. Надяваше се да измисли нещо логично до вечерта.

Точно сега нищо в живота му нямаше особен смисъл.

Точно сега той се отправяше към Стария Детройт.

4

Полицейският участък в Стария Детройт приличаше по-скоро на въоръжен лагер. Тухлената фасада бе белязана с дупки от куршуми. По повечето полицейски турбокрузъри, строени на улицата отпред, личаха множество щърбавини и драскотини. Мърфи намести своя бензинов микробус на близкия паркинг, грабна сака си и се отправи към главния вход.

Спря затворнически камион и избълва половин дузина отрепки — същинска подвижна заплаха за Дарвиновата теория за еволюцията.

Мърфи извади кодирана полицейска карта и я плъзна в процепа до входната врата. Процепът бръмна, изплю картата и отключи металния портал. Мърфи влезе. В сравнение с вътрешността на полицейския участък всеки коптор би изглеждал приятен. Ченгетата, заети с раирани като насекоми затворници, се щураха из секциите за разпит. Сержант Рийд, ченге около петдесетте, с вид на бизон, властваше над лудостта като древен викинг. Щом забеляза Мърфи, Рийд напусна бюрото си, разположено върху малък подиум, и тръгна към него. Преди да направи и две крачки, за него се лепна подобие на човек в лъскав костюм.

— Що се отнася до моя клиент, обвинението в опит за убийство е смехотворно. Той няма вид на човек, който би убил някого или нещо от сорта. Това е чисто и просто нарушаване на гражданските права на моя клиент, обзалагам се.

Рийд се усмихна мило на човека — само почервенялото му лице разкриваше истинските му чувства.

— Чуй, приятел. Между нас казано, твоят клиент е негодник. И ти си негодник. А тук си имаме закон. Негодниците разговарят със съдията в понеделник сутрин. Сега изчезвай от моя полицейски участък! Твоят клиент ще бъде тук, когато се върнеш.

Адвокатът леко се усмихна и се затътри навън. Мърфи се засмя пресилено. Рийд го поведе към бюрото си.

Мърфи отвори сака и измъкна лист ненужна хартия. Подаде я на Рийд.

— Аз съм Мърфи. Прехвърлен съм от Метро Саут.

Рийд кимна и сложи документа върху куп други безполезни формуляри.

— Прекрасен участък. Чух, че там раздавали закуски в съблекалнята. А ние тук работим, за да си изкараме хляба. Вземи бронезилетка и се екипирай.

— Да, сър — Мърфи се обърна, за да тръгне, — оценявам милите думи.

Рийд го сграбчи за лакътя.

— Ее, Мърфи!

— Да, сър?

— Приятен ден.

Мърфи се изхили и се насочи към задната част на участъка. Мина през две огромни метални врати. На едната имаше стара фотография на Род Сърлинг с размер 8 на 10 и надпис през нея: *Добре дошли в Зоната на здрача.*

Мърфи се изкиска. Оставете здравия си разум, вие, които влизате тук.

Мина по един коридор край полицаи и полицайки, надяващи бронезилетките си.

— Аз съм Мърфи — каза той на едно ченге.

— Зает съм — отговори ченгето.

— Търся си шкафчето.

Ченгето се протегна и изтегли от вратата вляво табелка с надпис *Дафи.*

— Вземи това. Никой не го използва в момента.

Мърфи метна сака в шкафчето. На стената зад него три телевизионни монитора бълваха информация от всички райони на града. Непрекъснат шум изпълваше пространството. Мърфи седна на дървената пейка зад себе си. Тя почти се смачка под тежестта му.

— Не сядаме на тях много-много — подметна ченгето отляво, — опасно е за здравето.

Мърфи бавно надяна бронезилетката, като се вслушваше в разговора на три ченгета наблизо.

— Нещо ново за Фредериксън?

— Все още смятат, че е в критично положение.

— Жена му навярно полудява.

Мърфи закопча костюма си, опъна ръкавите с нашивки. На едната пишеше „ДПУ, Детройтско полицейско управление“. На другата — „ОКП, Омниконсюмър Продъктс“. Мърфи се взря в нашивката „ОКП“, сякаш я забелязваше за пръв път. Тя сигурно трябваше да го убеди, че някой от стъклената кула го смята за *нещо*.

Ченгето отляво забеляза учуденото изражение на Мърфи и се усмихна.

— И така, какво те води в този малък рай?

Мърфи сви рамене.

— Прехвърляне. ОКП преустройва управлението.

— Казвам се Мансън — представи се ченгето.

— Мърфи.

Приблужи се второ ченге. На предния му джоб бе изписано името Старкуедър.

— Преустройва, а? „Омникон“. Сбирщина от малоумни. Ще скапят това управление.

— Съкратиха десет момчета в Ийст Сайд — обади се ченгето на име Рамирес, — просто ги освободиха. Казаха, че районът бил преосигурен. Преосигурен ми е задникът. Можем да се справим само ако докарат танкове.

— Я се опитай да извикаш подкрепление, като закъсаш — ухили се Старкуедър.

Менсън изсумтя.

— Пробвай да откриеш медицинския екип, ако си пострадал. Фредериксън трябваше да чака почти час, преди някой да си направи труда да отиде. Този кучи син имаше късмет, че все пак му бе останало малко кръв в тялото, когато задниците от „Омникон“ пристигнаха.

Мърфи стегна обувките си. В стаята утихна. Той погледна нагоре в момента, когато Рийд, със стиснати челюсти и с празна мукавена кутия с надпис *Чириъс*, спря до шкафчето с името на Фредериксън. Сержантът се загледа в табелката и бавно започна да прехвърля съдържанието на шкафчето в кутията.

Всички се бяха вторачили в Рийд. Всички освен застаналия с гръб Старкуедър, който продължаваше своята тирада:

— Ще ви кажа какво ще направя с тия задници от „Омникон“. Трябва да стачкуваме. Да плюем на тях и на техните високотехнологични платежни чекове.

Мърфи хвърли към Старкуедър бърз поглед, който означаваше „Не сега“. Старкуедър се извърна бавно, точно навреме, за да види как Рийд изважда снимка на семейството на Фредериксън и я слага в кутията. Сержантът издърпа табелката от вратата и я постави върху личните вещи на Фредериксън. Когато се обърна с лице към хората си, изглеждаше поне с десет години по-стар от преди няколко минути.

— Погребението ще бъде утре — съобщи той с равен глас. — Управлението моли да присъстват всички свободни от дежурство полицаи. Дарения за семейството на Фредериксън могат да бъдат давани на Сесил... както обикновено.

Ченгетата в стаята гледаха гневно в пода. Рийд взе кутията и пое към изхода, но спря за момент пред Старкуедър.

— И не искам да чувам нищо повече за стачка. Не сме водопроводчици. Ние сме полицаи. А полицаите не стачкуват.

Рийд тръгна към вратата. Обърна се за последен път:

— Мърфи. При мен.

Мърфи зареди деветмилиметровия си служебен револвер „Матеба“, грабна шлема си и тръшна вратата на шкафчето. После сложи успокояваща длан на рамото на Старкуедър.

— Не се безпокой. Точно сега всички в управлението са объркани.

— Да, вярно.

Мърфи се върна в главната зала на управлението. Напрегна очи, за да открие Рийд. Сержантът не беше зад бюрото. Мърфи видя изумен как един заподозрян — мъж с телосложение и нрав на ранен носорог — неочаквано стана от стола по време на разпита и както си беше с белезници, се втурна към изхода. Дребно ченге с шлем и спуснат визор, което едва ли стигаше до рамото на мъжа, подскочи високо във въздуха и ритна побеснелия в слабините.

Гигантът в белезниците замахна със свити юмруци към ченгето. Дребното ченге застана в защита, превъртя се на пода с глух звук. Като грабна полицейска палка, ченгето се хвърли към огромния мъж и с поредица от учудващо бързи движения заудря главата на гиганта до кръв.

Рийд се приближи откъм страната на Мърфи и извика по посока на врявата:

— Хей, Люис, когато се справиш с твоя заподозрян, ела насам!

Ченгето, наречено Люис, фрасна гиганта по главата за последен път. Затворникът се сгромоляса на пода и отнесе със себе си три стола. Люис тръгна към Мърфи, докато Рийд се отправи към бюрото си върху подиума.

— Люис — разпореди Рийд, — този приятел ще бъде новият ти партньор.

Дребното ченге кимна. Рийд погледна към Мърфи.

— Мърфи, това е Люис. Люис ще те разведе наоколо.

Мърфи протегна ръка. С вдигането на шлема Люис тръсна свободно вълна от спускащи се ягодовочервени коси. Мърфи се опита да скрие изненадата си. Люис грабна ръката му и я стисна така, сякаш искаше да я направи на масло.

— Радвам се да се запознаем, Мърфи — усмихна се сладко тя.

Мърфи дръпна ръката си. Беше почервеняла от нейното стискане.

— Насам — посочи тя, като се отправи към една странична врата.

Мърфи поклати сконфузено глава и тръгна след нея. Рийд седна на бюрото си ухилен.

— Давам ви моята благословия — издекламира той. — Вие сте толкова приятна двойка.

Беше тъпа шега, но най-близките ченгета все пак се изсмяха. Биха приели какъвто и да е хумор, стига да го намереха.

Мърфи и Люис влязоха в гаража. Мястото вонеше на бензин и изгорели газове — дузина ченгета се бяха скупчили около турбокрузърите и ги подготвяха за следобедните обиколки. Люис, дъвчейки дъвка, поведе Мърфи към една патрулна кола.

— Разкошно, а — рече гордо Люис. — Имахме много работа по нея миналата седмица. — Загладихме дупките от куршуми.

Мърфи кимна.

— Разкошно — съгласи се той.

Люис се отправи към волана и се наведе да отвори вратата.

— По-добре е да карам аз, докато научиш пътя.

Мърфи се мушна край нея на мястото на шофьора.

— Винаги карам аз, когато имам нов партньор. Той затвори вратата, като остави отвън Люис яростно да дъвче дъвката. Мърфи включи двигателя, докато тя заобиколи колата и се качи отдясно.

— Налагаше ли ви се да карате в Метро Саут? Или си имахте шофьори — подигра му се тя.

В отговор Мърфи натисна газта и турбокрузърът полетя към изхода на гаража. На рампата бяха спрели две полицейски коли, а ченгетата в тях си разказваха ужасни истории от нощното дежурство. Мърфи се ухили зло и плъзна турбокрузъра между двете коли, минавайки на косъм от тях. Колата влетя в улицата и изгърмя в северна посока.

Люис наду голям балон и го спуска.

— Не е лошо — констатира тя. — За новак.

Колата се плъзна по странична улица и остави назад блестящите очертания на обновените райони на Детройт, грейнали в лъчите на следобедното слънце. Навлизайки в бордеите на Стария Детройт, Люис посочи огледалото за обратно виждане.

— Сбогувай се с цивилизацията, Мърфи — посъветва го тя.

Мърфи хвърли поглед към огледалото, където ярко блестеше сто петдесет и един етажната кула от стъкло и стомана на „Омникон“.

— Не съм сигурен, че бих нарекъл това цивилизация — промърмори той.

— Бързохващаш — усмихна се Люис.

5

Мортън и Джонсън влязоха в асансьора на „Омникон“ и спокойно загледаха през стъклените стени как Кини тича към вратата. Мортън, слаб, младши директор, бе по-напрегнат от обичайно. Днешната среща в „Омникон“ щеше да бъде важна. Беше сигурен в това. Нали самият Старец щеше да присъства.

Ако Джонсън беше нервен, изражението му не издаваше този факт. Той беше един от малкото черни служители в компанията и работеше тук от дълги години. Познаваше нещата толкова добре, че не се плашеше, когато Стареца повишаваше тон. Вярно, корпорацията се движеше постоянно напред, но с обичайната тровава стъпка на бронтозавър. Много рядко нещата се изменяха драматично само за една сутрин.

Кини скочи в асансьора, вратата почти го затисна. Джонсън въздъхна. Кини беше младок, нетърпелив да угоди. Неговата суетна сърдечност породила дълбоко чувство у Джонсън, което граничеше с гадене.

Кини видя как вратите се затварят с щракане и се изсмя.

— Оо! Стареца наистина ли ще бъде там? Брей. Защо ще ни канят, ако той ще е там?

Джонсън поднесе отговора си с предпазлив равен тон:

— Всички шефове на направления водят своите екипи. Ще бъде голямо събиране. Мисля, че ще дадат зелена светлина на Делта Сити.

Това не се харесваше на Мортън. Той прокара пръсти по зализаната си назад коса, оставяйки мазни следи по пръстите си.

— Шегуваш ли се? Те никога не правят нещо, преди да му дойде времето — измърмори той. — Това е Джоунс. Обзалагам се, че това е Джоунс. Той е подкарал модел 209 и иска да се изфука.

Джонсън се усмихна на нервния директор.

— Лош късмет, Мортън.

Кини ги гледаше глупаво. Нямаше никаква представа за какво говорят.

Вратата на асансьора се отвори и Мортън, Джонсън и Кини се присъединиха към глъчката на други служители на „Омникон“. Тълпата се насочи по коридор, в който десетина видеомонитора показваха филми от различните светове на „Омниконсюмър Продъктс“. Джонсън дори не си направи труда да погледне към екраните. Не беше впечатлен. Беше в компанията от прекалено дълго време. Премина край екраните, където проблясваха последните успехи на отделите „Транспорт“, „Жилищна политика“, „Увеселения“.

„Сигурност“... до безкрайност.

Кини следваше Джонсън по петите.

— Не можах да разбера. Защо Мортън е така... *потиснат!*

Джонсън въздъхна, като гледаше как Мортън крачи по коридора, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете.

— Когато проектът по сигурността ЕД209 започна да изостава от плана и надхвърли предвидената стойност, Стареца разпореди резервен вариант — вероятно само за да подкладе огън под задника на Джоунс. Мортън прие задачата, но никой в отдел „Сигурност“ не я взе на сериозно. За нещастие Мортън я прие именно така.

Като дочу това, Мортън се обърна.

— Моят проект е по-добър от този на Джоунс. Бих отишъл направо при Стареца, ако можех.

Джонсън го посъветва мъдро:

— Не се забърквай с Джоунс, човече. Ще те смачка.

Кини кимна, навлязъл вече в духа на нещата.

— Да, чух, че Джоунс е истинска баракуда.

— Кой те пита? — кресна му Мортън.

Джонсън хвана леко Мортън за лакътя.

— Спокойно.

Тълпата от служители се насочи към двете огромни позлатени врати на заседателната зала на „Омникон“. Джонсън, Мортън и Кини седнаха покрай стената. Голямата, с размери на самолетносач заседателна маса бе запазена за шефовете.

— Я виж това! — възкликна Кини.

В центъра на масата бе поставен огромен макет на супермодерен град: изобилие от мостове, естакади и градини.

— Същински рай! — възкликна Кини.

— Рай с табелка за цената — уточни Джонсън. Директорите на „Омникон“ заемаха местата около масата, докато президентът, забележителен белокож джентълмен, и служител с почервеняло ъгловато лице разговаряха. Стареца, изглежда, не приемаше думите на Дик Джоунс, един от неговите най-важни хора. Джоунс се бореше да запази самообладание — беше известен с изблиците си на гняв, спечелили му в кръговете на „Омникон“ прякора Мистър Пънч. Не само защото в решителни моменти беше предразположен да пусне юмруците си в действие, но и защото словесните му излияния и високото му върлинещо тяло го правеха да прилича на мъжката половина на класическите Пънч и Джуди, когато излизаше от себе си. Кое то се случваше често.

Джоунс понижи гласа си до шепот, така че накара Стареца да се наведе. Стареца кимна.

— Какви са тези работи с полицията? Какъв е проблемът?

— Откакто ние поехме всичко, полицейският профсъюз порти ситуацията — обясни Джоунс. — Сега те дрънкат какво ли не по медиите. Обичайните глупости. Но във втората фаза ще обърнем нещата в наша полза. Обещавам.

Стареца се насили да се усмихне.

— Много добре.

Той-отклони поглед от Джоунс, който се настани от лявата му страна. Стареца седна и се обърна към служителите си:

— Добре. Да започваме. Както знаете, вече повече от десетилетие имам една мечта. Бях ви помолил да я споделите с мен. След шест месеца започваме строителството на Делта Сити — нова община ще бъде издигната там, където сега се намира Стария Детройт.

Всички погледи в стаята се обърнаха към внушителния макет на масата. Стареца фокусира поглед в блестящите му кули.

— Стария Детройт е тумор — заплаха за целия град. Туморът е престъпността. И той трябва да бъде отстранен, преди да сме ангажирали два милиона работници, които отново ще вдъхнат живот на този град. Трябва да сме в състояние да гарантираме тяхната сигурност, защото в противен случай никой профсъюз няма да приеме условията там.

Стареца направи пауза за ефект. Директорите бяха видимо развълнувани.

— Въпреки че промените в икономиката създадоха благоприятни условия за общия растеж, комуналните служби пострадаха, особено служба „Прилагане на закона“. Искрено казано, полицията в Стария Детройт преживява трудни времена. Мисля, че е време да им подадем ръка. Колкото по-скоро Стария Детройт отпадне от първите колони на вестниците, толкова по-бързо ще можем да строим.

Стареца се обърна към Джоунс.

— Дик, би ли ги въвел?

Джоунс стана, а светлините в стаята изгаснаха. Мортън седеше навъсено до Джонсън.

— Дик. Прекрасно име за прекрасен човек.

Джонсън го сръга да млъкне.

Над главата на Джоунс се плъзна един панел и откри редица монитори. По тях започнаха да проблясват числа. Джоунс се усмихна към събралите се.

— Ако погледнете отблизо цялата история на компанията — ухили се той, — ще видите, че сме рискували в начинания, които традиционно се смятат за непечеливши: болници, затвори, колонии в космоса. Но според мен добрият бизнес е там, където го намериш! Както знаете, имаме договор с града, за да ръководим местното прилагане на закона. Но ние в отдел „Сигурност“ вярваме, че ефективната полицейска сила е само част от решението на злободневния проблем с престъпността в града.

Мортън огледа лицата на директорите. По дяволите. Изглежда, че думите му ги убеждаваха. Джоунс също го разбра и пусна своя дар слово.

— Ние се нуждаем от нещо повече от традиционното прилагане на закона, господа. Имаме нужда от двацет и четири часов полицай. Ченге, което няма нужда от храна или сън. Ченге с голяма огнестрелна мощ. И рефлексите да я използва.

Джоунс тръгна към двете позлатени врати на заседателната зала и направи драматична пауза пред тях.

— Моля, светлина.

Светлините блеснаха, отразявайки се в разширените очи на Джоунс.

— Колеги, горд съм да ви покажа бъдещето на прилагането на закона... ЕД209.

Джоунс отвори вратата с театрален жест. Показа се робот, висок над два метра. Това беше гърбава машина за убиване. Заобленият торс се опираше на два могъщи крака. От страни на тялото имаше масивни „ръце“ със зловещи 20-милиметрови оръдейни дула, разположени под китките. Джоунс се оттегли към мястото си на масата, а роботът се затътри в заседателната зала. Слонските му крака произвеждаха тътен при всяко докосване на пода.

Служителите на „Омникон“ в заседателната зала изпуснаха едно колективно „Оо“, когато ЕД209 застана до масата. Джонсън се обърна към Мортън. Мортън гледаше ченгето-робот.

— Има вид на отвратителна тенекиена кукла — промърмори той. Кини беше целият усмивка.

— Не знам. Мисля, че е направо... *страхотен*.

Мортън стрелна младока с очи.

— Откъде ги вземаш тези думи?

Закръглен плах мъж в бяла лабораторна престилка и няколко, като от калъп извадени еднакви техници, нахълтаха в залата след ЕД209. Техниците избутаха контролен панел, качен на количка. Джоунс сияеше, оглеждайки лицата на каймака на „Омникон“.

— Андройдът, серия 209, е самостоятелен градски робот за прилагане на закона — обясни весело той, — 209 понастоящем е програмиран за поддържане на спокойствието в градовете, но това е само началото. При успешното изпълнение на задълженията му в Стария Детройт и при огромен положителен отклик сред обществеността ние можем да очакваме 209 да бъде горещо желан за военни цели през следващото десетилетие.

Джоунс изду хлътналите си гърди.

— Представете си, господа. Една глобална армия, съставена изцяло от андройди. Двайсет и четири часови бойци, които ще спасяват хора, като се сражават вместо войниците от плът и кръв. Бойци, произвеждани масово от „Омникон“.

Думите направо предизвикаха взрив от продължителните аплодисменти на директорите. Джоунс блесна с гримаса към Стареца. Самият Старец се усмихваше. Видения на доларови знаци буквално танцуваха над главите на събралите се.

Джоунс се обърна към плахия учен.

— Доктор Макнамара?

Макнамара се обърна към техниците. Малката група се струпа около контролния панел. За момент Макнамара направи проверка на работата, преди да се дръпне от количката. Обърна се с лице към мощния андроид, а един от техниците завъртя някаква шайба.

Ръцете на ЕД209 моментално оживяха. Извиха се във въздуха по палячовски. Около масата се изсмяха. Макнамара, ухилен като дете, получило новогодишен подарък, се обърна към събралите се.

— Сега за малка демонстрация имаме нужда от субект за арестуване — обяви весело той.

Джоунс обходи стаята с поглед.

— Мистър Кини? Бихте ли дошли тук?

Мортън се навъси, когато Кини — подвижен портрет на необуздан ентузиазъм — скочи на крака и се насочи към работата.

— Да, сър. Ще се радвам, сър. С удоволствие.

Джоунс се наведе към пода близо до масата и извади лъскаво черно куфарче. Отвори го и измъкна оттам черен „Магнум“ СЦ357. Без да изрече и дума, той подаде пистолета на Кини. Младшият служител преглътна. Погледна първо пистолета, после огромното тяло на ЕД209. За момент Кини се видя в ролята на състезател. Мортън се наслаждаваше на гледката.

Джоунс бащински обгърна слисаното момче.

— Мистър Кини ще ни помогне да симулираме типичен арест и процедура на обезоръжаване.

— Наложително ли е?

— Несъмнено. Сега всичко, което трябва да направите, мистър Кини, е да използвате пистолета си по *заплашителен* начин. Просто го насочете към ЕД209.

Кини огледа усмихнатите директори. Мъжете около масата се кикотеха като ученички. От объркване по бузите му изби червенина. Той сви рамене и се вживя в ситуацията. Изкриви лице в гримаса, заприличвайки по-скоро на стреснато врабче, отколкото на истински уличен бандит и вдигна пистолета към ЕД209.

Роботът реагира светкавично. Обърна се към младшия служител.

Кини се разтрепери. За учудване, от могъщия андроид се разнесе спокоен глас.

— Моля, хвърлете оръжието. Имате двайсет секунди да се подчините. Вашите граждански права са в сила. Сега имате петнайсет

секунди да се подчините.

Мъжете около масата аплодираха. Кини се втренчи в робота — лицето му изразяваше едновременно учудване и уплаха. Джоунс, бащински усмихнат, кимна към него.

— Мисля, че ще е по-добре да го направите, мистър Кини.

Кини пусна пистолета на пода. Той се приземи върху дебелия килим с глух шум. Кини сви рамене и се обърна към директорите.

ЕД209 продължаваше да говори със студен безстрастен глас:

— Ако не можете да си позволите адвокат, ще ви бъде назначен такъв.

От далечната страна на залата и Мортън, и Джонсън забелязаха уплаха и объркване по лицето на плахия учен. Макнамара потърси с очи главния техник. И двамата се втурнаха към контролния панел. ЕД209 продължаваше да говори:

— Сега имате пет секунди да се подчините.

Джоунс погледна загрижено към количката. Кини стоеше пред разбърбалия се андроид и се усмихваше като идиот. Лицето му преbledня, когато андроидът започна бавно да вдига лявата си ръка.

— Три... две... — продължаваше ЕД209.

Кини обърна лице към Стареца. Стареца бе съсредоточен отвъд него — към контролната количка. Кини погледна през рамо и като видя, че ръката продължава да описва възходяща дъга, се опита да избяга покрай дългата заседателна маса.

Директорите около масата изахкаха и се гмурнаха под нея, а ЕД209 спокойно проследи отстъпващия Кини.

— Едно — избоботи той. — Вие директно нарушавате наказателния кодекс, параграф 113, алинея 9. Сега аз съм в правото да използвам необходимата сила.

Андроидът изстреля продължителен залп с вдигнатата си ръка-оръдие. Кини бе застигнат откъм гърба. Гърдите му се пръснаха в експлозия от кръв и светлина. Тялото му подхвъркна във въздуха и се сгромоляса с трясък върху крехкия макет на Делта Сити по средата на масата.

Мортън и Джонсън скочиха. Мортън извади телефон и изписка:

— Медицински отдел. Веднага изпратете екип санитарии на петнайсетия етаж.

Джонсън се бе вторачил в обезобразеното тяло на Кини. Реки от кръв течаха по миниатюрните улици на деликатно проектирания Делта Сити. ЕД209, доволен от свършената работа, свали ръка. Служителите трепереха под масата. Техниците яростно въртяха шайби и натискаха бутони по контролния панел.

Само Стареца, начело на масата, остана спокоен. Той въздъхна, погледна смазаното тяло и изпочупения макет на града и се обърна към Джоунс.

— Дик, много съм разочарован.

Докато изтриваше кръв и мръсотия от костюма си, Джоунс се опита да не придава твърде голямо значение на станалото.

— Сигурен съм, че беше просто един малък дефект... Временна спънка.

Доктор Макнамара се заклати към Стареца.

— Вината не е на ЕД. Той не е чул падането на пистолета. Килимът тук е толкова дебел...

Стареца не обърна внимание на бръщолевещия човек в бяла престилка. Фиксира поглед направо върху Джоунс.

— Ти наричаш това малък дефект? По програма трябва да започнем строителството след четири месеца. Тази „временна спънка“ може да ни струва петдесет милиона долара само за покриване на лихвите.

— Да... — преценяваше Джоунс.

Изведнъж Мортън се оказа между Джоунс и Стареца.

— Това не е неизбежно, сър — намеси се весело той.

Стареца насочи вниманието си към слабия млад служител, появил се като че ли отникъде.

Мортън се ухили и продължи:

— Навярно знаете за програмата „Робокоп“, развита от мен в отдел „Сигурност“ в случай на ситуация като тази.

Лицето на Джоунс започна да почервенява.

— Благодаря за вашата загриженост, мистър Мортън. Сигурен съм, че можем да го обсъдим в моя кабинет в по-подходящо време.

Стареца махна с ръка към Джоунс.

— Почакай за минутка, Дик. Може би тук се нуждаем от нова перспектива.

Джоунс изгаряше с поглед Мортън, а Стареца продължи:

— Разкажете ми за този ваш план, мистър Мортън. Колко време ще отнеме осъществяването му?

Мортън беше така щастлив, че пружинираше с крака. Не забелязваше, че стои в локва от кръвта на Кини.

— Готови сме да започнем, сър — отговори той. — Ние реструктурирахме полицейското управление и избрахме кандидат и съгласно с рисковия фактор в силно опасните райони. Вярвам, че можем да направим действителен прототип за преобладаващите условия в Стария Детройт за деветдесет дни.

Широка усмивка разсече каменното лице на Стареца.

— Добре. Много добре. Съберете хората си, Мортън. Очаквам пълно представяне след двамайсет минути.

Стареца потупа Мортън по рамото и излезе от залата. При напускането му група санитарии се втурнаха вътре. Явно не очакваха това, което намериха на заседателната маса.

— Свинщина — възропта един от тях.

— Трябваше да наредят да се донесат парцали и кофи.

Мортън тръгна към другия край на залата и хвана Джонсън за ръката.

— Успях — възкликна той. — Аз успях!

Джонсън погледна през рамото на Мортън и видя Джоунс на далечния край на масата. Джоунс ги наблюдаваше и бавно палеше цигара.

Джонсън поклати леко глава и изведе Мортън от залата — това момче дори не подозираше, че вече си има неприятности.

Влязоха в стъкления асансьор сами. Мортън започна да се поклаща. Направо потракваше ритмично с токове. Джонсън никога не го бе виждал толкова възбуден.

— Така правят професионалистите, Джонсън — избъбри Мортън. — Виждаш отворено място и се насочваш натам.

Джонсън гледаше през остъкления асансьор и видя как подът се приближава, за да ги посрещне.

— Само внимавай за тила си, Боб — предупреди го той. — Джоунс ще те преследва.

— По дяволите Джоунс! Той изпусна топката, а аз бях там и я поех. Загуба за отбора-домакин.

В съзнанието на Джонсън се мярнаха учудените безжизнени очи на Кини.

— Много лошо се получи с Кини — каза меко той.

Мортън се насили да се успокои.

— Живот в големия град. — И сви неубедително рамене.

Асансьорът спря. Двата излязоха в слабо осветения коридор.

— Кога започваме с прототипа на Робокон? — попита Джонсън.

Мортън въздъхна.

— Веднага щом някой нещастник стане доброволец.

6

Облегнат на турбокрузъра, Мърфи наблюдаваше изгорелите сгради наоколо. Преди малко повече от десет години Стария Детройт все още бе жизнен район; беден, но изобилстващ със семейства и кореняци, които го обитаваха от поколения.

Над Мърфи луната надничаше иззад тъмните заплашителни облаци.

Той погледна към единствения отворен павилион за сандвичи наоколо. Отметнала шлема си, Люис плащаше две кафета с кредитна карта. Мърфи извади револвера от кобура и направи няколко бързи трика.

Люис дойде с кафето, Мърфи завъртя револвера два пъти и го плъзна обратно в кобура.

Тя се усмихна, като му подаваше кафето.

— Добрите измислени филми, Мърфи.

Мърфи се засмя стеснително.

— Синът ми гледа онова шоу — *Ти Джей Лейзър*. Тоя тип Лейзър винаги прави така, когато очисти някого от лошите.

— А ти не искаш да разочароваш сина си, а?

— Моделите на поведение могат да бъдат много важни за едно малко момче.

Усмихната, Люис отпиваше от кафето си.

— Аха.

Мърфи сви рамене.

— ОК. Освен това ми доставя и огромно удоволствие.

Люис огледа новия си партньор.

— Семейен, а?

— Да.

— Щастлив ли си?

Мърфи се замисли за момент.

— Да, предполагам.

— Предполагаш?

— Е, щастлив съм. И съм късметлия. Искам да кажа, че имам семейство, където да се върна в края на деня, разбираш ли? Малка противоотрова против безумието. Но понякога човек е толкова уморен...

— Физически или умствено?

Мърфи отпи от кафето.

— Събуждам се уморен, Люис. Бил съм ченге през целия си живот. Започнах тази работа, защото исках да спася света.

— Да направиш улиците безопасни за добрите хора — кимна Люис.

— Нещо от този род. Но знаеш, колкото по-дълго си вътре, толкова повече се похабяваш. Откриваш, че едва удържаш да не потънеш. Надяваш се денят да свърши бързо, надяваш се, че няма да ти се наложи да надупчиш някого.

— Знам — съгласи се Люис. — *Наистина* знам. Представи си какво е да си сам. Всеки ден се връщам вкъщи при една котка.

— Харесваш ли котките?

— *Мразя* котките.

Мърфи се изхили.

— Двайсет и четири часа на ден мазохизъм, а? Люис изпразни чашата си.

— Смятам, че постигам успех.

— Някога исках куче. Жена ми не хареса тази идея. Синът ми — също. Никой не искаше да го разхожда. То все се навърташе да получи риба.

— Рибите са чудесни — отбеляза Люис.

— Опитвала ли си някога да научиш една риба да бъде лоялна?

— Сигурно е дяволски трудно и да ги оgramотяваш — усмихна се Люис.

Мърфи се засмя в отговор. Люис имаше красива усмивка.

Изведнъж той се сети за нещо.

— Ей! Ще се върна веднага. Трябва да се обадя на жена ми.

— Не мисля, че ще успееш — отвърна Люис, като се обърна към таблото в колата. Звънецът изписка. Таблото светеше. Люис мушна глава в отворения прозорец до волана. На таблото започна да се появява информация. Компютърната карта светна, като проследяваше движеща се синя точка.

Радиото се разбъбри.

— Всички части в околността. 211 се измъква. Сектор 107, подсектор 16. Бял микробус, насочва се на север.

Мърфи понечи да мине край Люис и да седне на шофьорското място.

— Това е за нас, партньоре.

Тя се усмихна и се плъзна зад кормилото.

— Е, хайде, влизай, партньоре. Или ще потегля без теб.

Като мърмореше под нос, Мърфи тичешком заобиколи запаления турбокрузър и скочи на дясната седалка, а Люис натисна газта с всичка сила. Турбокрузърът изфуча далеч от павилиона за сандвичи и остави дим и пясък зад себе си.

Мърфи се наведе към микрофона.

— Централа. Отговаря част 154. — Той се взря в пулсиращата синя точка, която се движеше зигзагообразно по мрежата на сектора, показан на таблото.

Гласът на диспечера беше спокоен и делови.

— Приемаме, 154. Заподозрените са въоръжени и се считат за крайно опасни. Използване на силни експлозивни във връзка с обир на...

Умът на Мърфи блуждаеше. Изведнъж се сети, че трябваше да се обади на Джан преди часове. Не знаеше защо точно това му дойде наум. Отклони мислите си и върна вниманието си към бръцолевещото радио.

На няколко пресечки пред турбокрузъра, по крайните улици на Стария Детройт, бучеше очукан микробус, натоварен с хора, оръжие и обгорени торби с пари.

В микробуса Кларънс Бодикър беше разтревожен. Високото му чело бе набраздено с бръчки. Той гледаше недодялания дребен мъж, който шофираше — подобие на човек, наречено Емил. Въздъхна. Емил никога нямаше да бъде нещо повече от това. Хвърли поглед към съучастниците си, струпани в микробуса. Идиоти. Как можа той, човек с такива умения, с такава интелигентност, да се събере с тази измет? Това беше цената, която трябваше да плати, за да бъде шеф.

Леон, висок и тромав, седеше, с брадичка, опряна на коленете. Джо, мощен млад чернокож в лошо настроение, гледаше в краката си. Чан, страхливец с потръпващо нервно лице, роден в Хонконг, се

опитваше да не показва страха си. Широкоплещестият Боби и добре сложеният Доги разменяха нервни погледи.

Мирисът на изгорена хартия изпълни ноздрите на Кларънс. Обзе го гняв. Емил тихо водеше микробуса из страничните улици. Накрая Кларънс избухна. Обърна се към Боби:

— Подпалил си проклетите пари!

Боби, с интелигентност, пропорционална на талията му, не се уплаши.

— Трябваше да взривя вратата — сви рамене той. — К'во искаш?

Кларънс разбра, че и дума не може да става за някакъв разумен разговор, и се загледа през предното стъкло.

— Сега те са толкова използваемы, колкото и маркираните, задник такъв. Те са без стойност.

Той позволи на звука „с“ в последната дума да се плъзне, смъртоносен като пепелянка, през въздуха.

За да подчертае мисълта си, той се наведе и грабна от пода шепа обгорели банкноти. Навря ги в лицето на Боби. Боби сви рамене за втори път.

— Ей. Понякога ги изяждаш мечката, а понякога мечката изяжда теб.

Кларънс нямаше време да се ядоса. Емил трепереше зад кормилото.

— Кларънс! Имаме ченге на опашката.

Кларънс погледна в страничното огледало. Наистина, един турбокрузър набираше скорост след тях. Настигаше ги бързо.

— Днес не е от добрите ми дни — промърмори той.

Нямаше нищо против да убива, когато бе планирано. Непредвиденото убийство обаче наистина му тежеше. Истинско разхищение на енергия, която можеше да се използва за други, по-изгодни цели.

— Дай газ, Емил — въздъхна гой.

Зад микробуса Люис натискаше педала на газта до пода. Турбокрузърът се плъзгаше в тъмнината. Облаци закриха луната.

— Включи ги — изкомандва Мърфи.

Люис натисна един бутон и околността мигом се освети от пулсиращата лампа на крузъра. Виещата му сирена разцепи тишината

на нощта. Мърфи се обърна към микрофона.

— Централата, преследваме възможните заподозрени 211. Моля за подкрепление.

— Лош късмет — промърмори Люис.

В килнатия на една страна микробус Кларънс пъхаше дъвка след дъвка в устата си. Дъвчеше яростно.

— Почва да става досадно — прошепна той. Зад него другите от бандата седяха нервно. Нито един куражлия, помисли Кларънс. Зъбите на Емил тракаха.

— Тоя сандък не може да се мери с двойните турбини — отбеляза той.

Кларънс въздъхна. Явно там, където се бе родил Емил, поощряваха браковете между първи братовчеди.

— Добре — реши Кларънс, — намали тогава. Емил зяпна към шефа си.

— Да не си луд?

Кларънс блесна в крокодилска усмивка към дребосъка.

— Емил! Моля! Затвори си плювалника и прави каквото ти казвам. Боби, пригответи вратата.

Микробусът започна да намалява скоростта.

В турбокрузъра Мърфи седеше на предната дясна седалка. Косата на тила му бавно започна да потреперва. Това не миришеше на добро. Той извади револвера от кобура. Люис продължаваше да натиска газта.

— Отпусни малко — каза Мърфи.

— Защо? Ние ги застигаме — учуди се Люис.

Мърфи я стрелна с поглед. Люис реагира сякаш я плеснаха по лицето.

В задната част на микробуса бандитите стискаха пушки. Изглежда, тази нощ щяха да очистят още няколко сини каски. Те насочиха оръжията си към задната врата. Боби седна най-близо до вратата, готов да я отвори с едно движение на динозавърските си крака.

Кларънс си пое дълбоко въздух. Четири... три... две... едно.

— Сега!!! — изкрещя той. — Стреляй на месо!

Боби отвори вратата с ритник. Мъжете в микробуса вдигнаха пушките и стреляха. Задната част на микробуса се изпълни с дим,

когато вихрушка от горещо олово изригна от ускоряващото возило. Кларънс запремигна в дима. Той не чу издрънчаване на разбито стъкло. Не чу свистене на гуми. Не усети присъствието на смазана плът.

Димът постепенно се разсея. Кларънс и хората му погледнаха назад. Полицейската кола не се виждаше. Нямахше нищо освен улица. Съвсем, съвсем пуста улица. Леон се обърна към Емил:

— Стори ми се, че каза, че има ченге отзад.

— Там беше. Видях го.

Преди Кларънс да вметне дума, турбокрузърът изскочи от странична пресечка в лявата страна на улицата и изсвистя край отворената задна врата на микробуса.

Зад кормилото Люис скърцаше със зъби, а Мърфи откри огън по микробуса. Люис инстинктивно се наведе, когато два откоса от пушечни изстрели опърлиха въздуха. Тя отдалечи турбокрузъра от микробуса.

— Наред ли си? — извика тя.

— Няма проблеми — отговори Мърфи. — Мисля, че улучих един.

В задната част на микробуса хората на Кларънс бяха в паника. Боби стискаше кървящия си крак.

— По дяволите. Улучиха ме.

Джо и Чан изстреляха по още един откос към полицейската кола. Турбокрузърът отново изчезна.

— Боже — промърмори Джо. — Това е призрак. Турбокрузърът пак се появи изневиделица, този път от дясната страна на пътя. Откос от куршуми изтрака по външната страна на микробуса. Хората на Кларънс се притиснаха към пода, когато куршумите изтупаха по метала, без да причинят някаква вреда.

— Кракът ми — ревеше Боби. — Кърви.

Кларънс седеше ядосан.

— Млъкни, Боби. Трябва да помисля.

Куршум изсвистя край страничното огледало. Без да мисли, Джо се наведе през Кларънс и стреля с пушката си през прозореца, като едва не оглуши боса си.

— Сядай долу, Джоузеф — разпореди Кларънс. Джо погледна Кларънс, но се подчини.

— Затворете задната врата — нареди Кларънс.

Чан бързо затръшна вратата.

Емил продължаваше да набира скорост. По лицето на Кларънс проблесна усмивка.

— ОК. Имам идея.

— Ускориха отново — констатира Мърфи, като наблюдаваше преследваната кола.

— Уплашиха се — изкикоти се Люис. — Взехме надмощие.

Тя натисна педала, увеличавайки скоростта. Нещо в положението не се харесваше на Мърфи. Той тихо зареди револвера си, без да изпуска микробуса от очи. Тъкмо щеше да изкаже съмненията си на Люис, когато страховете му се потвърдиха.

Задната врата на микробуса зейна и пищящото тяло на Боби Мартин, уличен пънкяр, убиец, наркоман и изнасилвач, бе изблъскано на улицата от бившите му съучастници.

— По дяволите — изсъска Люис, като видя как едрото тяло се завъртя във въздуха направо към турбокрузъра. Тялото удари предното стъкло с трясък, разби го и накара Мърфи и Люис да закрийт лица с ръце. Окървавени парчета стъкло се посипаха в турбокрузъра, докато тялото на Боби продължи пътя си нагоре към покрива на колата. Люис погледна в огледалото за обратно виждане. Якото безжизнено тяло на бандита се въртеше неистово из улицата зад тях.

Силата на удара накара Люис за момент да загуби управлението на турбокрузъра.

— Стой! — изкрещя тя, като работеше и с газта, и със спирачките и отчаяно се опитваше да избегне занасянето. Турбокрузърът се плъзна към тротоара. Очите на Мърфи почти изскочиха от орбитите. Пред тях стърчаха стълбове за паркиране.

— Надявам се, че са от новите, пластмасови... — промърмори той, докато колата връхлиташе върху тях.

Турбокрузърът се натресе челно върху редицата от пилони, изцяло изтръгвайки ги от бетонните основи. Като по чудо ударът не разби мотора на колата.

— Нека приемем, че бяха пластмасови — съгласи се Люис.

Мърфи се наведе над микрофона.

— Централа, преследваме заподозряното превозно средство. Разменени изстрели. Един заподозрян е ранен. Моля медицински екип,

код 3. Девета и Стотна. Моля за подкрепление с предимство. Повтарям, централа, ние преследваме.

Диспечерът не отговори.

— Много благодаря — добави Мърфи.

Люис намали и спря колата.

— Какво стана с микробуса? — попита тя.

Мърфи започнала изучава мрежата на таблото.

Синята точка се отдалечаваше от мястото, като завиваше из странични улички. Тези момчета може да са направили само обир, но бяха в стихията си, щом се стигнеше до партизанска война.

— Пали — подкани Мърфи.

Люис включи двойните турбини, подкарвайки ги с писък в нощта. Мърфи се наведе и угаси сирените и светлините. Беше напрегнат. Адреналинът му се покачваше. Беше в положението на Ахаб — Големия бял кит. Ако тези малоумници можеха да пожертват един от своите, за да забавят някаква въшлива патрулна кола, значи бяха способни на всичко.

Мърфи се наведе над микрофона.

— Централа. Имаме гореща следа на заподозряното превозно средство. То се насочва на запад по Уебстър Стрийт.

Отговорът беше тишина.

Мърфи скърцаше със зъби. Лош навик. Джан винаги му натякваше за това. Казваше, че някоя нощ ще изпусне искри в леглото и ще ги подпали.

— Обърни надясно по 19-а — прошепна той на Люис. — Тя е пряка.

— Откъде знаеш?

— Израснал съм тук наоколо. В онзи квартал. Беше чудесно място.

Люис кимна. Решена да пресрещне микробуса, тя взе със свистене десен завой.

Мърфи погледна към небето. Облаците се изчистваха. Пълната луна огряваше колата. Това го правеше да се чувства неспокоен.

— Дори човек, който е чист по душа и казва молитвите си през нощта... — започна той.

— А?

— Просто реплика, запомнена от стар филм. За пълната луна.

— Ето микробусът — кимна Люис.

На слабата синя светлина, отпусната от небесата, те видяха белия микробус с отворени врати, празен, пред един обширен изоставен склад.

— Приблужи се. Бавно — посъветва Мърфи.

Люис насочи турбокрузъра край микробуса.

— Няма никого — констатира тя.

— Натам — посочи Мърфи.

Люис подкара патрулната кола към склада и спря мотора. Мърфи зададе техните координати на компютърната карта, съединена с централата. Таблото се оживи:

„Всички части в момента са заети — предполагаемо време за пристигане: 20 минути.“

Мърфи сви рамене.

— Когато имаш нужда, никога няма полицаи наоколо.

И двамата надянаха шлемовете. Нямаше смисъл да рискуват. Задействаха радиовръзката в костюмите си и излязоха от крузъра.

Мърфи посочи към главния вход на склада. Люис кимна и показа с пистолет стълбата към втория етаж. Мърфи ѝ намигна.

Радиото ѝ изкряка.

— Стой във връзка — нареди гой.

Люис кимна и пъхна дъвка под шлема си.

— Ще стоя.

Мърфи изчезна в главната врата, а Люис погледна към разнебитените метални стълби, издигащи се пред нея. Надяваше се, че ще я издържат. С походката на котка тя се метна на стълбите и се заизкачва.

Вътрешността на склада бе потънала в тъмнина. Мърфи мълчаливо огледа наоколо. Цялата работа му намирисваше на гнило, но вече се бяха хванали. Пред него контейнерите образуваха същински лабиринт. Той се спусна покрай редица от сандъци. Спря внезапно. Гласове. Мъжки. Около половин дузина. Стисна револвера и забави крачка. Погледна нагоре към тавана. Надяваше се с Люис всичко да е наред. Тя бе силна, но в края на краищата беше жена. Да не говорим колко големи или колко силни бяха горилите, които се криеха в тази гробница. Той запристъпва тихо покрай извиващите се редове от контейнери и се вслушваше за гласове.

Мърфи се възползва от случая и се качи на камара сандъци. Огледа пода на десет фута надолу. През четири камари видя да присветва червена светлинка. Някой пушеше. Плавно и тихо той заподскача от камара на камара, докато застана надвесен над двама мъже. Те пушеха марихуана. Разпозна подобие на човек от микробуса. Беше шофьорът. Висок, добре сложен младеж пушеше с него.

Мърфи се приготви да скочи върху тях. Поколеба се. Не му се стори разумно. Оттегли се назад по сандъците и слезе от другата страна на камарата.

Високо над него, на втория етаж, Люис се промъкваше покрай една стена. Топлината тук беше нетърпима. Тя откопча шлема си и го отмести настрани, като пазеше микрофона под брадичката си. Разпусна косата си. Така беше по-добре. Огледа се наоколо. Беше заобиколена от недоопаковани сандъци. Някъде наблизо се отвори врата. Несъзнателно тя се притисна до стената. Беше една от онези ноци, когато съжеляваше, че не е станала зъболекарка. Дочу тежко дишане. Близко. Много, много близо. Тя се прилепи още по-плътено към стената. Чу отваряне на цип. Замириса ѝ на урина. Някой пикаеше точно зад ъгъла. Пот се стичаше по лицето ѝ, докато гледаше как малка вада урина потече край краката ѝ. Да, точно сега зъболекарството ѝ изглеждаше най-добрата кариера.

Люис изчака човекът да свърши. Видя млад чернокож да върви към отворен товарен асансьор. Тя избра удобен момент, изтича покрай планина от контейнери и застана до далечната страна на асансьора. Чернокожият, тъмно петно с все още незакопчан панталон, крачеше към асансьора и се занимаваше с ципа си. В един миг Люис се оказа до него. Тя опря пистолета до главата му.

— Не мърдай! — заповяда хладно тя.

Мъжът спря до вратата. Панталонът му все още зееше.

Той погледна младата полицайка. Това го обърка.

— Добре, покажи си ръцете — прошепна Люис. — Леко и бавно.

Джо използва свободната си ръка, за да оправи ципа си, като се кривеше.

— Разбира се, бибчо, леко и бавно. Ще имаш ли нещо против да закопчея това нещо?

— Давай.

Той изчака, докато се увери, че вниманието на ченгето е насочено към ципа му, преди да измъкне бавно със свободната си ръка един блекджак от задния си джоб.

Люис въздъхна и позволи на Джо да се помотае с ципа си. Тя не видя приближаването на блекджака.

Джо се изхили, когато тъпият инструмент смаза лицето ѝ. Люис се олюля и се свлече в отворената шахта на асансьора. Тя задра въздуха с нокти, като се опитваше да се хване за нещо твърдо. Почувства, че земята се отдръпва под краката ѝ и политна назад в шахтата. Сетивата ѝ отказваха, но с остатъка от съзнанието си съобрази да свие тяло и да насочи краката си към земята, далеч долу. Удари се силно и се просна в локва от тъмна застояла вода и смазка. Задиша тежко. Болка разцепваше челото ѝ. Съзнанието ѝ отслабваше, когато един плъх се стрелна край нея. Скоро всичко потъна в тъмнина.

Джо надзърна в шахтата. Може би, ако ченгето не бе така халосано, щеше да се позабавлява с нея, преди да я убие. Той се усмихна на себе си, взе пушката и се насочи към стълбището надолу към първия етаж.

Доги и Емил продължаваха да пушат наркотика. Доги изпитваше наслада от това, но Емил? Той имаше проблеми. Параноя. Когато бе разтревожен, се страхуваше от всичко. Виждаше сенки. Чуваше гласове. Имаше чувство, че го наблюдават. Както сега например.

Той се втрени във фигурата на ченге с насочен револвер на не повече от шест фуга от него. Погледна цигарата в ръката си. Това, изглежда, беше добър наркотик. Подаде цигарата на Доги. Доги вероятно имаше същата халюцинация. Тогава халюцинацията проговори:

— Здравейте, момчета — обади се Мърфи.

Доги посегна към оръжието си. Но не стигна далеч. Мърфи стреля веднъж в гърдите му. Доги падна на земята и се загърчи. Емил поклати глава. Освен ако не грешеше, халюцинациите не стрелят. Той погледна своята пушка върху един сандък на не повече от два фуга.

Мърфи сви рамене.

— Мъртъв или жив, приятелче. Така или иначе, идваш с мен.

Емил позволи на пушката да си остане там, където беше. Мърфи направи крачка напред и я ритна встрани. Посегна зад гърба си със свободната ръка и извади чифт белезници. Опита се да скрие факта, че

ръцете му треперя! Не му харесваше, че му се наложи да стреля. С това се бе издал. Наведе глава към микрофона.

Люис. Тук имам ситуация. Хей, лейди. Чуваш ли ме?

Широко отворените очи на Емил се щураха насам-натам. Мърфи понижи гласа си до ръмжене.

— Добре, приятелче. Знаеш реда. Ръце над главата.

Мърфи направи движение да сложи белезниците на Емил. Нещо зад него издаде твърде добре познатото „щрак“. Той обърна глава нагоре. Чан бе насочил автоматична пушка право към челото му. Върлинестият Леон се появи откъм дясната му страна.

— Защо не ни позволиш да поемем всичко отук нататък, Емил?

Леон насочи пушката си към тялото на Мърфи.

— Какво ще речеш да пуснеш пистолета си, а, ченге?

Мърфи изскърца със зъби, когато Леон опря цевта на пушката във врата му. Бавно смъкна ръка и пусна револвера на земята.

Емил се втурна към ченгето.

— Задникът ти е мой, свиньо!

Дребосъкът замръзна, когато откъм тъмното дойде спокоен и ласкав глас:

— Не още, не е твой.

Кларънс Бодикър изтри капките пот от високото си чело и се усмихна.

— Махни му шлема. Бих искал да погледна нашия герой на живо.

Емил издърпа шлема от лицето на Мърфи. Мърфи погледна Кларънс.

— Радвам се да те видя — произнесе искрено Кларънс.

В мислите си Мърфи се тревожеше за Люис. Той се надяваше да се е измъкнала. Надяваше се да се е обадила за подкрепление. Надяваше се...

Цевта на една пушка го фрасна по брадичката. Зашеметен, той се прекатури назад към стената от сандъци.

— Време за забавление — изсмя се Кларънс.

На трийсет фута оттам, на дъното на асансьорната шахта, Люис дойде на себе си, чувайки далечни гласове. Тя раздвижи бавно тялото си. Чувстваше болка във всяка става. Нищо счупено. Бавно стъпи на крака. Подът на склада се извисяваше на десетина фута над нея.

— По дяволите — процеди тя.

Един плъх се стрелна край краката ѝ. Това определено не беше място, където можеше да остане. Тя подскочи към провисналите, покрити със смазка кабели. Започна да се изкачва бавно, увивайки крака около омазнените метални пръти. Ръцете ѝ започнаха да се хлъзгат. Между пръстите ѝ избиваше смазка. Тя се плъзна надолу и тупна на дъното на шахтата. Погледна ръцете си. Бяха разранени и кървяха.

— По дяволите — изруга тя. Започна да се катери отново. — Мърфи — прошепна тя. — Къде си, когато имам нужда от теб?

Кракът на Кларънс се заби в лицето на Мърфи и отвори широка рана под дясното му око. С пушка, провесена през рамо, босът на бандитите обикаляше около падналия полицај. От време на време ръгваше с върха на обувката си проснатото тяло на Мърфи, както касапин, който изследва парче първокласно говеждо.

— Добро ченге ли си... — Кларънс се наведе, за да погледне табелката с името на полицајя — полицај Мърфи?

Мърфи остана безмълвен, вторачен в изкривено то лице на Кларънс.

— Сигурно — продължаваше Кларънс. — Ти трябва да си някое страхотно ченге, за да дойдеш тук съвсем сам.

Кларънс мило се усмихна. Преди Мърфи да има време да реагира, той свали пушката от рамото си и го фрасна с приклада в корема. Мърфи се сгърчи. Бореше се да задържи сълзите, причинени от болката. Ако ще се мре, не би искал да направи удоволствието на тези отрепки да го видят да пълзи.

Запремигва. Можеше да умре. Преглътна с усилие. Преди подобна идея винаги му се бе виждала абстрактна. Нещо, което можеше да обсъди в бъдеще. Сега тази възможност му се яви с пълна сила. Той помисли за Джан и Джими. Прокле се, че не се обади вкъщи.

Кларънс се наведе над лицето му.

— Къде е партньорът ги, Мърфи?

— Беше горе — обади се Джо, като се приближи. — Аз я очистих.

Мърфи се опита да седне. Не беше много разумно. Кларънс протегна крак и го доближи до гърдите на Мърфи, блъскайки го назад.

— Басирам се, че това ще те ядоса — предизвикваше го Кларънс.
— Вероятно не мислиш, че съм много добър човек.

— Всъщност — отговори Мърфи — мисля, че си долно копеле.

— Хумор — забеляза Кларънс и диво се засмя. Останалите от бандата зад него също се изкикотиха.

— Чувство за хумор. Колко освежаващо!

Той стовари другия си крак върху дясната ръка на Мърфи и я притисна към бетонния под.

— Имам следния проблем, Мърфи. Ти не ме харесваш. Аз и не очаквам да ме харесваш. Виждаш ли, ченгетата не ме харесват.

Той бавно опря дулото на пушката си в дясната китка на Мърфи.

— И така... аз не обичам ченгета.

Кларънс блесна в изкуствена усмивка и натисна спусъка. Сетивата на Мърфи се залюляха, когато една дълбока болка устремно се изкачи и слезе по дясната му страна. Обърна се навреме, за да види как дясната му китка се отделя напълно от ръката. Отблъсна крака на Кларънс, грабна остатъка от дясната си ръка и го притисна до гърдите си. От китката му с ритмични пулсации избликваше кръв. Той се опита да заговори. Но не можа. Гласните му струни като че се бяха сраснали. Болката от ръката му го хвърли в шок.

Бавно се изправи на крака. Погледна Кларънс, като мигаше яростно. Това бяха убийците на ченгета. Чакалите. Кларънс се обърна с гръб към олюляващото се ченге, метна пушката на рамо и се отдалечи, свирукайки си. Той спря и се обърна към другите от бандата.

— Сега е изцяло ваш.

Мърфи стоеше пред останалите и се поклащаше. Емил, пънкарят с лице на пор, грабна пушката си и стреля. Разтърсването от изстрела метна Мърфи на пет фута във въздуха. Като летеше в пространството, Мърфи погледна надолу и бе свидетел на това как гърдите му се пръсват под защитната му бронезилетка.

Озова се седнал на около десет фута от бандитите. Видя краката си да потръпват. Почувства се като кукла, чиито конци някой реже един след друг. Губеше зрението си. Помещението се накланяше ту насам, ту натам. Забеляза как Чан и Джо вземат пушките си. Те натиснаха спусъците. Въздухът наоколо като че се взриви.

Едната страна на неговата бронезилетка се разкъса и направо отлетя в нощта. Мърфи се бореше да запази съзнание. Всичко

изглеждаше като някакъв пиянски сън. Движението на образите едновременно се забавяше и ускоряваше.

Той едва не се изсмя, когато азиатецът се приближи, насочи дулото на пушката си право към рамото му и стреля. Цялата му дясна ръка, въртейки се, отлетя от тялото му. Чудно, помисли си Мърфи. Сега не усещаше болка. Откъснатата му ръка все още се въртеше като стрелката на едно от онези колела на съдбата в телевизионните игри. Да завъртиш бутилката? Да загубиш ръката?

Един от бандитите нахлуи шлема на Мърфи на главата му. Друг бандит стреля в него, отнасяйки и кичур от косата му. Още два изстрела. Мърфи видя как краката му се разтрошават.

Тялото му, изглежда, бе обладано от странен и див ритъм, нещо напълно ново, нещо почти паранормално. Той откри, че се опитва да стои прав на разбитите си крайници. Усети, че полита назад.

През мозъка му протътна грохот. Звукът от удара на главата му в бетонния под. Втренчи се напред. Складът вече не беше там, нито дори част от него. По-скоро, изглежда, същността на помещението витаеше над Мърфи. Петно във виолетово. Петно в студено стоманеносиньо. Един-два сандъка, представени от петно в кафяво.

Тогава отново изплуваха лицата. Високочелият Кларънс — делови Арлекин. Недодяланият Емил с хлътнали, неистово мигащи очи. Върлинестият Леон — селяндур с инстинкти на убиец. Студеният и безчувствен Джо — капки от кръвта на Мърфи, процеждащи се от черните му скули. Чан — жълт и безстрастен, смеещ се без глас.

Мърфи леко обърна глава настрана. Той видя мъжете да се въртят пред него. Джо наведе пушката си и сви рамене:

— Свърших патроните.

Кларънс пристъпи и измъкна от колана си пистолет „Дезърт Ийгъл“ калибър 44 и равнодушно изстреля един пълнител. Мърфи почувства парването на куршум в лявото слепоочие. Усети главата си да издрънчава назад. Сега въздухът над него му се стори студен. Кларънс прибра пистолета обратно в колана си. Той не го завъртя по подобие на Ти Джей Лейзър. Мърфи би се усмихнал, ако можеше да командва мускулите си. На гангстера определено му липсваше класа.

Кларънс махна към съучастниците си. — ОК. Край на забавата. Да изчезваме. Фигурите на мъжете се стопиха в мрака. Изведнъж Мърфи си спомни изражението на лицето на баща си преди много

години, когато старият лежеше умиращ в собствената си дневна. Мърфи разбра хумора едва сега. Той можа да оцени ироничната нотка на термина „акт на случайно насилие“. Случайно за извършителите може би, но сигурно не и за жертвата. Въздъхна. Усети тялото си да потръпва в продължителни конвулсии.

Какъв глупав начин да умреш. Всъщност — смехотворен.

Подът под него, изглежда, се затресе. Стъпки. Премигна, като се опитваше отчаяно да фокусира зрението си. Видя Люис да спира на някакви си пет фута от смазаното му тяло. Мърфи въздъхна. Кавалерията най-сетне пристигна.

— Оо, Мърфи — каза меко Люис. Извън склада един микробус изрева и отлетя със свистене в нощта.

Люис коленичи до него. Посегна да поеме главата му в ръце. Черепът му бе така лошо разтрошен, че тя не знаеше как да го хване. Наведе се към микрофона си.

— Ранен полицай — избъбри тя. — Повтарям, ранен полицай. Централата, нуждая се веднага от медицински екип, партньорът ми е прострелян.

Мърфи вътрешно се усмихна. Беше грешил в оценката си за Люис. Тя беше силна. От тези, които оцеляват. И какво, че е жена? Точно сега на нейно място повечето мъже биха си издрайфали вътрешностите. Искаше да я прегърне. Но имаше само една ръка.

Отдалеч той чу гласа на диспечера.

— Спокойно, полицай. Помощта идва.

Люис не хареса безразличието му.

— Ти се успокой, задник такъв. Прати медицински екип сега или сам ще имаш нужда от такъв. Разбрано?

— Разбрано.

Люис седна по индиански на пода до потръпващото тяло на Мърфи. Тя му се усмихна. От окоото ѝ се отрони сълза. Мърфи я гледаше. Чертите ѝ бяха ту мъгливи, ту ясни. За няколко секунди точно тя бе жената, която би могла да бъде всичко за него. Собственият му кикот протътна дълбоко в гърдите му. Излезе от гърлото му като слаб съскащ звук.

Гледаше очите на Люис и изви това, което бе останало от устните му в усмивка. Насили гласните си струни за отговор. Искаше да разкаже на Люис какво точно става. Искаше да ѝ обясни как точно се

чувства човек, когато са изкарали живота от него, как губи усещане за
тялото си и вижда светът да угасва в поредица от абстрактни форми.

Той я погледна многозначително.

— По дяволите — бе всичко, което изрече.

Някъде плачеше жена. Той я чуваше. Не можеше да определи добре откъде идва гласът. Наклони глава. О, Люис. Да. Тя се казваше Люис. Знаеше го. Не можеше да фиксира лицето. Изви още главата си. Наблизо имаше машина. С големи въртящи се витла отгоре. Хеликоптер. Спомни си го. Много добре. Много добре наистина.

Ритмично тупане. Би трябвало да е сърцето му. Звучеше като биене на барабан. Много добре. Спомни си го. А бученето в ушите му? Неговата кръв. Кръвта във вените му. Неговите вени. Той все още го осъзнаваше. Много добре.

Въпреки че губеше много от нея. Осъзнаваше го. Дори сега, когато паметта му избледняваше. Видя малка къща. Усмивната жена и момченце. Наричаха се Джан и Джими. Не беше съвсем сигурен кои са те, но си спомни имената им. Много, много добре.

Вдигнаха го. Или може би летеше? Не, нечи ръце го обгърнаха и го положиха на носилка. Някой надеждно превързваше здравата му ръка. Надеждно. Безопасно. Той се бе захванал с работата си, за да осигури безопасност на хората. Това беше нещо добро. Другата му ръка не можеше да бъде в безопасност. Не можеше да бъде надеждно превързана. Другата му ръка беше някъде другаде. Той се вторачи нагоре във витлата на хеликоптера.

Мъж в бяло светна с фенерче към лицето му.

— Исусе, мисля, че все още е жив!

Усети, че носилката се полюшва и видя звездите да се приближават. Сега наистина летеше. Летеше нависоко и надалеч към земя, където на децата не им се налага да растат или да ходят на училище и да се държат като възрастни. Деца. Малки хора. Джими. Така се казваше малкият човек. Джими. Хубаво име. Подхождаше на усмивката му. Щастлив. Джими.

„Туп-туп-туп-туп.“ Този път не бе сърцето му. Бяха витлата на хеликоптера при полет. Той можеше да чувства очните си ябълки, подскачащи в орбитите. Губеше съзнание. Нямахше значение. Оттук не

можеше да се види кой знае какво. Някой избърса кръвта от лицето му. Добре. Но нямаше значение. Усещаше кръвта си топла. Беше добре да се чувства топъл. Дясната му ръка бе студена. Където и да беше.

Успокои очните си ябълки и отметна глава. Навсякъде имаше светлини. Ярки дружелюбни светлини. Светлините на хеликоптера. Светлините на града отдолу. Град. Пълен с къщи. Къщи. Където живеят хора. Хора като Джан и Джими. Чудесни хора. Сега непознати.

„Туп-туп-туп-туп.“ Това вече не можеше да бъде хеликоптерът. То беше някъде вътре. Гласове отекваха в нещо твърдо. „Туп-туп-туп.“ Трябваше да е сърцето му. Знаеше го. Много добре. Зелени стени. Жълти светлини. Загрижени лица. Тих напрегнат говор. Болница. Така си и беше — той беше в болница. Бе горд със себе си да осъзнава всичко това. Хората го докосваха с ръце. Той все още мърдаше.

Плъзгащите се врати се отвориха и затвориха. Прикрепиха към него тръбички. Сега той е сепия. Наблизо бълбукаше течност. Викове. Сега е под водата. Яростно плува към повърхността. Мама го чака.

— Дръж главата си над водата. Всичко ще бъде наред.

Беше дяволски прав. Въпреки всичко той беше прав. Който и да беше. Не можеше да си спомни. Но името скоро щеше да изплува в съзнанието му. Знаеше го. Обърна се и удари училищния побойник в лицето. Малкото момиче го целуна. Той я познаваше. Това беше Джан. Един малък човек. Ето я Джан отново. По-възрастна. Тя изглежда толкова красива в тези бели дрехи. Съпруг и съпруга. Неговата съпруга. Кой беше той самият все пак?

До него през мъглата достигна силен глас. Виденията се пръснаха.

— Имам готовност. Носилка! 10 кубика адреналин. Внимание!

Той почувства хладна смазка на гърдите си. Електрическа вълна раздрусва мускулите му. Там беше бандитът с лице на пор.

— Още веднъж — извика някой.

Внезапно раздрусване извика във въображението му лицето на азиатеца. Още едно раздрусване. Селяндурът. И още едно. Чернокожият. И още едно. Клоунът с високото чело, който натроши дланта му на парчета. Неговите убийци. Той им махна за сбогом. Сега само тъмнина изпълваше живота му. Празнота.

— Това е. Отиде си — чу той някого да казва от друга планета.

— ОК. Защийте го. Закърпете го. Аз ще се обадя.

Гласовете утихнаха. Всичко беше спокойно, всичко беше неподвижно. Никакво „туп-туп-туп“. Всичко просто си замина.

Само за момент.

После бе отново в съзнание.

Тъмнината все още го обгръщаше. Нещо се процеждаше отдалеч, много отдалеч. Непрекъснато бръмчене. Животът задрънка в него. Нещо от този род. Не чувстваше повече кръвта да тече във вените му. Опитва се да отвори очи. Не можеше да почувства клепачите. Той плуваше. Така си беше. Той плуваше.

Пламване в бяло накара мускулите му да се свият. Тялото му все още бе под него. Той се опита мислено да контролира функциите си. Беше безполезно.

Зелени линии. Мрежа. Компютърна мрежа. Къде беше екранът? Виждаше ли го? Не, той го *чувстваше*. *Усещаше* го. Силен писък го накара да трепне вътрешно. Просветнаха цветни линии като тия, които се виждат на телевизора в четири часа сутринта, след изображението на знамето, обсипано със звезди. Те изпълниха съществуването му. Цветовете избледняха и смениха оттенъците си. Подскачаха. Завъртяха се около него. После изчезнаха. Липсваха му.

„Щрак.“

Тъмнина.

— По дяволите — прошепна някой.

„Щрак.“ Сега той беше извън тъмнината. В болница. Човешки тела се въртяха над него. Той гледаше над тях. Навсякъде супер технологично оборудване. Небесата? Чакай. Нещо не бе наред. Фигурите бяха в черно и бяло. Сигурно халюцинираше. Шеметно чувство протътна през мозъка му. Той имаше желание да се смее. Може би беше хванат в стар филм. Филм от трийсетте. Опитва се да се усмихне. Не беше сигурен дали все още има уста. Не чувстваше нищо. Не беше добре.

— Включени ли сме? — попита едно от белите лица.

Изведнъж бялото лице стана розово. По-розово. Яркочервено. Той чу изщракване. Отново тъмнина. Бръмченето в заден план го обгръна, къпеше го в спокойна, отморяваща атмосфера. Той спеше, но все пак беше в пълно съзнание. Бръмченето му правеше компания.

Обви го мъгла. Облаци от кръжащи мисли.

Той видя красива жена и момче. Те нямаха лица. Избледняваха бързо. Как бяха техните имена?

Чии имена? Кои бяха? Не можеше да си спомни. Какво ставаше? Времето беше спряло. „Щрак. Щрак. Щрак.“

Бръмченето се усили. Не беше заплашително. Сега то доминираше. Болничната стая, лабораторията, се върна. Триизмерна. В живи цветове. Мършав нервен мъж пружинираше на краката си над него. Имаше и чернокож в костюм. Те мърдаха устни. От тях излизаха звуци. Как му казваха на това? Какво правеха те? Говор. Спомняше ли си това? Говор. Много, много добре.

Бяла престилка говореше с тях.

— Мистър Мортън, мистър Джонсън, радвам се да ви видя тук. Можаме да спасим лявата му ръка.

Ръка?

Подвижният мъж не беше доволен.

— Какво? Мислех, че се съгласихме на пълно протезиране. Отървете се от ръката, ОК?

Говорещият погледна надолу към него.

— Той разбира ли какво казвам?

Един глас отвъд отговори:

— Няма значение. Ще изчистим паметта му.

Памет? Спомняше ли си това?

Мортън се обърна към колегата си:

— Мисля, че трябва да се отървем от ръката. Какво мислиш, Джонсън.

Джонсън сви рамене.

— Той е подписал формулярите, когато е постъпил в полицията. По закон е мъртъв. Можем да правим с него каквото искаме.

Мортън се отдалечи.

— Великолепно. Да се освободим от ръката. Друг глас.

— ОК. Изключете го и го пригответе за операция.

„Щрак.“ Тъмнина.

— Можете ли да пригответе системата за минута? Трябва да проверя нещо.

Думите стигнаха до него изопачени. Гласовете паднаха под нивото на непрестанното бучене. Той се отпусна, позволи си да се

отдаде на странното усещане, което го обхвана... кога? Защо бе странно? Това беше живот. Това беше съществуване. Нали?

„Щрак.“ Лабораторията се материализира още веднъж от празнотата. Мортън. Джонсън. Две бели престилки. Два тъмни костюма.

Двата тъмни костюма си размениха думи. Белите престилки правеха шум помежду си. Залп след залп от звуци. Той чуваше думите с усилие. Не можеше да ги разбере, но схващаше, че се отнасят до съществуването му.

— Нашите изследвания показват важността на фактора човешко разпознаване при приемане на авторитета — уточни един тъмен костюм.

— Благодаря. Да проверим нервните връзки, преди да сглобим ставите — избъбри бяло петно.

— Тук навлизаме в съмнителна законова територия. Не е ясно какви ще бъдат законите последствия, ако някой бивш колега го разпознае — отбеляза черно петно.

Мортън го прекъсна.

— Виж, той е продукт за прилагане на закона. Трябва да изглежда като як кучи син.

Проблясване на светлина наблизко. Две бели престилки разговаряха.

— Къде е лазерният ми скалпел? Ако трябва да режа, ще имам нужда от моя лазерен скалпел.

— Използвай моя. Мисля, че техникът по климатичните инсталации вчера взе твоя.

— По дяволите! Тези неща не растат по дърветата, знаеш. Хей, Арни. Подай ми прав ток, четири ампера.

— Наблюдавай главата му. Добре, наклони я назад. Внимателно. Точно там.

— Не се тревожи за С-импулсите. Това е временна кръпка.

Думи. Напевни шумове. Смесване. Образуване на мелодия. Глупаво. Хмм. Блясване. Пред него се появи механична ръка. Пръстите се извиваха назад и напред, разперени и събрани. Глупаво. Искеше да се смее. Механична ръка. Като играчка. Играчка? Спомняше ли си това? Не, не можеше.

Тъмнина. После линии. Мрежи. Разположение на мишени. Числа. Още числа. Карти на градски улици. Кодове. Хм-м. Забавляваше се. Какво шоу. Какво великолепно славно шоу. Как ставаше тази халюцинация? Той не виждаше. Все пак я регистрираше цялата. Поглъщаше я. Чудновати *неща*. Въздъхна, липсваха му напяващите форми в бяло и черно, които безсмислено си разменяха думи около него.

„Тряс!“ Какво? Силен глас.

— Хайде. Да го обърнем.

Женски глас. Жена. Различна от мъж, но все пак същата. Спомняше ли си? Не знаеше. Всичко беше ново. Всичко беше странно. Би трябвало да се паникьоса. Но какво беше паника? Нещо, което може би е знаел някога, но сега думата му звучеше празно. Безсмислено. Празно. Кухо. Така си беше. Той беше кух.

Нещо го раздруса. Бяла форма се носеше над него. Дълга коса. Грозни сини линии около очите ѝ. Устни, изрисувани в яркочервено. Дъх, вонящ на... Числа и думи блеснаха над нейната форма... 90 процента алкохолно вещество, внесено от Русия. Водка. Жена. Пияна. Алкохолно съдържание на кръвта над допустимото. Можеше ли тя да шофира? Откъде да знае? Спомняше ли си това?

Още начупени бели форми отвъд нея. Мъжко лице. Направо срещу неговото.

— Хей! Той ни гледа!

Бели форми около него. Чаши, пълни с течност, вдигнати за тост. Пронизващ звук от метални тръби. Хора вдигащи шум. Спомняше ли си това? Жената се наведе напред, раздели устните си. Нейните устни върху неговата... *плът*? Смайващо чувство. Жена и дете, изчезващи назад в паметта му. Никакви лица. Никакви имена. Нищо като част от неговото съществуване. Сетивни шокове експлодираха навсякъде около него. Алкохолен дъх. Евтин парфюм. Електрични токове. Един глас. Смеещ се над него.

— Честита Нова Година, Робокоп!

Това беше всичко.

Той беше ченге.

Добро ченге.

Спомняше ли си това? Добро. Много, много добро.

„Щрак.“

Тъмнина.

В миналото хората са били заплашени да станат роби.

В бъдещето хората могат да се превърнат в машини.

Хенри Дейвид Торо
(1817–1862)

8

Досега се бе научил да разпознава гласа на Мортън. Въпреки нервността му, гласът издаваше авторитет и определена интелигентност. В него имаше и нещо неприятно — липса на чувствителност. Беше напълно обективно заключение, до което стигна след преценка на интонацията, темпа и силата на говора, а също и на дишането. Всъщност не беше голямо прозрение от негова страна — част от функцията му, управлявана от анализатора за гласове.

Той разбираше също кога го активират и кога го изключват. Беше свикнал да очаква редовните щраквания. Щракацията беше сигнал за момента, в който вътрешните системи поемаха тялото му. Или предаваха управлението на облечените в бяло фигури. Когато бе свободен от дежурство, той бе обкръжен от тъмнина и постоянното бумтене на сърцето си. Сега го бяха активирали. Стоеше зад две огромни позлатени врати. Доктор Рузвелт, приятен възслаб човек, когото познаваше от лабораторията, стоеше до него и тихо си подсвиркваше. Погледна към Рузвелт. На самия връх на главата си човекът имаше плешивина, която се опитваше да прикрие, като зализваше напред косата си и я завиваше върху розовото петно кожа. Наистина ли този интелигентен учен вярваше, че никой няма да забележи плешивината?

Пропъди тази мисъл.

— Ето от какво са направени сънищата — усмихна се щастливо Рузвелт.

Сънища. Съществително. Поредица от образи или мисли в ума на спящ човек; ленива фантазия; въображение; стремеж. Даде си сметка за това. Той нямаше сънища. Не бе програмиран за тях.

Наклони глава и се съсредоточи, като усили тока в аудиосистемата си. Сега можеше да чува Мортън от другата страна на вратата.

Гласът на Мортън издаваше голяма гордост.

— Ние вземаме най-доброто от двата свята. Най-бързите рефлексии, които може да предложи съвременната технология и памет, подпомогната от компютър и програмирана за прилагане на закона по улиците. Господа, бих искал да ви представя... Робокоп.

Вратите се отвориха. Той пристъпи навътре и огледа стаята. Пред очите му, над и под главния фокус на вниманието му, плъзнаха данни. Стаята беше с размери двайсет на четирийсет, масата в центъра ѝ — петнайсет на пет фута. Около нея седяха двайсет човека. Директори на корпорацията „Омниконсюмър“. Други трийсет бяха седнали покрай стената.

Направи четири крачки върху килима. Беше два и половина инча дебел. Мортън стоеше до далечния край на масата редом с усмихнат белокоос джентълмен и двама армейски генерали. Джонсън, колегата на Мортън, гледаше отвъд Робокоп. Робокоп се обърна и в противоположния край на масата видя един намръщен човек.

Ричард Джоунс. Оперативен директор на отдел „Сигурност“. Възраст: 51.

Робокоп стоеше пред събралите се. Един по един хората в стаята станаха. Започнаха да ръкопляскаат. На лицата им се появиха големи детски усмивки. „Пляс. Пляс. Пляс.“ Аплодисменти. Знаеше, че приветстват него. Нямаше представа защо. Доктор Рузвелт кимна и Робокоп се обърна, за да напусне стаята. Мина край едно високо цял ръст огледало и се видя за пръв път от началото на своето съществуване. Не забави крачка, но запомни изображението и го вряза в паметта си.

Беше висок. Внушителен. Широкоплещест. Носеше обемен сегментиран бронекостюм... изопачена полицейска униформа. Дланите му изглеждаха гигантски, прекалено големи за ръцете, които ги носеха. Той препусна през клетките на паметта си, за да се опита да намери аналог на униформата. Успя да я сравни с хибрид на облеклата, носени от средновековните рицари и от играчите на бейзбол.

Имаше шлем, който покриваше главата му до под брадичката. Очите му надничаха от голям процеп в горната, част на шлема, оцветен в светлосиньо. Имаше отвор и между носа и челюстта, който откриваше непреклонна уста. Уста. Обкръжена от розово. Виждаха се скули. Високи и царствени. Помисли по това за момент. Човешка плът. Плът. Биене на сърце. Кръв, течаща във вените. Спомняше ли си това?

Не. Вероятно беше само част от информацията, която бе събрал от биологичните ленти.

Той изостави откритията си като незначителни.

9

Шест деца гонеха насам-натам няколко котки, когато автоколоната спря пред полицейското управление на Стария Детройт. Залязващото слънце къпеше в тайнствена оранжева светлина трите бели полицейски фургона и бялата камионетка. Хлапетата зяпнаха при чистотата на колите. Бяха впечатлени. Толкова, че позволиха на котките да се отскубнат. Малка армия техници, облечени в сини костюми, наизскачаха *от полицейските фургони* и се затичаха към камионетката.

— Какво е това? Нашествие? — ухили се едно десетгодишно дете.

— Не приличат на марсианци — съобрази друго.

— Не. Приличат на водопроводчици или на нещо от този род.

Децата се приближиха до камионетката, където техниците внимателно издърпаха покривалото от някакъв обект в задната ѝ част. Очите на децата се разшириха, когато видяха какво има вътре. Те се разбягаха от автоколоната, като крещяха нечленоразделно.

Черна лимузина избоботи към тротоара. Появиха се Мортън и Джонсън.

Сержант Рийд седеше отегчен зад бюрото си на подиума в полицейското управление. Очертаваше се много скучна вечер. Въпреки че бе само началото ѝ. Той очакваше най-лошото да се случи след десет часа. А то винаги се случваше. Децата бяха в леглата и възрастните набираха кураж. Междувременно той трябваше да регистрира всичките тези противни типове.

Погледна към отрепката до скучаещия полицаи. Задържаният беше облечен като старомоден любовник, имаше тънки мустачки и зализана коса. На всичко отгоре беше и в лошо настроение. Рийд имаше искреното желание да го оправи, но против убийството съществуваха закони и дори ченгетата трябваше да им се подчиняват.

— Аз съм това, което вие наричате рецидивист, човече — обясняваше задържаният. — Повтарям, пак ще нарушавам закона.

Виждате ли, аз получавам заповедите си от по-високо място.

Рийд погледна от бюрото си надолу към него.

— Млък, задник такъв. Тук най-високата власт съм аз.

Челюстта на сержанта увисна с изпукване, когато видя да се отваря вратата на полицейското управление. Там се появиха Мортън и Джонсън, следвани от половин дузина техници, понесли големи сандъци. Доктор Рузвелт, който изглеждаше по-уморен от обикновено, им махна да влязат.

На Рийд не му беше до смях. Току-що появилите се типове действаха, сякаш това място беше тяхна собственост.

— Да не си мислите, че имате право да се заселите тук или нещо подобно? — попита той. Забеляза печата на „Омникон“ върху сандъците. Мортън не му обърна внимание.

— На етажа има складово помещение, приготвено за наблюдение — осведоми той Рузвелт.

Ученият извика на мониторната си гривна плана на етажа.

— Изглежда отлично.

Рийд бавно слезе от мястото си и се приближи до нашествениците. Четирима техници, натоварени с огромен блок електрическо оборудване, приличащ на трон, се промъкнаха през входната врата.

— Извинете ме, мистър... — започна Рийд.

— Мортън.

— Мистър Мортън. Имате вид на много цивилизован човек.

— Благодаря.

— Ще ми позволите ли да ви задам един много цивилизован въпрос?

— Разбира се.

— Какво, *по дяволите*, става все пак тук!? — Червеното лице на Рийд сега заприлича на море от лава.

Мортън не се впечатли. Той се обърна към Джонсън.

— Кой е тоя?

Джонсън провери в записките си.

— Сержант Джон Рийд.

Мортън се обърна към разгневения сержант:

— „Омникон“. Отдел „Сигурност“. Чупка.

Мортън и Рузвелт тръгнаха към склада в задната част на управлението. Джонсън сви извинително рамене към Рийд, което означаваше: „Какво да се прави?“ Рийд наблюдаваше как още половин дузина техници бутат куп апаратура.

— Прилича на шибано сафари — промърмори той.

Изкачи се до бюрото си, вдигна слушалката и започна да набира, негодувайки:

— Ама че глупости. Аз получавам заповеди от ченгета, а не от типове в лъскави костюми и...

Той направо изцъкли очи. Цялото полицейско управление потъна в тишина. Всички в стаята — задържани, ченгета, адвокати, доносници и свързки — зяпнаха към входа. Двама мъже в сини комбинезони държаха вратите широко отворени.

Робо пристъпи в полицейското управление на Стария Детройт.

Един от задържаните — висок, с белези по лицето — се изпусна в панталоните си.

— По дяволите! К'во е това нещо, човече?

Ченгето до него поклати глава.

— Проклет да съм, ако знам.

Рийд спря да набира. Нещото на входа приличаше на механична планина, оформена като човек. Рийд се опита да реши дали е човек във високотехнологичен костюм, или е високотехнологична концепция в човешка форма. Не знаеше защо, но прецени, че това ще донесе неприятности на управлението. А неприятностите за управлението бяха неприятности и за самата полиция.

Робо направи три гигантски крачки в стаята. Огледа се внимателно наоколо, като отбеляза съотношението на задържаните към полицаите. После тръгна през помещението.

От банята излезе Люис и изгледа тромавата фигура, която мина край нея.

— Защо тази механична косачка носи полицейска униформа? — попита тя Старкуедър, който седеше като парализиран зад бюрото си.

— Не знам — отговори Старкуедър. — Но моята никога не ми е стояла така добре.

— Мисля, че твоята не е заварена.

Старкуедър бавно се изправи на крака.

— Искаш ли да провериш?

— След минута — обеща Люис. — Имам нужда от кафе.

Старкуедър проследи как рижата полицайка се отдалечава. Тя беше от студентите. Останалите ченгета в стаята гледаха с чувство на страхопочитание и възхищение как Робо се отправя към склада. *Нещото* носеше полицейска униформа или нейно подобие. Подплънките бяха по-големи и по-здрави, и по-блестящи, и изглеждаха много по-внушителни, но по същество тя беше същият модел като на обикновените ченгета.

Ченгетата в стаята се струпяха около малкото прозорче на склада.

Двама техници поведоха Робо към огромния стол. Други техници свързаха купа апаратура с трона. Рузвелт наблюдаваше данните, отпечатвани от лазерния принтер. Робо седна, облегна се назад и изгаси няколко от светлините над главата си на трона. Рузвелт махна на един свой асистент, брадат тип, наречен Тайлър, да се приближи. Тайлър застана точно пред Робо.

— Когато си в почивка, ще седиш на този стол. ОК?

Робо кимна.

— Да, разбирам.

Ченгетата се спогледаха учудени. Гласът беше човешки.

Рузвелт извади миниатюрен екран — компютърна карта, и го задържа пред Мортън.

— Можем да проверяваме местоположението му във всеки момент с това. Сега се намира тук.

Мортън се вгледа в картата. В центъра на мрежата светеше една точка, обозначаваща Стария Детройт.

— А как се храни? — попита. Мортън.

Рузвелт хвърли поглед към извисяващото се автоматично ченге.

— Храносмилателният му тракт е изключително прост.

Той показа малка машина — приличаше на пепелник.

— Този процесор произвежда елементарна паста, която поддържа органичните му системи.

Мортън се приближи с любопитство до машината. Протегна пръст към бутона върху нея. Погледна назад към Рузвелт с въпросително изражение на лицето. Рузвелт кимна. Мортън натисна бутона. В една хартиена чаша се изцеди кафява паста. Мортън

протегна левия си показалец и загреба малко от веществото. Опита го с върха на езика. Сбърчи вежди.

— Има вкус на... бебешка храна.

— Да — засмя се Рузвелт. — В известен смисъл той е дете.

— Бебе — усмихна се Джонсън иззад Мортън.

В този момент в стаята се втурна Рийд.

— ОК. ОК. Тук аз имам думата. Трябва да играя ролята на домакин за тази... тенекиена кутия. Но не съм длъжен да я харесвам.

Мортън и Джонсън размениха погледи. Сержантът трябваше да бъде успокоен.

— Сержант Рийд — започна Мортън, — обещавам, че Робо ще надмине всяко ченге. Той ще помогне да се спасят хора. Ще видите.

— Съмнявам се — реагира Рийд.

— Бихте ли желали да видите демонстрация какво може да прави той.

Рийд изгледа Мортън.

Мортън сви рамене.

— Наистина, бих желал да ви покажа.

Рийд и Мортън напуснаха склада. Джонсън се обърна към Робо:

— Хайде, малкият. Време е да се харесаш на добрия сержант.

Доктор Рузвелт се намръщи.

— Той не е играчка, мистър Джонсън.

— Без глупости — предупреди Джонсън на излизане от склада. Робо го последва.

Минаха по няколко коридора. Въпреки че това място беше нова среда за Робо, тук той се чувстваше в безопасност. Сигурно. Надеждно. Да се обвърже надеждно. Погледна към стените. Бяха зелени и грозни. Боята се лющеше. И все пак, въпреки естетическите недостатъци, мястото изглежда беше добро.

Грохотът тътнеше някъде отпред. След четири врати, вдясно, Мортън и Рийд влязоха. Джонсън поведе Рузвелт, Тайлър и Робо в сектора за стрелба.

На линията за стрелба стояха четири ченгета със заглушители. Робо направи справка във файла си за личния състав. Полицаи Люис, Старкуедър, Рамирес и Мансън. Той се загледа как те стрелят с револвери по движещи се, оформени като хора хартиени мишени, които се плъзгаха под екрани, където се отчитаха резултатите. Бяха

добри. Не отлични, но много добри. Той пресметна, че Люис, най-добрата от тях, ще завърши с резултат 87. Твърде успешна стрелба.

Мортън подаде на Робо револвер.

— Хайде.

Робо се приближи до линията за стрелба.

Люис продължаваше да стреля. Около нея се разнасяше грохот. Постепенно тя забеляза, че една серия изстрели е по-силна и се отличава от останалите. Непрекъсната и сигурна стрелба. „Бам. Бам. Бам. Бам.“ Никакво колебание.

След няколко секунди тя откри, че е единственото ченге, което все още стреля, ако не се смята непрекъснатата монотонна стрелба на новодошлия.

Тя отиде в ъгъла, където стояха Старкуедър, Рамирес и Мансън заедно с около дузина други ченгета.

Старкуедър махна на Люис.

— Да ти го начука суперченге.

Люис гледаше гигантския киборг.

— Да го получиш от пушката му — кратко му отвърна тя.

Робо, заобиколен от учени и техници със заглушители, беше стиснал огромен „Ауто-9“ — оръжие с достатъчна сила, за да пробие дърво от двайсет ярда. Мортън, усмихнат, с пръсти в ушите, кимна към Рийд. Рийд беше впечатлен, въпреки негодуванието си. Хванал пистолета с две ръце, Робо изстрелваше серия след серия. Той изпразни един пълнител, зареди друг за секунди и поднови стрелбата с военна точност.

Рамирес подсвиркваше през зъби.

— Харесва ми стила на това момче.

— Той не е момче. Той е машина — отбеляза Мансън.

— Чудя се за какво е тук — удиви се гласно Люис.

— Може би те ще ни заместят? — промърмори Мансън.

Старкуедър стисна зъби.

— Няма начин някаква проклета машина да ме мести.

— Ти си много по-съобразителен от него — подхвърли Люис, като го сръга. — Не се безпокой.

Робо изстрелваше серия след серия. Куршумите се забиваха в гърдите на движещия се силует. Всеки пълнител правеше идеален кръг от малки дупки в сърцето на мишената. Ченгетата наблюдаваха смаяно

как Робо зарежда пълнител след пълнител и стреля непоколебимо. Накрая, след осем пълнителя, мишената направо се сгромоляса, разпокъсана от непрестанния поток горещо олово.

Люис хвърли поглед към екрана над мишената. Отличен резултат. 100.

Тя погледна извисяващия се Робокоп. Робо проследи как мишената се сгромолясва, прочете резултата си, а след това завъртя А-9 на пръста си и го мушна с лекота в кобура. Люис зяпна към механичната олимпийска фигура. Тя бе виждала това движение и преди. Само веднъж. Опита се да разпознае лицето под маската.

Проби си път през тълпата от техници и се приближи към Робо. Той обаче премина край нея след Мортън, неговия шеф.

Люис видя как широкоплещестата фигура изчезва към изхода. Тя сви рамене и се изсмя на себе си. Може би полудяваше. Нямаше и най-малка прилика.

10

Робо седеше в склада и гледаше как Тайлър, Рузвелт и техниците се суетят около него. Всички бяха с мониторни гривни и носеха списъци. Осъзнаваше, че се вълнуват за него, без всъщност да забелязват, че той е там. Внезапна мисъл премина през съзнанието му. Тя му вдъхна увереност, че той е *нещо*. Спомняше ли си това? Не. Не наистина. Мортън крачеше напред-назад пред него, като се потеше. Беше радостен. Странно наистина.

Тайлър погледна към един техник.

— Проверете мрежата за прицелване.

Тайлър посочваше с молив различни предмети в стаята. Тоалетна. Сандък. Краката на Мортън. Робо отбеляза всичките. Когато ги виждаше, пред погледа му се появяваха малки серии зелени линии, наложени върху тях. Те се обединяваха и образуваха кръгла мишена.

— Проверено — обади се един техник.

Робо слушаше как Тайлър изстрелва заповеди и въпроси. Техниците отговаряха монотонно: „проверено“.

В мозъка му се вливаха зелени линии и графики. В действителност той не разбираше тяхното предназначение, но схващаше, че са неделима част от функционирането му. След няколко секунди Тайлър се обърна към Мортън.

— Той е готов.

Мортън се усмихна така, че зъбите го заболяха.

— Великолепно. Можете ли да ни оставите насаме?

Тайлър, Рузвелт и останалите излязоха от стаята. Мортън се наведе над Робо. Робо видя едновременно и човека, и биографичните данни, които се появиха редом с лицето му. Мортън постави бащинска ръка на рамото му.

— Робокоп — започна той. — Кои са основните ти инструкции?

Пред погледа на Робо, сякаш на монитор пробягаха поредица от изречения. Той послушно ги изрецитира и те се запечатаха в съзнанието му.

— Първа инструкция: Да служа на обществото. Втора инструкция: Да поддържам закона. Трета инструкция: Да защитавам невинните. Четвърта инструкция... — Робо се поколеба. — Четвъртата инструкция е *засекретена*.

Мортън отдръпна ръката си.

— Много добре. Много, много добре.

Робо премигна. Спомняше ли си това? Не. Това бе само една фраза.

Мортън му махна с ръка.

— Хайде.

Той поведе Робо към главната стая на управлението. Спря се пред бюрото на сержант Рийд. Робо съзнаваше, че го следва малка група техници.

Всички погледи бяха вперени в него. Беше вече известен.

Рийд не им обърна внимание, докато Мортън не го заговори.

— Той има нужда от кола.

Рийд не си направи труда да вдигне поглед. Хвърли на Мортън връзка ключове. Те полетяха право към челото му. Без да мисли, Робо се протегна, с плавно движение грабна ключовете и отпусна ръка.

— Благодаря, сержант Рийд, — вежливо каза той.

Рийд се вторачи неловко в тромавата фигура.

— Моля — измърмори той.

Мортън посочи на Робо вратата.

— Тръгвай, момче.

Робо кимна, прекоси стаята в посока към вратата и излезе. Отвън го чакаше един турбокрузър. Спря се за момент до колата — примитивно средство за придвижване, изложено на повреди и не особено маневрено при високи скорости. Все пак тя бе по-привлекателна от другите коли наоколо. Изглеждаше нова и изключително блестяща. Луната светеше върху покрива ѝ. Нито една драскотина по металната повърхност.

Робо се качи в колата, включи двигателите и потегли с рев в нощта, като следеше внимателно показанията на приборите върху таблото. Насочи колата към слабо осветени улици. Отбеляза, че почти всичко наоколо е в напреднал стадий на разруха. Чудеше се как се е стигнало дотук. Щом това място бе в такова незавидно състояние,

защо не дойде някой просто да разчисти района и да го подмени изцяло?

Разшири обхвата на зрението си, като наблюдаваше пътя пред себе си и различните данни, които пробягваха по таблото на колата. Премина по улица, където все още имаше няколко отворени магазина. Къдрокос млад мъж се тътреше по тротоара по странен начин. Връхната му дреха бе силно зацапана. Робо отбеляза. Загуба на равновесие. Стесни ползрението си, за да го види по-отблизо. Разширени зеници. Реакции, предизвикани от наркотици. Засъхнала слуз около носа. Сухи и напукани устни. Тегло: около сто и десет фунта. С трийсет фунта по-малко от нормалното за мъж с този ръст. Заключение: състояние, причинено от злоупотреба с фармацевтични вещества, непозволени от закона. Вероятно вещество на злоупотребата: кокаин, възможно хероин.

Робо зави зад ъгъла и направи разбор на фактите.

Тони Алварес, шейсетгодишен, седеше зад бара в малкия си магазин и гледаше телевизора, закачен ниско на стената. Обичаше шоуто на Биксби Снайдър *Не ми влиза в работата*. Какъв симпатяга. Всеки път получаваше поне дузина торти в лицето. Биксби направи някаква забележка по адрес на проститутките и Тони се изкиска гласно.

Жена му Елвира се извърна от касата и погледна как мъжът ѝ се кикоти. Шейсетгодишен, а още се държи като дете. Тя сви рамене. Е, да, всеки мъж крие в себе си едно малко момче.

Десетгодишният Пийти Дейвисън се размърда, щом Елвира го загърби. Той протегна ръка и тихо отмъкна един сникърс. Успя да го мушне в джоба на якето си, преди Елвира да се обърне.

— Избра ли си нещо, Пийти.

Пийти изучаваше внимателно витрината с лакомствата.

— Не, мадам. Още не.

— Ще затваряме скоро, Пийти. Решавай.

— Да, мадам. — Пийти ѝ се ухили. Идиотка. От носа ѝ стърчаха косми.

Елвира се усмихна, когато в магазина влезе млад мъж с палто. Олюляваше се. Изглеждаше много изтощен. Елвира въздъхна. Районът определено вече не беше същият както преди. Новият клиент застана до витрината със списанията и втренчи празен поглед в лошо

оформените издания пред себе си. Елвира не хареса вида на младежа. Той трепереше. От челото му се стичаше пот.

Пийти погледна през рамо към него. Той се ухили. Наркоман. Възрастните понякога превъртат. Може би, ако този тип отвлечеше вниманието на собствениците, щеше да му се удаде да отмъкне втори сникърс. Наблюдаваше човека с надежда.

Елвира хвърли поглед към Тони. Тони вече гледаше младежа. Непознатият грабна едно списание *Анални лесбийки в действие* и се втурна към касата. Тръсна книжката на тезгяха. Пийти го погледна. Очите му горяха.

Усмивката не слизаше от лицето на Елвира.

— Ще има ли още нещо?

Наркоманът като че ли се замисли.

— Да — отвърна с равен глас той. — Изпразни касата и сложи парите в чанта.

Елвира се втрещи.

— Моля?

Наркоманът измъкна изпод палтото си рязана пушка AP-56. При вида на лъскавото оръжие Пийти бавно се отдръпна назад. Изведнъж загуби охота за сникърс.

Наркоманът прикрепил щик към рязаната цев и го размаха под носа на Елвира. Тони стоеше вцепенен под гърмящия телевизор.

— Дай парите — натърти непознатият. — Всичките. И без глупости.

Той се обърна към Тони.

— Къде е сейфът, дърто?

Устните на Тони трепереха.

— Ние... ние нямаме сейф.

Елвира започна да пълни една кесия с пари. Непознатият гледаше към Тони. Елвира натисна малък бутон в чекмеджето на касата, като с това задейства алармената инсталация. Така поне тя се надяваше. Не беше я използвала от пет години.

Непознатият се завъртя и сграбчи Пийти за врата. Очите на момчето се разшириха, когато почувства върха на щика над лявото си ухо.

— Отваряй сейфа или ще пръсна хлапака върху тортите — изкомандва наркоманът.

Пийти затвори очи. „Исусе-и-Мария-и-Йосифе“. Ако се измъкне читав оттук, никога повече няма да краде сникърс. Тони поомекна.

— Не пипай момчето — изхриптя гой. — Ще отворя сейфа.

Тръгна към една картина, изобразяваща Христос, закачена зад касата. Едно от онези триизмерни изображения, които намигат. Бутна я настрана и започна да се мотае с комбинацията на бравата. Беше нервен. Беше стар. Пръстите му бяха вдървени. Страхуваше се, че всеки момент може да чуе писъка на Пийти.

— Туткаш се, старче — подкани наркоманът. — До три да си отворил сейфа. Едно... две...

Той притисна Пийти към витрината със сладкишите. Елвира изпищя. Наркоманът дръпна затвора на пушката и я насочи към десетгодишното момче.

Елвира изпищя още веднъж.

Този път вниманието ѝ не бе насочено към грабителя.

Като усети, че Елвира гледа над рамото му, наркоманът се обърна и видя как Робо нахлу в магазина. Крадецът се смрази.

— Какво, по дяволите, е това? — измърмори той.

Беше ченге. Но и не беше ченге. Беше машина. Но приличаше на човек. Той насочи пушката си към ченгето.

Робо не се впечатли.

— Можем да го направим по два начина — вежливо оповести той. — Лесен начин и труден начин.

Елвира и Тони се залепиха за пода, когато наркоманът изстреля три откоса.

— Мътните те взели, ченге.

Куршумите изплющяха по бронята на Робо и бясно се разлетяха из пространството. Пийти видя как бутилка с перилен препарат падна смъртно ранена на пода. Една лампа в магазина се пръсна. Селекторът на телевизора се завъртя и промени шест пъти каналите.

— Мътните ме взели, ченге — измърмори бандитът.

Робо сви рамене.

— ОК. Ще го направим по трудния начин.

Той тръгна към крадеца. Уплашеният наркоман отново откри огън, този път напосоки. Елвира и Тони се бяха хванали за ръце. Бутилки с джин се пръснаха на не повече от пет фута над главите им. Стрелбата обаче ни най-малко не забави Робо.

— Ааах! — изрева похитителят и насочи щика към него. Щикът издрънча в слабините на Робо. Той го отместа. Щикът приличаше на малка хармоника.

Робо сграбчи пушката на бандита с огромната си ръка и разби цевта ѝ.

— Сега е мой ред.

Размаха пушката като бейзболна бухалка. Прикладът ѝ попадна върху челюстта на крадеца и той отлетя към задната част на магазина. Неканеният гост достигна скорост от двайсет мили в час, преди да се забие с главата напред във вратата на огромен фризер. Това, което остана от главата му, не беше достойно за споменаване.

Елвира и Тони бавно се показаха иззад касата.

Пийти се изправи на крака и се взря в подобие на лице на суперченгето.

— Уу! — възкликна Пийти.

Робо се обърна към микрофона.

— Централа. Искане за транспортиране на арестант...

Погледна към задната част на магазина. Похитителят все още помръдваше. Едва доловимо.

— И медицински екип. Улица „Саут Пайн“ 174. Разбрано?

— Разбрано — избълва радиото.

Робо се обърна към собствениците на магазина.

— Не мисля, че той ще ви обезпокои повече. Тони погледна смазаното тяло до вратата на фризера.

— Не мисля, че той ще безпокои когото и да е повече.

Робо вдигна два стоманени пръста към шлема си и нехайно ги отпусна в поздрав. Обърна се и излезе от магазина. Пийти го гледаше с широко отворени очи.

После се извърна към Елвира, измъкна сникърса от якето си и попита:

— Аа, колко струва това, мадам?

Тони обгърна жена си с ръка.

— За сметка на заведението е, Пийти.

— Ей, благодаря, мистър Алварес.

Пийти изтича навън точно навреме, за да види как турбокрузърът изчезва надолу по уличката.

— Този тип е по-добър от Ти Джей Лейзър — възкликна момчето.

Робо подкара турбокрузъра по крещящите, ярко осветени улици на увеселителния квартал. Тежко гримирани проститутки и травестити се поклащаха край уличните лампи на тротоарите. Няколко пънкари му показаха среден пръст, когато мина край тях. Неонов надпис: МОМИЧЕТА! МОМИЧЕТА! МОМИЧЕТА! — се отрази във визьора му.

Робо наблюдаваше внимателно и уличната измет, и таблото. На картата пред него замига ярка синя светлина. На няколко пресечки оттук. Без да се замисли, Робо включи всички сигнали. Сирените завиха. Светлините блеснаха в червено и синьо. Робо натисна педала на газта. Турбинният двигател оживя с рев. Някъде се извършваше престъпление и съгласно Първа и Втора инструкция това не биваше да се случва в района на Робо.

В тъмната уличка на четири пресечки от Робо млада жена с разкъсана блуза надаваше писък за помощ, а двама рокери я следваха по петите. По-бързият я настигна след миг, сграбчи я изотзад и заопипва полуоткритите ѝ гърди. Тя изтърва чантата си, докато се бореше да се отскубне. Младият рокер я пусна, загледан в разголеното ѝ тяло. Тя се обърна да побегне, но се озова в ръцете на втория кроманьонец.

— Хей, беччо — издиша той в лицето ѝ. — Спокойно. Няма да ти сторим нищо лошо.

Устните на жената потрепераха. Онзи беше само на два инча от лицето ѝ. Той дишаше тежко. Вонеше на сардини и текила. Главата ѝ се дръпна назад. Първият рокер я беше сграбчил за косата. Стоеше с нож в ръката. Желаше я силно.

— Май тук има твърде много коса. Харесвам мацета с къси коси. Насилникът пред нея я стискаше здраво.

— Аз също. Хайде да я подстрижем, преди да... я чукаме.

Бандитът зад нея изстреля с щракване сгъваемото острие и бавно отрязва голям кичур от косата на жената. На лунната светлина блеснаха сълзи и се изтърколиха по лицето ѝ. Тя беше ядосана. Уплашена. Унижена. Без да съзнава какво прави, блъсна насилника зад себе си с лакът в слабините и се опита да събори момчето, което я държеше за раменете.

Той я раздруса яростно, докато партньорът му виеше от болка.

— Бебчо, влудяваш ме.

Извади нож и го притисна до гърлото ѝ.

— Не ме побърквай, гълъбче.

Смееше се, като гледаше пороя блестящи сълзи по лицето ѝ. Той премигна. Сълзите ѝ вече не блестяха. Всъщност лунната светлина, която осветяваше лицето ѝ, беше засенчена... засенчена от огромно тяло.

Мощен глас прокълбна през уличката.

— Пуснете жената! Арестувани сте!

— Какво, по дя... — Рокерът, който държеше жената, се изви. По уличката към него крачеше най-шибаният полицаи, какъвто някога бе виждал. Имаше вид на ченге. Но вървеше като... е, войник или нещо от сорта. А ръцете му бяха грамадни като... пистолета му. Който наистина беше грамаден.

Двамата рокери се свиха и избутаха жената пред себе си.

Робо прецени, че времето за разговори е свършило. Превключи от режим на обръщение към режим на прицелване. Вдигна пистолета си.

Насилникът се бе прикрил зад жената и държеше ножа допрян в гърлото ѝ. Робо анализира положението. Като извади от паметта си мрежите за прицелване, се опита да прецени как да стреля, за да не засегне жената, а да улучи нападателя ѝ.

Дойде компютърният отговор — липсваше благоприятна посока.

Робо държеше пистолета си вдигнат. Превключи на режим за компютърна графика на релефа. През мозъка му преминаха зелени линии и числа с указание за точния ъгъл на стрелба и траекторията на куршума.

Насилникът не можеше да предвиди това. Защо ченгето не се чупеше? Той държеше заложник.

— Майтапиш ли се, задник такъв? Ще прережа гърлото на тази кучка от ухо до ухо.

Робо не отговори. Едва забележимо изви тялото си и изстреля единичен залп в стената отляво.

Чу как куршумът рикошира високо в стената отдясно. „Пинг.“
Още един рикошет. Този път надолу. Заложничката изпищя, когато

куршумът прониза косо главата на нападателя ѝ и пръсна лицето му върху блузата ѝ.

Той рухна глухо на земята, ножът му издрънча далеч върху настилката. Жената побягна към другата страна на уличката и се притисна до стената, другият насилник, с нож в ръка, гледаше ченгето.

Робо се обърна към него.

— Мисля, че е твой ред.

Момъкът пусна ножа и бавно вдигна ръце към луната. Робо се приближи спокойно до него и опря дулото на своя А-9 до главата му. Бръкна и извади чифт белезници. Побутна рокера към един уличен стълб и като обви ръцете му около него, щракна белезниците.

— Така — произнесе той.

Разплаканата жена изтича до Робо. Тя го обгърна с ръце. С лице към нея, Робо включи гласовия анализатор. Имаше гняв. Успокоение. Страх. Привързаност.

Привързаност?

— О, боже — хлипаше жената. — О, боже. Толкова се изплаших. Как ще мога изобщо да ти се отблагодаря някога?

Робо я отстрани нежно.

— Преживели сте силно емоционално сътресение. Сега за вас е важно да бъдете с хора, на които имате доверие, мадам.

Люис и Старкуедър завиха с колата си в уличката и насочиха прожектора към Робо и жената. Люис, която беше зад кормилото, поклати глава с възхищение.

— Може да се храни с батерии на закуска, но е превъзходно ченге. Два случая само за половин час.

— Той е толкова ченге, колкото моят миксер — изръмжа Старкуедър. — Да се махаме оттук.

Люис изкара турбокрузъра от уличката. Тя не беше сигурна дали ѝ харесва идеята за киборг в полицията, но едно нещо беше сигурно: щом веднъж се разчуе за Робо из улиците, Стария Детройт ще заприлича на нов квартал.

11

Робо седеше в тъмнината. Тупкането на сърцето бе единственият му спътник. Отвън светът живееше без него. Той не го съзнаваше. Раждаха се бебета. Умираха старци. Млади двойки се любеха. Робо обаче преставаше да съществува, когато не го задължаваха да функционира.

„Щрак.“

Беше в склада. Доктор Рузвелт стоеше пред него.

— Време е да тръгваш, Робо.

Робо кимна и стана от стола. Мина покрай тримата техници при конзолите и се насочи към стаята за регистрация. Ченгетата вече не му обръщаха много-много внимание. За една седмица той бе станал един от тях. Изглежда, го бяха приели, въпреки — той знаеше това — че го считаха повече за прибор, отколкото за колега. Това не го интересуваше. Не беше програмиран да го интересува. Нито да чувства. Някои го презираха. Други се възхищаваха от него. Той не мислеше за това. Трябваше да следва инструкции.

Над земята се стелеше рядка мъгла. Упъти се към колата. Наблизо стоеше малка група хлапета.

— Ей, ченге — извика едно от тях.

Обърна се и анализира гласа. Възхищение. Уважение. Вълнение.

Момчето, не повече от осемгодишно, вдигна свит юмрук.

— Само така, ченге!

Робо кимна. Без да изчислява отговора си, също вдигна юмрук. Децата го поздравиха, а той седна зад кормилото и потегли в нощта.

Нещо странно се бе случило през изминалата седмица. Хората в Стария Детройт го чакаха да мине край тях при нощните му обиколки. Те го поздравяваха, особено децата. Деца. Малки хора. Той гледаше напред, едновременно към таблото и към улицата. Внезапен, мимолетен образ се мярна пред него, но изчезна за част от милисекундата. Малко момче и усмихваща се жена. Не можа да разгледа добре лицата им. Най-вероятно — дефект в базата данни. Ще

трябва да съобщи на доктор Рузвелт, та да го поправят преди следващото дежурство.

Рязък звук привлече вниманието му към таблото. Там блесна сигналната лампа за тревога. Компютърната система проследи поредица карти на града. Една синя лампа на картата светна направо върху кметството.

Гласът на диспечера изклокочи по радиото.

— До всички части. В кметството се развива опасна ситуация — Код 3. Извършителят е въоръжен и държи заложници. Всички части в околността, моля отговорете...

Робо удари превключвателите. Турбокрузърът оживя, сирените и светлините се активираха.

— 44 отговаря.

Когато пристигна при кметството, там вече имаше цяла кавалкада турбокрузъри и микробус на групата СУАТ, разположени зад полицейския кордон. Робо излезе бавно от колата и се огледа. Половин дузина ченгета и дузина членове на СУАТ стояха приклеknали зад отворените врати на колите. Бяха извадили и насочили оръжия към прозорец на третия етаж — единствения светещ прозорец на сградата.

По фасадата ѝ се плъзгаха светлините на огромни прожектори. Робо се обърна и видя на известно разстояние, зад загражденията, неколкостотин зяпачи и дузина репортери. Старкуедър и Рамирес трябваше да удържат тълпата. Това не беше по вкуса и на двамата.

— Ето го суперченгето — каза Рамирес. — Предполагам, че вече можем да си тръгваме.

Старкуедър стисна челюсти.

— Торба с болтове. Ще се оплача в профсъюза.

— Защо? Защото е прекалено добър ли?

— Да — отговори Старкуедър. — Нещо от този род.

Робо се приближи към полицаите откъм гърба. Изпотен командир от СУАТ, твърде млад, за да има окосмяване по лицето, спореше с капитан от полицията, достатъчно възрастен, за да му бъде баща. Първият имаше значка с надпис: „лейт. Хеджкок“. Капитанът се казваше Кормън.

Хеджкок го убеждаваше:

— Моите момчета могат да се справят с тази ситуация за десет минути. Ще влезем вътре с газ и огън и ще имаме добра възможност да

спасим кмета.

Кормън не се впечатли.

— Той вече уби един от помощниците. Ако влезете по този начин, синко, ще си събирате частите оттук до Чикаго.

Хеджкок се наежи. Над горната му устна избиха капки пот.

— Да, добре, но ще се получи много лошо, ако този тип застреля кмета, докато ние се мотаем тук и обсъждаме какво би станало, ако...

Робо постави тежка длан на рамото на човека от СУАТ.

— Поддържайте разговора с престъпника. Кормън погледна към стоманеното ченге.

— Но...

От прозореца на третия етаж изтрещя автоматен откос. Кормън и Хеджкок залегнаха, а асфалтът около тях изригна в малки пясъчни циклони. Робо погледна към дупките от куршуми, които се появиха точно пред краката му. Извади своя А-9 и се отправи към входната врата.

Хеджкок се вторачи в крачещата фигура.

— Кой, по дяволите, е този?

— Въпросът е *какво*, по дяволите, е това — поправи го Кормън.

Капитанът сви рамене и взе мегафона.

— ОК, Милър — излая той. — Не причинявай вреда на кмета и ще ти дадем всичко, каквото искаш.

Докато Кормън дърдореше, Робо влезе в кметството. Престъпникът Милър крещеше от прозореца на третия етаж:

— Първо, не ме будалкайте. Аз съм отчаян човек!

— Няма проблеми, Милър, — извика Кормън в отговор.

Робо се изкачи по стълбите към третия етаж. Озова се в излъскан, украсен коридор. Тръгна по него. Гласовете ставаха все по-силни. Стигна до огромна дървена врата с надпис *Кмет*. Загледан в нея, той активира командата *термограф*. Върху вратата се появиха неопределени очертания. Тя беше прекалено дебела за по-ясни изображения. Робо мина покрай кабинета на кмета и застана до вратата на съседното помещение.

В кабинета на кмета определено побъркалият се бивш градски съветник Рон Милър стоеше до прозореца с автоматичен пистолет „Узи“, насочен към тримата заложници. Костюмът му беше мръсен и изпомачкан. Той не бе спал няколко ноци и едното му око трепкаше

спазматично, докато дъвчеше бисквита. Пристъпваше нервно. Обвивки от бисквити шумоляха под обувките му — три дузини обвивки, съдържали до скоро бисквити.

Кметът Уолдо Гибсън се бе свил в ъгъла с двама от помощниците си. Третият помощник, младолик мъж на име Еди, все още лежеше проснат там, където падна преди час. Вътрешните му органи сега бяха външни, благодарение на стрелбата на Милър. Гибсън, един от малцината останали в Детройт черни политици, наблюдаваше как Милър поглъща бисквита след бисквита. Устата на Гибсън бе пресъхнала. Колкото повече гледаше как трохите от бисквитите се ронят на пода, толкова повече пресъхваше устата му.

— Бих искал малко мляко — промърмори Милър. — Хей, Кормън, все още ли си там?

— Да, Милър.

— Моето второ искане. Искам мляко. Студено мляко. Имаш ли? Не нискомаслен боклук. Мразя го. Искам редовно хомогенизирано мляко. Нискокалоричният боклук има блудкав вкус.

— Добре. Млякото идва. Няма проблеми.

— Трето: искам повторно преброяване на гласовете от изборите. И независимо от резултата, си искам старата работа. И искам по-голям кабинет. С хладилник. Ама не маломерен. Голям. Достатъчно голям, за да побира много мляко. И сладолед. И искам също нова кола. И искам кметството да плати за всичко.

Гласът на Кормън дойде от тъмнината:

— Каква кола, Милър?

Милър се замисли.

— Дай ми минутка.

Той се обърна към Гибсън.

— Разбираш ли от коли?

Гибсън поклати отрицателно глава.

Милър сви рамене.

— Аз също. Никога не съм имал нова кола. Само таратайки.

Той отново се обърна към прозореца.

— ОК. Искам нещо с подвижни кожени седалки, нещо, което наистина върви бързо. Нещо голямо и тежко.

Кормън се замисли.

— Какво ще кажеш за един „Сакс“ 6000?

— ОК. Но кметството да плаща горивото и поддържането.

Робо се прокрадна в съседния кабинет. Огледа помещението — изглеждаше солидно, но стените бяха променяни през осемдесетте години. Евтина конструкция. Но оскъпена. Завъртя пистолета и го мушна обратно в кобура. Не мислеше, че ще има нужда от него. Тръгна покрай стената между двата кабинета и прокара ръка по нея. Отвън чуваше Кормън, който се опитваше да бъде дипломатичен.

— Няма проблем, Милър. Освободи кмета и ще получиш кола, бели гуми, видеоигри, стереоуредба — каквото искаш, човече.

При прозореца Милър се наведе за още една бисквита. Не беше останало нищо. Той се надвеси над перваза.

— Не ме изкарвай от търпение, капитане. Ако ме изкарате от търпение, ще ги убия. Искаш ли да видиш?

Прекося стаята, издърпа кмета да стане на крака и го затегли към прозореца. Изтика го до отвореното крило и застана с гръб към стената, като приготви своя „Узи“ за екзекуцията.

— Никой никога не ме е вземал на сериозно — изкрещя Милър. — Добре, хайде сега всички да станем сериозни.

От другата страна на стената Робо настрои термографа. Сега картината беше много по-ясна, отработеното от компютъра изображение му показва съвсем близо настръхналото тяло на Милър. Пръстът на Милър бе започнал да натиска спусъка на картечницата.

— Хайде всички да целунем задника на кмета за довиждане — изписка Милър.

Робо изтегли дясната си ръка назад и я стовари върху стената. Тя експлодира. Милър бе започнал да се обръща, когато гигантският юмрук се появи от разрушената стена. Робо хвана Милър в удушавача хватка и го дръпна. Милър натисна спусъка. Пръски горещо олово изсъскаха през кабинета на кмета. Гибсън и помощниците му се хвърлиха да се прикрият, а куршумите отнесоха парчета от мебелировката и мазилката.

Робо дръпна по-бързо и по-силно. Той изтегли пищящия, ритащ Милър през стената в съседния кабинет. Милър продължаваше да стреля. Куршумите удряха в тавана. Душ от мазилка се посипа върху двамата. Милър се изви и се обърна към Робо. Замахна с цевта на автоматичния си пистолет и цапардоса полицаия в челюстта. Робо почти не усети удара.

Той погледна към убиеца и сви левия си юмрук. Заби го в тялото на Милър. Милър се сви на две. Вилата на удара накара съветника да литне назад. Тялото му се удари в прозореца на кабинета.

Милър крещеше мръсотии, докато хвърчеше от третия етаж на кметството, за да намери долу смъртта си.

Робо премина през стената в кабинета на кмета. Потресеният Уолдо Гибсън стоеше до бюрото. Робо огледа кабинета и се увери, че останалите заложници са невредими.

— Радвам се, че сте в безопасност — обяви той. — Извинявам се за материалните щети, причинени при обезвреждането на нарушителя.

Той кимна, излезе от стаята и затвори вратата лед себе си.

— Приятна вечер.

Кметът Гибсън се втрени в затворената врата. После погледна дупката в стената.

— Трябва да е много яко ченге — констатира той. После тръгна, за да помогне на помощниците си да се изправят на крака, като газеше разхвърлените обвивки от бисквити по пътя си.

Пред кметството Робо се отправи към колата си. Запали мотора на турбокрузъра и погледна тълпата зад полицейските заграждения. Тя ликуваше. Тя го поздравяваше.

Докато караше нататък, би трябвало да се почувства добре от всичко това... но не знаеше как.

12

Джан Мърфи сложи и последните дрехи на починалия си съпруг в прокъсана мукавена кутия. Седна върху смачканата покривка на леглото и погледна десетте кашона пред себе си. Дванайсет години брак, цял човешки живот, събран в кашони от бакалски стоки.

Усмихна се на себе си. Мърфи щеше да оцени иронията. Бутна един кашон настрана и излезе от спалнята. Откакто почина мъжът ѝ, спеше в дневната. След толкова години, през които го бе чувствала до себе си, не можеше да понесе мисълта да лежи сама в леглото.

Ядът ѝ, причинен от смъртта му, беше преминал. Мъката, скръбта все още не я бяха застигнали. Преминаваше периода на вцепенение. Беше загрижена най-вече за Джими. Той го изживяваше много тежко.

Чудеше се как да се справи. Ако го глезеше, ако гледаше на него като на рядък порцеланов съд, само щеше да накара десетгодишното момче още по-остро да почувства загубата. Ако се опиташе да живеят, сякаш нищо не се бе случило, момчето можеше да си помисли, че не я е грижа за смъртта на баща му. Възприе поведение, колебаещо се между двете възможности.

И последните им вещи бяха почти опаковани. Щяха да напуснат къщата утре сутринта. Вдругиден щяха да бъдат на път към лунната колония. „Уникорп“ се отнесе с разбиране към тях. Придвижиха молбата ѝ с предимство — нали Мърфи беше убит при изпълнение на служебните си задължения и така нататък. Хората зад бюрата се усмихваха и бяха отзивчиви.

Мина по празния коридор. Джими извика:

— Ей, мам. Я виж!

Тя спря учудена. Не го беше чувала така възбуден от времето преди нещастния случай. Нещастен случай.

Влезе в почти празната дневна. Джими беше скръстил крака пред телевизора. Гледаше новините.

— Почакай да видиш това. — Той сияеше.

Джан коленичи до него. Джес Пъркинс, с коса струяща и блестяща в светлините на студиото, седеше сериозна пред видеорепортаж от изтеклата седмица. Джан зяпна, когато тялото на съветника Рон Милър изхвърча от един прозорец на третия етаж и полетя към земята.

— Чиста работа, а? — попита весело Джими. — Нещата се оправят.

— Джими! — възкликна Джан. — Не мислиш ли, че е малко пресилено?

— Чакай.

Джес се вторачи в камерата. Гримът на очите ѝ бе с подходящия син оттенък.

— Всичко започна преди седмица, с геройското спасяване на кмета Гибсън и на двама от помощниците му от полицаи... чиято самоличност се пази в тайна.

Предаването продължи с видеорепортаж от пресконференция. Двама служители на „Омникон“, мистър Мортън и мистър Джонсън, стояха от двете страни на огромно ченге — брониран войник с вид на краен бейзболен защитник.

Вчера — продължи Джес — ОКП сложи край на спекулациите, като даде гласност на експерименталната програма за борба с престъпността. Тя се нарича „Робокоп“. Днес децата от основното училище „Лий Якока“ видяха на живо това, за което техните родители само бяха чели в комиксите... детински супермен.

Репортажът продължи със сцена от многолюден училищен двор, където извисяващият се като Прометей брониран човек преминаваше през безкрайна тълпа от възбудени деца и репортери. Джан видя как Джими се ухили, когато великанът закрачи през тълпата. Тя поклати тъжно глава. Мърфи би обърнал равнодушно гръб при вида на тази палячовщина. Той беше истинско ченге. Гледаше си работата. Гледаше я добре. Не се хвалеше. Не се и оплакваше.

Останал без дъх репортер тикна микрофон пред гиганта.

— Извинете ме, Робо. Бихте ли предали някакво специално съобщение за всички деца, които ни гледат от домовете си?

Героят се обърна и се взря в камерата.

— Не си търсете белята — беше всичко, което каза той.

Децата ликуваха. Последва реклама на предаването на Биксби Снайдър *Не ми влиза в работата*.

Джан остана втренчена в екрана. Имаше нещо в очите на механичното ченге, което не ѝ даваше спокойствие. Нещо почти човешко. Нещо познато.

Джими се промъкна към нея:

— Страхотен е, нали? По-добър е от Ти Джей Лейзър. Този тип е истински. Мислиш ли, че ще го показват в новините на Луната?

— Сигурна съм, скъпи — отговори Джан.

Онези очи направо я пронизваха. Тя се освободи от това чувство. Все още бе разстроена от нещастния случай. Не бяха изминали и два месеца от погребението. „Омникон“ нямаха задръжки. Духовата музика свиреше „Възхитителна божия благодат“. Половината полицейско управление в костюми. Елегантен ковчег. Затворен. Бяха казали, че Мърфи е съвсем обезобразен.

Тя изхлипа. Джими я погледна особено.

— Добре ли си, мам? Нещо лошо ли казах?

— Не — усмихна се вяло тя. — Не. Само ще ми липсва тази стара къща. Това е всичко.

Джими я прегърна.

— На мен също ще ми липсва.

Новините продължиха и Джими зачака със затаен дъх да зърне отново своя нов герой, Робо. Вместо това, блеснал в крокодилска усмивка на фона на графика, изобразяваща футуристичния Делта Сити, се появи Кейси Уонг.

— Все още не е определено официално кога ще започне реализацията на проекта за Делта Сити на ОКП — съобщи той твърдо, опитвайки се да скрие интонациите на младостта си. — Профсъюзните лидери отказаха да одобрят строителството, докато ОКП не гарантира личната сигурност на работниците в Стария Детройт. Робърт Мортън, изпълняващ длъжността вицепрезидент на програмата „Робокоп“, заяви следното...

Слабият нервен мъж, когото преди няколко минути зърнаха на подиума с Робокоп, сега се бе разположил в разкошен кабинет.

— Е, не мога да коментирам Делта Сити — започна той. — Това не е от моята компетентност, но в отдел „Сигурност“ ние предвиждаме

края на престъпността в района на Стария Детройт в рамките на четирийсет дни. Имаме нов човек в града и той се казва... Робокоп.

Камерата бавно се завъртя надясно. Там седеше суперченгето. Робо гледаше неумоливо към нея.

— Аз съм тук с една-единствена цел: да направя улиците безопасни за гражданите и да поставя уличната измет на мястото ѝ — или зад решетките, или в земята.

— Страхотно — подвикна Джими, а Уонг се появи с друга новина за заплаха от ядрена война в страна, за която Джан никога не бе чувала. Нищо от това, което каза Уонг, не стигна до нея. Продължаваше да си мисли за онези очи. Студени, но чувствителни. Празни, но решителни. И даже под синия защитен визьор те *все още* изглеждаха сини. Много, много сини.

13

Мортън гледаше доволен как Робо си проправя път през друга тълпа — от аплодиращи студенти. Джонсън следеше с любопитство как младежите протягат ръце, за да се здрависат с мощния полицай. Той беше приятно изненадан от популярността на пробния модел. Пролетта в Детройт не е най-лекият сезон. Дори под дебелото палто той чувстваше, че тялото му мръзне, ала тези деца бяха пренебрегнали студа, за да видят своя герой, без каквито и да е оплаквания. Да, Стария Детройт се променяше бързо.

Той погледна Мортън. През изминалите няколко седмици Мортън също се беше променил. Сега косата му бе по-стилна. Дрехите му бяха нови и скъпи. Нови очила. Нов дезодорант. Момчето определено се изкачваше по стълбичката на успеха. Въпреки това Джонсън си имаше резерви.

Трябваше да се мисли и за Джоунс.

Не можеш току-така да прегaziш човек като Джоунс и да се измъкнеш чист.

Джонсън сви рамене. Това си беше проблем на Мортън. Мортън сияеше, когато Робо преминаваше през тълпата.

— Казвам ти, Джонсън, за месец името Робокоп ще стане синоним на съвременната борба с престъпността. След пресконференцията телефоните на ОКП почервеняха да звънят. Компаниите искат да извлекат от Робо изгода. Играчки Робо, кукли Робо, костюми Робо, комикси, пушки, игри... дори телевизионно шоу в събота сутрин. Разбираш ли колко много пари може да донесе той на корпорацията? Не само, че ще бъде най-ефективното въздържащо средство срещу престъпленията в целия свят, но ще има и голяма популярност.

— Аха — съгласи се Джонсън.

— Той е личност — продължи Мортън. — Е, може би не личност. Мисля, че си придава важност, когато иска, но има определено мъжко очарование, на което хората откликват. Не е слаб

или нерешителен. Казва това, което е на ума му, и го казва ясно. Помниш ли какво каза в новините? „Зад решетките или в земята“. Едва не се подмокрих, когато го каза. Трябваше да видиш телевизионния екип. Те оцениха това. Мъжете сметнаха, че наистина е смело да се каже. А жените? Хвърлиха се на врата му. Реагираха, сякаш беше Джон Уейн на квадрат. Ако Робо беше човек, щеше да преуспее с жените. Вярвай ми. Много е секси.

— Той е човек — уточни Джонсън.

— Получовек — отсъди Мортън. — И докато контролираме ума му, той ще бъде главното ни оръжие.

— Аха — промърмори Джонсън.

Робо гледеше децата пред себе си.

— Ей, Робо. Като порасна, ще мога ли да стана ченге като теб? — попита едно малко момче с редки зъби.

— Полицията винаги ще има нужда от храбри момчета — отговори той безстрастно. Но забелязал разочаровано лице, обрамчено с плитка от едната страна, добави: — И от момичета също.

Момиченцето засия.

Възрастен учител, който приличаше на египетска мумия, се приближи към тълпата.

— Хайде, деца. Да не задържаме повече мистър Робо. Той трябва да отиде да залавя бандити, а вие трябва да се връщате в класните стаи.

Децата нададоха едно колективно „ooo“ и неохотно се помъкнаха към училището. Петгодишно момченце с обсипано с лунички лице се обърна и помахаше за последен път.

— Довиждане, Робо — извика то.

В ръката си си искаше кукла. Беше миниатюрен полицай. Етикет с надпис висеше на лявата ръка на куклата: „Ти Джей Лейзър“. Робо проследи как момчето се отдалечава.

— Джими? — попита Робо.

Студен вятър се понесе през училищния двор. Скоро мястото опустя. Робо чу, че Мортън го вика. Но продължаваше да се взира към мястото, където бе стояло момчето.

— Джими? — повтори той.

Нямаше кой да му отговори. Откъде се взе това име? Спомни ли си го? Не, беше сигурен. Името го нямаше в никоя от базата данни.

— Робо? — извика отново Мортън. — Да тръгваме. Тук е студено.

Робо кимна.

— Идвам.

Той се върна бавно при микробуса на ОКП. Двама механици държаха вратите отворени за него. Седна тихо на задната седалка. Доктор Рузвелт му се усмихна.

— Имаш много почитатели, Робо.

Робо кимна. Не проговори. Нещо ставаше вътре в него. Нещо, което не разбираше.

Робърт Мортън крачеше уверено по коридора в Кулата на „Омникон“. Стъпките му пружинираха при мисълта за успеха. Той, сам, можа да направи ОКП фаворит и в света на бизнеса, и в популярната преса. Кимна на групата усмихнали служители, които го поздравиха във фоайето.

Интересно колко бързо могат да се променят нещата. Само преди няколко месеца беше един от многото. По-лошо, беше никой. Тогава Джоунс се провали. Провали се с трясък. Мимолетният спомен за проснатото върху макета на Делта Сити тяло на Кини се мярна в паметта му.

Момчето я оплеска. Беше тъпо. Все пак смъртта му послужи за висока кауза — кариерата на Мортън.

Млад, самонадеян служител на име Уолкър, забърза след него.

— Ей, Боби, вицепрезидент, а? Поздравления. Ще играеш ли волейбол вторник вечерта?

Мортън се усмихна бащински на младия фукльо.

— Бих искал, Бил... но имам среща. Две манекенки ще дойдат у дома.

— Брей? Имаш ли нужда от компания?

— Защо? Познаваш ли трета, която да можеш да доведеш?

Мортън спря пред директорските сервизни помещения. Измъкна златна карта, плъзна я в процепа и пристъпи в мястото с ограничен достъп. Уолкър го последва.

Вътре, при вида на шикозната обстановка, Мортън се усмихна на себе си. Блестящ, покрит с плочки под се простираше пред него. Малки позлатени табелки указваха към душовете, гимнастическия салон, кортовете за скуош. Това беше сбъднатата мечта на стремящия се към върховете служител.

Тоалетната беше празна, ако не се смяташе някакъв мъж в една от кабините. Мортън и Уолкър се спряха пред писоарите. Уолкър дърдореше, докато разкопчаваше ципа си.

— Ползваш се с добро име в отдел „Сигурност“ с Робокон, Боби. Мортън кимна.

— Но — добави Уолкър, — да ти кажа честно, чух, че Джоунс е много ядосан.

— Да... да... да. — отговори Мортън, като уринираше. — Знам. Той се сдоби с репутация на убиец. Вече е нула. Не може да хапе. Пропадна.

Уолкър изцъкли очи. Мортън ходеше по тънък лед.

— За един и същ Дик Джоунс ли говорим?

Мортън се ухили. Това момче трябва да разбере, че в Кулата има нов ред.

— Уолкър, помисли. Джоунс е стар. Ние сме млади. Това е животът. Оцеляване на най-кадърните, нали? Дарвинизъм.

— Да, но...

— Той изгърмя.

Уолкър не отговори. Гледаше в огледалото точно пред себе си. Кабината зад двамата мъже се отвори. Дик Джоунс бавно отиде до умивалниците и започна да мие ръцете си. Уолкър се напрегна. Със самообладанието на самурай спря да уринира, затвори ципа си и се отправи към вратата.

— Ей — промърмори той. — Имам среща и трябва да вървя. Чао.

Мортън продължи нервно да се оправя пред писоара. Видя как Дик Джоунс бавно изтри ръце в хартиена кърпа, сви я майсторски, многозначително, на топка и я хвърли в кошчето. Джоунс се обърна, тръгна към Мортън и спря точно зад него. Буквално дишаше във врага му.

— Поздравления за повишението, Боб — каза Джоунс, като почти напъха ястребовия си нос в ухото на Мортън.

— А, благодаря, Дик — отвърна плахо Мортън. Джоунс гледаше в огледалото Мортън в очите.

Мортън ядосано закопчаваше ципа си, а Джоунс продължи:

— Помня времето, когато бях млад служител в тази компания. Наричах Стареца със смешни имена. Веднъж дори го нарекох „задник“.

Мортън забърза към умивалниците и започна да се мие яростно. Джоунс го последва.

— Но — това е важен момент, Боб, — винаги имаше уважение. Винаги знаех къде е границата.

Мортън се протегна за кърпа. Джоунс го сграбчи за китката.

— Ти прекрачи линията, Боби. Оскърби ме, оскърби и тази компания с това твое отвратително създание.

Мортън зяпна към Джоунс. Джоунс дори не крещеше. Той даже не повиши тон. *Интонацията* на гласа му беше крясък. Не, повече приличаше на безумен писък. Очите на Джоунс бяха като че с размерите на грейпфрут.

— Имах гарантиран военен пазар за ЕД 209. Програма за обновяване. Резервни части за двайсет и пет години! Никой не се интересуваше дали работи, или не. Никой.

Мортън се опитваше да заглади ситуацията. Опита се също да освободи китката си от хватката на Джоунс. Не успя нито в едното, нито в другото.

— Е — обади се той. — Стареца мислеше, че това е много важно, Дик.

Джоунс пусна китката на Мортън. Гласът му омекна.

— Знаеш ли, Боби, той е симпатичен старец и е доброжелателен. Но няма да живее вечно. А аз съм номер две тук, Боби. Сега математиката е проста, нали? Когато номер едно го няма, идва ред на номер две.

С огромно удоволствие Джоунс се изхрачи право в лицето на Мортън:

— Току-що ти унижи когото не трябва, Боб — усмихна се Джоунс. — По-добре се моли на бога твоят Робокон да не се изпорти. Ако това стане, ще те смажа.

Излезе от тоалетната, като си подсвиркуваше.

Мортън грабна кърпа и избърса слюнката от лицето си. Затътри се към вратата. Самоувереното пружиниране се бе изпарило от походката му.

15

Робо седеше в склада. Очите му бяха затворени. Дремеше. Двама техници седяха лениво пред стаята и от време на време хвърляха поглед към телеметричните прибори, контролиращи системите на Робо.

Техниците бяха явно отегчени. Отначало наглеждането на киборга беше голяма работа. Това ги изваждаше от лабораторията. Но да се седи ден след ден, нощ след нощ в скапаното полицейско управление също не беше рай.

— Ей — подвикна единият техник, като забеляза нередност в някакво показание. — Какво е това?

Другият техник фрасна уреда.

— Японско оборудване.

Върнаха се към разговора си. Вътре в склада Робо седеше. Тъмнина. Бръмчене. Всичко беше неподвижно. Никакви мисли. Никаква мощност. Пукане. Ярък светъл импулс оживи сетивата му. Тъмна фигура пробяга край него. Кой беше този? Спомняше ли си това? Не, той нямаше спомени. Чакай. Гласове. Смях. Щракване. Какъв беше този шум? Пушка. Спомняше ли си това? Да. Много добре. Но откъде?

Пукане. Вихър бяла светлина. Мярване на стая. Квадратни форми. Сандъци. Хора над него. До него. Пушки, насочени към неговото... *тяло?*

Рев.

Чувството за плът, отделяща се от него.

Робо се събуди внезапно. Челюстта му го болеше от търкането на зъбите. Той отърси глава, а индикаторните лампи на стола затрепкаха неистово. Пред очите на смаяните техници Робо се изправи на крака.

— Ей, виж — изсмя се единият. — Тенекиеното момче се включи.

Вторият техник се намръщи.

— Не му е време. Ти ли го активира?

Първият техник не изпадна в паника.

— Японско оборудване. Вероятно токов удар. Да влезем и...

Беше твърде късно. Робо напускаше склада.

— Ей — възкликна първият техник. — Той не трябва да прави това.

Сега вторият техник възпря паниката.

— Ще му го кажеш ли?

Първият сви рамене.

— Не.

В стаята за регистрация доктор Рузвелт беше на път да удари една полицайка, когато Робо влезе.

— Разбира се, аз съм учен, но се занимавам с гимнастика три пъти седмично. — Рузвелт се ухили. — И... какво по дяволите?

— На мене ли говорите? — попита ядосано полицайката.

— Не. На НЕГО.

Робо прекоси стаята и се насочи към изхода, Рузвелт погледна часовника си и като съобрази, че Робо не е в график, изтича към склада в дъното на полицейското. Двамата техници преглеждаха показанията на приборите.

— Как се случи това? Какво, по дяволите, е това? — пищеше Рузвелт.

— Аа — отговори първият техник, — И ние се чудехме.

Робо затръшна вратата на полицейското управление в Стария Детройт. Навън полицаите Дюис и Старкуедър водеха нагоре по стълбите крадец в белезници, когато Робо се размина с тях, Люис видя, че той се насочи към колите. Тя побутна задържания към Старкуедър.

— Регистрирай го. Ще дойда след малко.

Робо спря пред един празен крузър и отвори вратата. Изражението на решимост не слизаше от лицето му. Нещо ставаше. В него нещо кипеше. Нещо чуждо. Нещо много реално. Почувства нечие присъствие зад себе си. Обърна се. Оказа се лице с лице срещу една полицайка.

— Ей, здравей — обади се жената. — Нямах възможност да ти се представя. Аз съм Ан Люис.

Робо направи крачка към нея. Люис не помръдна, но гледаше нервно бронирания човек. Робо премигна. Мрежи и числа замъглиха погледа му. Едва виждаше лицето ѝ. За момент тя бе единствената

жена на света, която го интересуваше. Той премигна отново. Основните инструкции се появиха в мозъка му. Първа инструкция: Да служи на обществото. Втора инструкция: Да поддържа закона. Трета инструкция: Да защитава невинните. Четвърта инструкция: Засекретена.

— Имаш ли име? — попита Люис.

Той премигна отново. Инструкциите и мрежите бяха изчезнали. Люис все още стоеше пред него.

— С какво мога да ви помогна, полицай Люис? — попита Робо, след като си възвърна контрола.

Люис не знаеше какво да каже:

— Оо, аз... Не това имах предвид. Имаш ли име?

Робо се втренчи в нея. За какво говореше тя?

Люис се намръщи.

— Хайде, Мърфи. Това си ти, там отдолу, нали? Робо отстъпи предпазливо.

Мърфи?

Люис се взираше дълбоко в сините му очи:

— Наистина ли не си спомняш за мен?

Робо се плъзна в колата.

— Не. Извинете ме. Трябва да работя. Някъде се извършва престъпление.

Той включи турбокрузъра и отпраши в нощта. Няколко мига покъсно съсипаният доктор Рузвелт изтича към тротоара, където объркана и несигурна все още стоеше Люис. Стиснал куп листа, от управлението излетя Тайлър и застана до шефа си.

— Какво му говорехте, полицай?

Преди Люис да може да отговори, една лимузина спря със скърцане пред управлението.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Мортън.

— Тя говореше с него — обясни Рузвелт с вид на ученик, който донася за нечестен другар.

— За какво? — изиска отговор Мортън.

— Просто така. — Люис сви рамене.

— За какво по-точно? — настоя ядосано Мортън.

— Във връзка с работата. — Люис се подсмихна.

— Той е ченге, нали? — избоботи гласът на Рийд зад гърба на Мортън. — Защо да не си побъбри с колегите?

Младият директор се обърна и застана срещу едрия възрастен полицай.

— Мисля, че изясних, че този проект не влиза в работата на вашите хора!

— Доколкото вашият проект е ченге в моето управление, той може да говори с когото или с каквото си поиска — напуши се Рийд.

Мортън се обърна към Тайлър:

— Какво, по дяволите, става тук? Дефект ли има, или какво?

Тайлър се загледа в тестето листа:

— Е, нямаме стопроцентова сигурност. Имам предвид, че системата не е проектирана да изпитва детайлизиран соматичен отклик.

— Изглежда Робо е имал сън, мистър Мортън, — обясни Рузвелт.

— Глупости — изсъска Мортън. Той се обърна към Люис. — Какво му говорехте?

— Е — Люис се предаде. — Попитах го дали има име. Той не знаеше.

Очите на Мортън се изцъклиха. Той бе на път да изпадне в истерия.

— О, страхотно. Позволете ми да ви изясня това, лейди. Той няма име. Той има програма. Ясно ли е?

Люис сви рамене.

— Да.

Рузвелт беше все още загрижен:

— Предлагам да го приберем, да проверим изправността на системите...

Мортън притвори очи. Цялата му кариера, положението му, договорите за около три милиона долара, изнесени на корицата на списание *Тайм*, се въртяха пред очите му, пропадайки в огромна, високотехнологична тоалетна. Той изръмжа към Рузвелт:

— Искаш да го изключиш, защото е сънувал? Шегуваш ли се?

— Аха — отговори Рузвелт не съвсем по научному.

Мортън не бе свършил с представлението си. Погледна ядосано възрастния сержант.

— Ще си имаш неприятности, Рийд. Това ще си остане за твоя сметка. Този проект не засяга полицаите. Той е секретен. Той е на ОКП. Официалното мъмрене ще го имаш на бюрото си утре сутринта. Дисциплината на Люис е твое задължение.

Рийд изглежда младия директор.

— Мисля, че тя трябва да получи медал, че е заговорила тази торба с болтове. Вашият Робокон се държи като... вицепрезидент на „Омникон“.

Мортън се навъси.

— Ще го държим на улицата — нареди той на Рузвелт. — Ще спазваме програмата. Не мога да си позволя прекъсване точно сега. Дайте ми показанията.

Мортън, Тайлър и Рузвелт забързаха назад към полицейското управление като подплашени гризачи. Люис сви рамене и се ухили на Рийд.

— Съжалявам, сержант. Попрекалих.

— Забрави го, детето ми. Мортън е истински задник.

Възрастният човек се загледа към празната улица в посоката, в която бе отпътувал Робо.

— Аз лично се възхищавам от тази ламаринена кофа, защото е помислила за промяна. Никога не е изглеждал, като че ли тръгва за някъде. А сега той се беше разбързал.

Люис кимна.

— Да, но накъде?

Седемнайсетгодишният Мики Радфърд искаше да стане астронавт, но не от типа на ония, които летяха до Луната и обратно като някакви космически стюарди. Той искаше да бъде астронавт от класа. Искаше да бъде пилот. Имаше и шанса. Ако можеше да спечели стипендията „Рокуел“ за Академията „Норкрос“, щеше да успее да се измъкне от Стария Детройт и да се втурне по пътя към космоса. Ако се провалеше на тестовете за стипендията другата седмица, можеше да забрави за плановете си за бъдещето. През остатъка от живота си щеше да се изкриви от работа в тази бензиностанция.

Точно сега не беше толкова лошо да работи нощна смяна. Повечето хора се страхуваха да излизат толкова късно през нощта, така че се уморяваше повече да наглежда бензиностанцията, отколкото да обслужва помпите. Работата му осигуряваше спокойно място и за учене. Мики седеше в будката на обслужващия, съсредоточен в учебника по аналитична геометрия. Не забеляза кога окаляният сив мотоциклет е изревал в бензиностанцията. Мики вдигна очи едва когато водачът почука на прозореца на будката.

Дребният недодялан мотоциклетист едва ли би стреснал Мики, ако не беше цевта на „Мак-10“, която онзи тикна в процепа за рестото.

— Давай парите, книжен червей, или ще ти пръсна мозъка — озъби се Емил.

Мики зяпна към цевта на пушката. Наистина ли ставаше това? Господи! В новините беше гледал репортажи за грабежи на бензиностанции на самообслужване. Но тук? В тоя пуцинак? По средата на седмицата? Когато трябваше да се яви на изпит след няколко дни?

Озъбването се превърна в ръмжене:

— Хайде, пъпчива тикво — викна Емил. — Размърдай се.

Мики изпразни бързо касата и бутна парите към Емил. Емил ги погледна. Само няколко стотачки.

— Мъртво време — обясни Мики.

Емил насочи пушката към треперещото момче.

— Сега напълни догоре на номер седем.

Мики натисна бутоните за помпа номер седем, а Емил тръгна към мотоциклета. Числата на автомата се извъртяха до нула. Изцапаната механична ръка постави бензиновия струйник в мотоциклета на Емил и започна да пълни. Емил поглеждаше момчето в стъклената будка.

— Добър стрелец съм, малкият — похвали се Емил. — Затова не прави глупости. Мога да ти направя трета ноздра отгук.

Без да отмества насочената към будката пушка, той измъкна цигара от пакета, тикнат в джоба на ризата му, и я запали със свободната си ръка.

Емил не чу неясния вой на приближаваща се кола. Той се забавляваше твърде много да накара служителя да се чувства зле. Стоеше под светлината на знака „Шел“ и злорадстваше:

— Ей, приятел. Какво четеш там?

Мики бавно вдигна учебника и се усмихна като идиот. Емил присви очи, за да прочете заглавието на книгата.

— Колежанин ли си, или нещо от сорта? — попита той. — Обзалагам се, че се мислиш за голям умник. Да, типичен умник. Мислиш ли, че можеш да надхитриш куршум?

Емил се засмя. Изхриптяване.

Чифт тежки ботуши се приближиха към него.

Емил дръпна продължително от цигарата си. Изскърцване. Зад него имаше някои. Той се изви, все още с пушка в ръка, и се озова с лице срещу Робокоп. Оръжието на Робо беше насочено към сърцето му.

Робо наблюдаваше безстрастно мършавия бандит.

— Хвърли я! — изкомандва той.

Зъбите на Емил загракаха. Това беше механичният човек от телевизора. Цигарата му се изплъзна на земята. Очите му се щураха диво насам-натам. Трябваше да има изход от това положение. Робо го гледаше непоколебимо. В лицето му имаше нещо. Нещо, свързано с очите му. Нещо в начина, по който държеше пистолета си. Той прогони тези мисли.

— Жив или мъртъв — идваш с мен.

Лицето на Емил изгуби цвета си. Беше чувал и преди тези думи. Спомни си кога и къде. Присви очи, за да надникне под шлема на Робокон.

Поклащаше глава от една страна на друга, сякаш се възстановяваше след ляв удар.

— Ти? Ти?

Емил изпадна в паника и изстреля откос куршуми. Те рикошираха бясно от бронжилетката на Робо. Емил натисна спусъка на своя „Мак-10“ за втори път и изпрати порой горещо олово към Робо. Когато бандитът се наведе за прикритие под линията на бензиновите помпи, отразените куршуми изсвистяха нататък. Куршумите разкъсаха три от бензиновите помпи. Един захранващ маркуч се цепна и струи бензин заобливаха земята.

Мики грабна учебника и записките си и се затича през вратата на будката, колкото можеше по-далеч от помпите.

— Мистър — извика гой. — По-добре се махайте!

Бензинът се изливаше неудържимо през счупените помпи. Гърбом, Емил се измъкваше от Робо към мотоциклета. Половината откоси разбиха останалите помпи и във въздуха изригнаха фонтани бензин.

— По дяволите — заключи той, като видя, че малка река от бензин го окръжава и плисва върху краката му.

Робо гледаше и бензина, и престъпника. Той активизира командата за прицелване.

Наблюдаваше как Емил скача на мотоциклета отвъд счупените помпи и го запалва. Машината се оживи с рев. Емил даде газ. Мотоциклетът се придвижи на няколко крачки, но нагази в малък поток бензин и се занесе неудържимо. Емил изпищя, когато мотоциклетът, наклонен на една страна, забоксува лудо. Той усети, че панталонът му се намокря от струя бензин. Мотоциклетът се хлъзна яростно към запалената цигара, която той беше изтървал преди няколко мига.

Цигарата лежеше и пушеше на осемнайсет инча пред краката на Робо.

Мотоциклетът продължаваше да се хлъзга към нея.

Река от бензин рукна в същата посока.

С херкулесови усилия Емил успя да задържи мотоциклета на място и изпитвайки неистова болка в глезена си, го изправи. Като по чудо, мотоциклетът попадна на сух асфалт и подскочи напред. Емил, комуто беше скъп животът, изманеврира с мотоциклета във от прииждащия бензин.

Робо забеляза цигарата. Натисна с крак горящия фас, точно преди ручей бензин да го достигне и да облее обувката му. Стоеше неподвижен. Измина една секунда. Той разбра, че бе стигнал до цигарата с 1,3 секунди закъснение.

Въздухът около него експлодира в пламъци.

Локвите от гориво се възпламениха с оглушителен рев, като изпращаха ревящи огнени кълба на стотина фута във въздуха.

— Чао, ченге — изкиска се Емил. Неговият смях изчезна в грубите нотки на страха, когато забеляза, че огнена топка се плъзга по мократа настилка и се насочва към мотоциклета. Подкара напред — държеше се на десетина фута от вертикалната стена от пламък, която го следваше.

В центъра на този ад една почерняла бронирана фигура се обърна и проследи как Емил се измъква. Робо гледеше през ада и още веднъж активира командата за прицелване. Бавно и внимателно закрачи навън от пламъците. Окръжен от дебел, плътен пушек, той се вирише през дима и настрои фокуса си на отдалечаващия се бандит.

Робо вдигна все още горящата си ръка и стреля с „Ауто-9“.

Емил изпита остра болка в лакътя. Погледна ръката си. Там се бе появила рана с размер на портокал. Изгуби контрол над мотоциклета и се просна на твърдата суха настилка.

Емил почувства как раната разбуди всичките му центрове на болка. Осветено от големия пожар при бензиностанцията, нощното небе внезапно му заприлича на дневно. Огромна тъмна фигура се издигаше над него. Съществуването приличаше на изчадие от самия Хадес. Видя как две опушени стоманени ръце се протягат към врата му. Те го сграбчиха за реверите и го изправиха. Усети, че мехурът му се изпразва. Едва не заплака. Тази нощ нямаше късмет.

Беше вдигнат край два почернели от огъня крака. Обгорено тяло. Оказа се с очи вперени в нечовешките очи на Робо.

Робо активира командата за запис. Не знаеше защо, но този човек беше важен за него. Искаше да разполага с информация за него. Емил

бе замаян. Летеше. Като птица. Робо нагласи главата му пред записващите си очи. Анфас. Ляв профил. Десен профил. Всичко бе записано на видеолентата.

Емил се кикотеше в лицето на гиганта.

— Ти си мъртъв, човече. Ти си кошмар.

Земята под Робо се затресе, когато подземните резервоари на бензиностанцията се взривиха с рев. Емил погледна дявола пред себе си. Огромна огнена топка изригна високо във въздуха зад чудовището-полицай. На Емил му се стори, че тя може да стигне звездите. Видя как профуча край знака „Шел“. Той се взриви в бесен фойерверк от искри. Една от буквите отлетя в нощта.

Обгореното чудовище-ченге се издигаше пред Емил. Зад него неоновият знак мигаше спазмодично.

— Кой сте вие? — попита Робо.

Емил сви рамене и се изхили. Робо разбра, че дребният бандит не може да му бъде повече от полза. Пусна дребосъка на земята и все още димящ, закрачи към турбокрузъра. Не си направи труд да докладва за случая. Прецени, че досега поне половината от околността ще е разбрала, че нещо с местната бензиностанция определено не е наред.

Запали турбокрузъра. Беше намерил ключа към загадка, която не можеше да разбере. Все пак нещо вътре в него го тласкаше да открие... какво? Не знаеше. Просто имаше чувство за всичко това.

Наклони странно глава.

Имаше чувство!

Робо се втурна в залата за регистрация на полицейското управление в Стария Детройт с вид на адско видение. Бронекостюмът му бе обгорен. Тялото му все още пушеше и вонеше на бензин. Премина през стреснатите полицаи, край уплашените задържани и любопитния сержант Рийд.

Забави се пред Рийд.

— Къде са досиетата? — попита той.

Рийд се усмихна любезно.

— В компютърната лаборатория. Втори коридор вляво.

Робо тръгна.

— Благодаря, сержант.

— Като минаваш покрай съблекалнята, може би ще поискаш да се опиташ да вземеш душ. Имам предвид, ако не те корозира.

Робо се затича по коридора към компютърната лаборатория. Видя стъклените врати и мина през тях. Половин дузина информационни носители. Очилатите хора в бели ризи с къси ръкави спряха да работят, когато нахлу опушеният полицай.

Робо се приближи заплашително към бюрото на главния чиновник. Сесил — отговорникът за компютърните досиета, зяпна към лицето на почернелия гигант.

— Мога ли да ви бъда п-п-полезен, сър?

Робо погледна дребосъка.

— Не.

Вдигна ръка и видя терминала на компютърната лаборатория на пет крачки зад трепереция чиновник. Понечи да тръгне към машината. Сесил скочи на крака въпреки ужаса си.

— Какво точно ж-ж-желаете?

С едно перване на пестника си Робо забърса протестиращия човек настрана и продължи напред.

— Това място е с ограничен достъп — изкрещя Сесил. — Сър? Моля ви, сър!

Сесил рязко спря, щом Робо сви длан в гигантски стоманен юмрук. С вдигнат юмрук, той се обърна с лице към терминала. Чик. От кокалчетата на пръстите му се показва метален показалец. Сесил бавно започна да се оттегля, а Робо смъкна юмрука си и постави показалеца в слота на терминала. Загледа се в екрана пред себе си.

Терминалът започна да извежда на екрана стотици снимки на престъпници. Робо ги отминаваше една след друга. Не, това не му вършеше работа. Съсредоточи се и извика командата за плейбек. Видеоснимките на скимтящия Емил, които бе направил, отново се превъртяха. Той задържа снимката анфас и прехвърли лицето в своя компютър. След това позволи на образа в паметта му да избледнее.

Като сравняваше компютърния образ в паметта си с показваното на терминалния екран пред него, той налагаше лицето на Емил върху потока от снимки на бандити. Изведнъж потокът спря. Появи се снимка на Емил. Робо наложи компютърната графика на бандита от тази вечер върху старата снимка на Емил. Съвпадение. Робо извика досието на човека. Емил Делорийн. Опит за убийство. Грабеж. Палеж. Нападение със смъртоносно оръжие. Изнасилване. Разрушаване на частна собственост. Грандиозен бандит. Известни съучастници.

Робо бързо прегледа досиетата на Джо Нелсън, Доги Харис, Чан Олънд, Леон Клингенсмит, Кларънс Бодикър.

Робо хвърли поглед на дългото досие на Бодикър. Напечатано би заело най-малко три страници с единична разредка. Последни добавки...

Подозрение УБИЙСТВО: полицай на ДПД А. Дж. МЪРФИ. Код за достъп на файла ХЖ05183.

Робо отново извика командата за плейбек. Лицето на полицай Ан Люис изплува в паметта му. Тя гледаше към него намръщено.

— Хайде, Мърфи. Това си ти, там отдолу, нали? Робо остави образът да избледнее. Той се обърна към терминала и влезе във файла, означен с ХЖ05183.

На екрана се появи снимка на ченге. Към трийсетте. Високи скули. Дълбоки стоманеносини очи. Тънки устни. Красив по особен начин.

Много малко информация придружаваше снимката.

МЪРФИ, Алекс Джеймс... Убит в акция, ул. „Примроуз Лейн“ 3128, ДПД 8788 [ПОЧИНАЛ] СЕКРЕТНО.

Робо се концентрира върху екрана. Лицето. Думите. Оскъдна информация.

[ПОЧИНАЛ]

Думата като че изгаряше мозъка му.

Той се изключи от терминала и излезе от стаята. В залата мина край Тайлър и Рузвелт.

— Ей, Робо? — подвижна Рузвелт. — Сержант Рийд ми каза, че мога да те намеря тук. Все още не е време за твоята смяна, Робо.

Робо прекоси залата за регистрация и се насочи към изхода. Рузвелт и Тайлър го последваха.

— Ей, Робо? Наистина би трябвало да се изключиш сега за малко.

Робо излезе от полицейското управление. Сержант Рийд седеше зад бюрото на подиума и гледаше как двамата учени се побъркват пред пощурелия си проект. Засмя се вътрешно. Откъде да знае човек, че тази торба с болтове имала акъл въпреки всичко. Едно нещо, което тези образовани задници трябваше да научат, и то да научат бързо. Ченгето си е ченге, без значение от какво е направено.

И ченгетата не вземат акъл от когото и да е.

При бордюра Робо включи турбокрузъра и се понесе с писък по улиците на Стария Детройт.

Нещо го бе обладало. Нещо, което той беше безпомощен да спре. Едно видение продължаваше да се върти в мозъка му.

[ПОЧИНАЛ]

Човек — същество, което търси смисъла.
Платон (427–347 пр.
Р.Х.)

Утринната слънчева светлина се отразяваше в покрива на профучаващия турбокрузър и предизвикваше малка цветна дъга, която блещукаше по предното стъкло. Седнал зад кормилото, Робо гледаше разсеяно пустите криволичещи улици на града. Намираше се извън Стария Детройт, на път към предградията.

Дълбоко в себе си той изпитваше нещо. Чувство на загуба, но и на печалба. Искаше нещо. Имаше нужда от нещо. Не можеше да определи какво точно. Като че ли бе насочван от висша сила — програма, която все още не бе осъзнал.

При уличния знак с надпис ПРИМРОУЗ ЛЕЙН намали скоростта. Подкара крузъра покрай дълга редица съвсем еднакви панелни жилища, но различни по цвят и разположение.

Спря пред потъмняла от времето бежова къща. „ПРИМРОУЗ“ 3128. Слезе бавно от колата и се обърна към фасадата. Моравата отпред беше малка и неокосена. Имаше чувството, че някога е била добре поддържана. В земята бе забито колче с табела ПРОДАВА СЕ. Мина покрай дъсчената ограда. Бялата боя на портичката се лющеше.

Влажният пролетен бриз зашумя в самотното дърво сред моравата. Небето потъмня. Слънцето се скри. Замириса на дъжд. В далечината протътна гръм.

Робо отиде до входната врата и натисна дръжката. Вратата беше отключена. Бутна я нерешително. Изглеждаше му някак познато.

Взря се в тъмнината. Къщата беше малка, но разумно проектирана. В стените имаше вградени миниатюрни устройства. Това беше идеалната електронна къща. Несравнимо по-добра от склада, в който спеше.

Робо се позабавлява над последната си мисъл. Какво беше това? Хумор? Той направи гримаса. Никога преди това не бе се сблъсквал с това. Трябва да го изпробва по-често.

Направи три големи крачки навътре. Къщата се освети. Във въздуха се разля фонова музика. Сепнат, Робо се обърна и забеляза на

стената близо до входната врата микрофон. Монитор. Телефон. Командна клавиатура. Мониторът се оживи с присветване и на екрана се появи лицето на изпотен човек на средна възраст с лошо оформен перчем и застинала усмивка. Върху лицето на ухиления продавач се насложи емблемата на КОСМИЧЕСКАТА МРЕЖА. Робо гледаше как той намества зле завързаната си вратовръзка.

— Добре дошъл, купувачо — посрещна го той. — Да се поразходим из новия ви дом...

Робо се намръщи и се отдръпна. Това не помогна. Гласът на продавача бумтеше навсякъде. Робо влезе в празната дневна. Екранът на монитора в стаята примигна.

— Това е еднофамилна къща, построена от ЗМ „Индъстрис“. Разположена близо до училища и магазини, тази развиваща се община има фактор на растеж...

Гласът потъна някъде, когато Робо се загледа в празната стая. Нещо не беше наред със зрението му. Пред него затрепкаха призрачни образи. Той протегна ръка и се облегна на стената. Сега стаята бе пълна с мебели. Едва различимо малко момче седеше със скръстени крака пред блещукащия телевизионен екран. Момчето. Той беше виждал това момче и преди. Робо се втренчи във видението. На призрачния телевизионен екран нескопосно гримиран полицай пръсна някакъв бандит на парчета. После завъртя пистолета си и леко го плъзна в кобура.

Детето-фантом се обърна към Робо:

— Чисто, а, татко?

Робо почувства прилив на... Не можеше да определи чувството. Искеше да се засмее, но не знаеше как. Сълзите също му бяха непознати. Призрачното момче чакаше отговор. Като не го получи, то се обърна към телевизора. Призрачната стая тихо избледня. Робо остана сам срещу стената на съвсем празното помещение.

Объркан, влезе в изоставената кухня.

— Скъпи — чу той женски глас. Обърна се и видя да се появява кухня-фантом. Кухненският високоговорител започна да бръщолечи: — ... и няма значение кой готви във вашето семейство, защото в тази кухня всичко се прави само за миг.

Робо потисна желанието си да пръсне с юмрук дърдорещия екран. Погледна кухненската маса. На нея се материализираха

комплект прибори и димящо ядене. Погледна към микровълновата фурна. Там стоеше много красива жена с чаша кафе в ръка.

— Искаш ли още една преди тръгване? — усмихна се тя.

Робо с усилие сподави вик на болка. Какво чувстваше? Нещо, което беше скрито от него. Викът, зародил се дълбоко в гърдите му, беше всичко друго, но не и част от програмата му. Викът беше нещо тъмно. Нещо изначално. Нещо реално. Той тръгна към бара, като се олюляваше под въздействието на последните халюцинации. На бара имаше чаша за кафе. Реална ли беше, или беше продукт на зле работещия му мозък? Той протегна опушена метална ръка, обви два пръста около чашата и я повдигна. На нея имаше надпис. Стар. Избледнял. *Съпруг от световна класа.*

Потънал в скръб, постави с непреценено движение чашата на бара. Дръжката ѝ се счупи в ръката му.

Робо тръгна по коридора към спалнята. В коридора премигна друг екран. Вездесъщият натрапник се усмихваше и говореше бързо:

— Нямате налични? С финансиране от „Мастър Баджит“ вие спестявате чрез вашето жилище. Ние ще управляваме вашите приходи, така че да можете да се справяте в живота.

— По дяволите — изръмжа Робо и влезе в спалнята.

През прозорците струяха снопове буреносно сива светлина. Робо си помисли, че в слънчеви дни тази стая сигурно е била красива. Четирите огледала в пълен ръст сигурно са я правели да изглежда по-голяма, отколкото бе в действителност.

Сега продавачът беше в ъгъла и бърбореше с пълна сила.

— А, родителската спалня. Функционално пространство с елемент на елегантност.

Робо видя как се появява легло с царски размери. Скринове. Цветя върху ъгловата маса. Жената от кухнята влезе в спалнята, облечена в пенъоар.

— Джими има нужда от нови дрехи за училище. — Гласът ѝ проехтя в главата му. — Семейство Уебстър ни канят на парти.

Тя погледна към Робо и се усмихна. Боже, каква красива усмивка имаше. А тези очи.

— Ей — каза тя. — Изглеждаш секси в тази риза. Тя остави пенъоара да се свлече на пода и се отправи към банята. Робо я последва. Той видя как призрачната жена влиза под димящия душ. Тя

започна да си напява. Проста мелодия. Нищо специално. Малко фалшиво. На Робо обаче му се стори прекрасна като симфония.

Той се обърна и улови отражението си в огледалото на банята. Какво беше той все пак? Видя очите, надничачи иззад визьора. Бяха човешки. Бяха реални. Вдигна почерняла стоманена длан. Но това? Какво беше това? Хладен безчувствен метал.

Що за отклонение беше той? Плът и кръв... и стомана? Това не му изглеждаше редно. Не му изглеждаше естествено. Не му се струваше... добро.

Мониторът до огледалото в банята го стресна.

— Е, обмислихте ли всичко? Защо не направите предложение? Готов съм да сключим сделката.

— Сключи сделка с това — изръмжа Робо.

Той фрасна монитора със стоманен юмрук. Дъжд от искри се посипа от вътрешностите му. Тихата музика, следвала го навсякъде, замлъкна. Светлините в къщата премигнаха и угаснаха.

Робо прекоси пълната с видения къща и се насочи към входната врата. Вълна от звуци нахлуваше в съзнанието му. Жената си напяваше. Телевизорът бърбореше. Малкото момче се смееше. От кафеарката се процеждаше кафе. Телефон. Целувка. Въздишка. Робо изтича през входната врата и се озова вън, с вперени в разгневеното небе очи. Дъждът започна да се излива на талази. Небето тътнеше. Трецяха гръмотевици. Светкавици разцепваха пространството. Робо се замисли дали те можеха да въздействат на системите му. Започваше отново да халюцинира.

Блясване на светкавица. Лицето на дребния Емил от бензиностанцията. Друга светкавица. Появи се Джо. Друг гръм. Чан. И друг. Леон. И друг. Кларънс Бодикър. Робо вдигна ръка, за да се заслони от вятъра и от виещите банши, развилнели се из небето. Изведнъж видя един кръст на гробището. Чу хлипане. Загледа се в кръста. В основата му имаше думи.

АЛЕКС МЪРФИ: ОБИЧАН СЪПРУГ И БАЩА, МИР НА ПРАХА МУ

— Какво искате от мен? — прошепна той във водовъртежа на дъжда. Дочу слабото ехо от далечно ридание. Жената и детето. Призраците.

Робо издаде гърлен звук, звук на ранено животно, и се спусна към колата. Седна зад кормилото и тялото му се разтърси. После се разтърси отново.

19

Скрит зад прозорците на своя елегантен апартамент, Робърт Мортън, преуспяващ директор, изчака пролетната буря да отмине. Цял ден бе валяло, но това не развали настроението му. Носеше се тиха самба, а Мортън се приближи с ритмично поклащане към канапето при масичката за кафе от хром и стъкло. Хвърли поглед към балкона, където стоеше Тони, апетитна русокоса манекенка. Бризът издуваше дългата ѝ коса в грациозни извивки.

Той се изсмя вътрешно. Животът беше хубав. Не. Животът беше шибано *страхотен*.

Седна на канапето до екзотичната Чандра и поднесе лъжичка с кокаин към носа си. Смръкна. Здравей, свят.

Чандра се изкикоти.

— Има нещо в начина, по който звучи — изгука тя. — Вицепрезидент. Преобръща ме цялата.

Чандра пое от кокаина. Мортън наблюдаваше как тя леко забели очи. Бинго.

Той отсипа малко кокаин в лъжичката и се заклати в такт към балкона.

— Пролетна буря — провлачи той. — Обичам дъжда. Искаш ли да „свирнеш“?

Тони кимна. Очите ѝ проблясваха при пламването на светкавиците.

— Това е едно от нещата, които обичам да правя.

Мортън поднесе лъжичката към носа ѝ. Тънка струйка кокаин се поръси по гърдите ѝ. Мортън се усмихна.

— Какво ще кажеш за това? — измърка той, наведе се и зарови език между пълните ѝ гърди. — Харесва ли ти?

Смехът на Чандра го прекъсна. Той се обърна и видя чернокосата красавица да се цупи.

— Запази малко и за мен, Боб.

На вратата се позвъни. Мортън погледна навътре в шикозното си жилище.

— Трябва да е шампанското.

Затанцува към входната врата и я отвори със замах. Усмивката изчезна от лицето му при вида на цевта, която се появи отвън.

— Навътре — заповяда гласът от входа.

Мортън се запрепва към стаята, следван от насочената към лицето му пушка. Чандра и Тони се плъзнаха от балкона в стаята. Убиецът забеляза присъствието им, но не ги погледна.

— ОК, момичета. Чупка.

Чандра и Тони събраха нещата си и забързаха към изхода. Тони погледна за последен път към вцепенения от страх Мортън.

— Чао, Боби. Ще ми се обадиш някой път, нали?

Мортън не отговори. Убиецът затръшна вратата след тях.

— Откажи се, умнико.

Мортън се опита да събере всяка частица смелост от позите, на които някога е бил свидетел.

— Каквото и да искаш, няма да го получиш. Не знаеш ли кой съм?

В отговор гангстерът се изкиска и изстреля четири куршума в краката на Мортън. Младият директор падна с рев на пода. Натрошените му крака бълваха кръв върху дебелия бял килим. Въпреки болката, ужаса и паниката, Мортън успя да прецени, че ще му излезе много скъпо да почисти петната. По дяволите. Можеше дори да се изръси за цял нов килим.

Погледна нагоре към студените очи на убиеца. Започна да хленчи:

— Не мога да повярвам, че всичко това е реалност — завайка се той.

— Ще повярваш, златното ми момче — отговори убиецът.

Мортън започна да пълзи по пода, от него капеше кръв като от заклано прасе. Правеше широк завой, когато убиецът го прекрачи, извади мините телевизор и го постави на масичката за кафе.

— Ела тук, задник такъв. Искам да видиш нещо. Мортън запълзя, а гангстерът смръкна малко кокаин и небрежно запали цигара. Унижен и обезумял от силната болка, Мортън седна пред убиеца.

— Ще ти дам всичко. Всичко, каквото поискаш. Моля те, не ме убивай...

Мъжът посочи телевизора с пушката си.

— Шоуто започва.

Мортън се загледа в телевизора и видя как на миниатюрния екран се появява лицето на Дик Джоунс.

— Здравей отново, Боби, момчето ми. — Джоунс се усмихна. — Тук е Дик Джоунс в направено по поръчка предаване, предназначено само за теб. Как ти се струва? Млад директор с телевизионно шоу, посветено на него. Чувстваш ли се важен? Ей, обзалагам се, че сега си на колене. Вероятно молиш за милост. Твърде патетично, а?

Джоунс се изсмя.

— Обзалагам се, че не се чувстваш много уютно сега, нали, Боби?

Мортън се вторачи в екрана. Джоунс беше луд. Наистина беше луд. Краката му започнаха да треперят. Така, каква беше новината? Той видя втрещен как сиамската му котка се примъкна към убиеца и се потърка о краката му. Убиецът протегна ръка и я погали зад ушите. Котката измърка. Мортън беше отвратен. Предателка. Не само че беше прострелян от един бандит, а сега и котката му се подмазваше на убиеца.

Джоунс продължи да говори весело.

— Знаеш в какво е истинската трагедия, нали, Боб? Можехме да станем приятели. Съотборници. Батман и Робин на ОКП. Но ти не пожела да минеш по надлежния ред. Мина през главата ми. Ех, колко лошо, Боби.

Убиецът бръкна в якето си и извади ръчна граната. Постави я с издрънчаване на масата.

Мортън се втренчи в гранатата и започна с видим ужас да напява като заклинание:

— Не — промърмори той. — Не, не, не, не, не...

— Но животът продължава — изрече Джоунс философски. — Това е стара история. Борба за любов и слава, нали, Боби? Помага, ако мислиш за нея като за игра. Голяма игра. Всяка игра си има победител и победен. Тази вечер, Боб, победеният си ти.

Убиецът изгаси цигарата си, изправи се, наведе се над масичката и изтегли халката от гранатата. Мортън запълзя отчаяно към масичката

за кафе. Убиецът се изсмя и го ритна в гърба. Мортън изрева и се претърколи далеч настрана.

Кларънс Бодикър се ухили и го ритна втори път.

— За всеки случай — обясни той хладно.

Тръгна към вратата. Мортън се надигна и запълзя отново. Бодикър не му обърна внимание. Нямаше начин това момче да оцелее. Мина в антрето. Поколеба се за миг.

— Пис-пис-пис — прошепна той.

Сиамската котка на Мортън изприпка навън от апартамента.

— Добро коте — похвали я Бодикър.

Преди да затръшне вратата, погледна навътре. Мортън протягаше трепереща ръка към гранатата. Бодикър се наведе и взе котката.

— Хайде да си намерим нещо за ядене — предложи той.

Котката измърка.

Бодикър се отправи към аварийния изход, като си тананикаше:

— „Това би могло да бъде началото на нещо голямо...“

Заслиза по стълбите. Зад него вратата на апартамента се отскубна от пантите. Мощен юмрук от огън, дим и парчетии изби в коридора.

Дребен дъждец ръмеше по улиците на Стария Детройт. Уличните лампи се отразяваха в лъскавата настилка и създаваха впечатление, че всичко наоколо е чисто и блестящо. Робо седеше тихо в турбокрузъра. Наблюдаваше как сводници, проститутки и наркопласъори кръстосват квартала на развлеченията.

Цял ден не се бе появявал в полицейското управление. В този момент си даде сметка, че няма нужда да го прави. Ако Рузвелт и Тайлър искаха да го обуздаят, вече щяха да са се опитали да го направят. Той беше техният специален проект, нали? Осъзна, че би било лош ход пред обществеността, ако се опитаха да го изтеглят от улиците. Една добра идея на ОКП би се опорочила.

Вдигна стоманената си ръка и стисна юмрук. От кокалчетата на пръстите се плъзна показалеца. Мушна го в слота на портативния компютър в крузъра и се съсредоточи. Подаде на компютъра имената на Леон Клингенсмит, Джо Нелсън, Чан Олънд и Кларънс Бодикър. Компютърът изжува и произведе няколко листа с техните досиета, както и три нови снимки осем на десет.

Робо взе снимките и тръгна по улиците. Хвана няколко сводника и няколко проститутки и им показа снимките. Отговорът неизменно беше:

— Не съм ги виждал, мой човек.

— Никак.

— Тъ. Съвсем са ми непознати.

Робо вървеше из улиците — гневен, полуобгорен гигант. Зави в близката пресечка и забеляза група тийнейджъри, които разглобяваха една кола. Знаеше, че колата е крадена, но точно сега това не го занимаваше. Извади пистолета от кобура и го насочи към пънкарите.

— Стой — изкомандва той. Гласът му избумтя в уличката.

Дангалаците се обърнаха и разпознаха Робо.

— Да се пръскаме — прошепна един с пъпчиво лице.

— Майтап ли си правиш? — сопна се друг. — Това е Робокоп. Ще те пръсне на части.

— По дяволите — изруга първият, когато Робокоп тръгна към тях. Той сурово ги изгледа. Те започнаха да изпускат крадените части.

— С лице към стената, ръцете над главата, краката раздалечени! Момчетата се подчиниха. Робо огледа колата.

— Предполагам, че това не е вашият автомобил, който сглобявате през свободното си време — изкоментира той.

Момчетата поклатиха отрицателно глави.

— Чудесно — продължи Робо. — Мисля, че ще се споразумеем. Не съм тук, за да ви задържам за търговия с крадени вещи. Искам малко сведения. Виждали ли сте някого от тези хора?

Той се приближаваше до всеки от уплашените обирджии и тикаше в лицето му трите снимки. Първите деветима изтърсиха по едно „не, сър“ още преди да ги погледнат. Десетият обаче се поколеба, преди да поклати глава.

Робо го затисна с коляно в гърба. Момчето се строполи на земята.

— Не съм виждал никого от тях, наистина.

Робо бе забелязал, че очите му се задържаха върху снимката на Чан.

— Не си, а? — попита той.

Той я показа отново.

— Сигурен ли си?

— Да, съвсем сигурен съм. Не познавам никой.

Робо хвана момчето за яката и го издигна високо над главата си. То се загърни безпомощно в стоманената ръка.

— Пуснете ме да си вървя, сър. Нарушавате правата ми.

Робо го блъсна в стената.

— Мога да ти наруша още много работи — сви рамене той.

— Не го познавам.

— Тогава защо не ти вярвам? — каза Робо. — Ще си дадеш сметка, че ръцете ми са направени от стомана.

Той отнесе момчето до изоставената кола, като го държеше над главата си. Постапи трите снимки на покрива ѝ. Със свободната си ръка удари покрива на колата. Юмрукът му проби металната рамка,

сякаш бе направена от мукава. После отнесе момчето назад до стената и още веднъж го притисна към тухлената повърхност.

— Представи си какво може да направи такава ръка с нечий врат — прошепна той.

Момчето поклати глава.

— О, да. Спомних си го. Казва се Чан. Чан Олънд.

Робо се усмихна.

— И не знаеш къде мога да го намеря, нали?

Момчето си припомни не само къде се намира Чан, но и педантично разказа за престъпните му занимания в момента... включително и за убийствата на ченгета.

Робо благодари на момчето, грабна снимките и тръгна към турбокрузъра. Преди да напусне уличката, се обърна към уплашените тийнейджъри.

— Не се безпокойте — увери ги той. — Това е наша малка тайна.

Чан Олънд седеше и пушеше марихуана в цеха за наркотици. Бяха го оставили на пост, но беше сигурен, че няма да има неприятности. Никое ченге в околността не знаеше за мястото, а местните хора бяха твърде наплашени, за да им го посочат.

Някога цехът е бил супермаркет, а сега — най-голямата лаборатория за преработка на наркотици в града. Прозорците, от пода до тавана, бяха боядисани. Една изобретателно направена фармацевтична линия се разпростираше на мястото, където някога са стояли рафтовете. Половин дузина работници с предпазни маски работеха на светлината на жълти флуоресцентни лампи. Те стриваха, пресяваха и пакетираха кокаин. Чан хвърли поглед към улицата. Беше „чиста“.

Кимна на пазачите, които се разхождаха с готови за стрелба оръжия по тесния метален корниз високо над главата му. Кимването му беше ясен знак. Никакви проблеми.

Той пое дълбоко въздух и вдиша през носа си кокаинов прах.

Кларънс Бодикър вървеше редом със Сал Лучоне, шефа на предприятието. Два бодигарда с вид на горили придружаваха Сал. Леон и Джо следваха Кларънс. Сал и Кларънс бяха на път да се скарат. Чан не обръщаше твърде много внимание на словесната битка. Сал беше подлец. Кларънс щеше да го изяде на закуска, ако поискаше. Беше един от онези отвратителни типове, които се докарват.

Панталоните му бяха твърде къси, носеше бели чорапи, тънки мустачки. Челото му бе винаги потно. Трудно бе да се определи кога е разтревожен и кога радостен. Непрекъснато мигаше.

— Не ме интересува какво искаш да платиш, Кларънс — изломоти Сал. — Аз определям цената в този град.

Кларънс свали тъмните си очила и се усмихна на лицемерния кокаинов барон.

— Виж, Салвадор, може би не си ме разбрал. Аз съм босът в Стария Детройт. Искаш пространство в моя пазар. Ще трябва да ми направиш значителна отстъпка.

Сал не се интересуваше от възгледите на Кларънс върху икономиката.

— Позволи ми да разгледам нещата в перспектива, Бодикър. Ти пречука много ченгета. Чудесно. Всеки има нужда да се поразтовари от време на време. Из улиците се говори, че имаш големи връзки в града. Това също е чудесно. Човек трябва да си има приятели. Но ето къде е твоята слабост — ти нямаш приятели тук. Всъщност имаш много врагове. Изнервяш хората. На мнозина би им се харесало да видят как човек като мен те изважда от играта.

Кларънс се усмихна към мазника с усмивката на превъзходство, която монахиня отправя към сопотив първокурсник.

— Аз ръководя организацията на продажбите в Стария Детройт, Салвадор.

— Хората ме наричат Сал.

— Аз те наричам тъп емигрантски кучи син — отсече равнодушно Кларънс — Мога да държа улиците „сухи“ достатъчно дълго, за да те вкарам отново в шибания бизнес със зехтин.

Лицето на Сал почервения. Той се обърна към един от своите придружители с размери на Кинг Конг.

— Франки — изкреця той. — Отнеси главата на тоя педераст.

Франки кимна и извади от джоба си „Магнум“ калибър 357. Чан изскочи иззад конвейера със заредена пушка. Той тикна цевта ѝ под брадичката на Сал. Франки се вкамени. Всички работници, подобно на Франки, наблюдаваха сцената. Чан се ухили на Франки. Франки зяпна към Сал. Сал бе вперил широко отворени очи в пушката, която притискаше адамовата му ябълка.

Кларънс потупа леко Сал по бузата.

— Сал, момчето ми. Тигрите играят през нощта, а аз никога не пропускам игра. Мислиш ли, че трябва да се спречкваме заради това? Намери решение, да речем, за пет минути.

Сал преглътна.

— Разбира се, Кларънс. Мисля, че ще се разберем за разумна цена.

Чан твърдо държеше пушката на врата на Сал. Беше с гръб към входа и не забеляза как двете масивни стоманени врати се огъват навътре. Те се пръснаха със страшен трясък, откъснати от пантите. Гангстерите и горилите се обърнаха и видяха Робо с насочен към тях А-9.

— Здравейте, момчета — каза той.

Чан насочи пушката към неканения гост. Франки обърна „Магнума“. Всички работници от фабриката се втурнаха към тежкия асортимент от автоматични оръжия: от автомати „Узи“ до „Хеклер и Кох“ ХК-92, достатъчно мощни, за да разбият движещ се автомобил от сто ярда. Двамата пазачи от корниза насочиха пушките си надолу.

Робо не трепна.

— Спокойно или ще си имате неприятности.

Гангстерите се спогледаха смаяни. Робо прецени разположението им, превключвайки тялото си в режим на бой. Той сканира вътрешността на фабриката. Пред погледа му като на монитор се наложиха показания: 15 МИШЕНИ... 9 КУРШУМА [ПЪЛЕН].

Бандитите си възвърнаха самообладанието. Пръв задейства Леон. Той вдигна пушка.

— Да ти го начукам, тенекиена главо — изръмжа и изстреля един откос към Робо.

Изстрелът на Леон бе сигнал за другите. Всички въоръжени глупаци откриха огън по Робокоп. Докато яростната стрелба продължаваше, Кларънс залегна на земята и се претърколи под една маса. Робо стоеше непоклатим. От бронекостюма му отскачаха куршуми, без да му навредят. Той вдигна могъща ръка, за да отклони насочен към лицето му куршум. През цялото време стреляше спокойно със своя А-9 в тълпата и очистваше един след друг бандитите.

Чан изрева и стреля в ченгето. Робо наведе глава и се усмихна. Натисна спусъка и изпрати един добре насочен куршум в челото на

Чан. Скалпът на гангстера се пръсна. Той се прекатури, като плюеше кръв и парчета полутечна материя върху тялото на крещящия Сал.

Леон изтича да се прикрие. Франки скърцаше със зъби и стреляше свирепо с „Магнума“. Един куршум на Робо го уцели в зъбите, разби ги и излезе през тила му. Другият бодигард на Сал получи куршум в ръката. Изтърва оръжието си с рев и побягна да се прикри, но попадна точно срещу куршумите, изстрелвани зад него.

Джо погледна тялото на Чан, грабна 45-калибровата си пушка с две ръце и стреля шест пъти към Робо. Робо се усмихна и изпрати един куршум в дясната му китка. Джо изпищя, два от пръстите му се разхвърчаха на части. Силният удар отнесе оръжието в пространството.

Леон се прехвърли през един конвейер, натоварен с опаковки кокаин и повлече Джо на безопасно място към аварийния изход. Двама лабораторни работници, застанали един до друг, бяха улучени наведнъж от един куршум. Паднаха смъртно ранени върху купчина бял прах.

Задейства се аларменият звънец. Помагачите на Сал се разбягаха. Робо стоеше неподвижен. Превключи зрението си в режим на прицелване. Пред погледа му се появиха показания. МИШЕНИ: 10, 9, 8... 2 КУРШУМА ОСТАВАТ... [ЗАРЕЖДАНЕ]. Той изстреля останалите два куршума. МИШЕНИ 7, 6... 0 КУРШУМА ОСТАВАТ.

Робо сметна, че е време да влезе във фабриката. Закрачи сред вихъра от съскащо олово и кокаинов прах. Сал направи опит да се измъкне край него. Робо протегна мощна лява ръка и хвана кокаиновия барон за врата. Издигна го над себе си, подобно на олимпийски атлет, и го метна като копие. Сал полетя с главата напред срещу четирима от своите стрелящи привърженици.

Робо спокойно свали изразходвания пълнител и зареди отново.

Останалите лаборанти бяха клекнали зад един тезгях, покрит с опаковки кокаин. Откриха огън по Робо.

Робо превключи в режим на бой... 7 КУРШУМА ОСТАВАТ. Той спокойно очисти двама лаборанти. После забеляза, че край краката му експлодират стълбчета кокаин. Погледна нагоре. Двамата от охраната горе на корниза стреляха по него. Робо фиксира мъжете високо над себе си, като наклони глава. В полезрението му се появиха най-добрите възможни ъгли за стрелба.

Робо стреля веднъж, превъртя се и стреля повторно. Единият пазач падна мъртъв на две крачки пред него с яркочервено петно на гърдите. Вторият, с потекла от окоето му кръв, започна да се свлича от корниза. Кракът му обаче се закачи за някаква дъска. Умирайки бавно, пазачът остана да се полюлява, окачен за единия крак високо над фабричното помещение. Робо го видя как се върти.

Почувства движение на две крачки от себе си. Обърна се и нарочи своя А-9 към източника на движението: Кларънс Бодикър. Бодикър се усмихна. Забележително бързо за човек, той измъкна от якето си граната и дръпна халката.

Робо бе насочил оръжието си към тялото на Кларънс. Почувствал надмощието си, Кларънс се ухили.

— Спокойно, тенекиена кукло. Или ще превърна това хале в скотобойна.

Робо изгледа Бодикър. Кларънс видя, че в очите на полицаия няма страх. За по-малко от секунда почувства, че пред него стои най-страхотното ченге, което е живяло някога. Той зяпна към Робо, а после към дулото. Робо стисна зъби и пристъпи.

Кларънс се опита да се усмихне.

— Ще го направя, човече. Стой надалеч.

Робо се засмя. Той замахна с леко движение на свободната си ръка, подхвана Кларънс за чатала и го издигна високо във въздуха. Преди да го пусне, ръката му описа дъга. Кларънс полетя стремително в пространството и изтърва гранатата. Сгромояса се върху един от прозорците. Наоколо се разлетяха безброй частици счупено стъкло.

Когато гранатата се приземи и отскочи извън помещението, се пръсна в един от другите прозорци.

Робо завъртя пистолета си в стил Ти Джей Лейзър и го мушна в кобура. Закрачи през това, което бе останало от лабораторията. Под краката му хрущяха остатъци от счупения прозорец. Той откри Кларънс, кървящ, но леко ранен, да лежи отвън върху купчина отпадъци.

Кларънс погледна към Робо.

— Позволи ми да спестя и на двама ни много време, тенекиени човече. Ако ме хвърлиш в затвора, ще изляза оттам за броени минути. Имам общ бизнес с ония момчета от „Омни...“. Ей!

Робо, който наистина не искаше продължителен разговор, вдигна Кларънс високо във въздуха и го насочи към един все още цял прозорец. Бърборещият убиец се завъртя през втора извисяваща се стъклена плоскост.

Кларънс тупна обратно в лабораторията, приземен между два смазани трупа, доскоро представлявали част от така наречената научна група на Сал. Кларънс погледна към тавана. По челото му потече плавна струйка кръв. Мъртвият пазач над него все още се полюляваше грациозно, закачен за единия си крак.

Робо се появи над Кларънс. Наведе се и прошепна:

— Кларънс Бодикър. Вие сте арестуван.

Щракна белезниците на кървящите му ръце.

— Имате правото да не говорите. Имате право на адвокат.

Кларънс се изсмя в лицето на големия глупак.

— Чуй ме, хромово кубе. Познавам човека, за когото работиш. С него сме приятели. Мога да ти улесня живота. Да ти спестя неприятностите.

Кларънс изкрещя, когато Робо го вдигна от пода и го изправи на крака, държейки го за белезниците.

— Всичко, което казвате, може и ще бъде използвано против вас в съда.

Робо се вгледа в убиеца. Присви очи и премина в режим на запис. Кларънс бе отворил широко очи към гиганта.

— Хайде, човече. Опитвам се да ти направя услуга. Работя за Дик Джоунс. Големият шеф в ОКП. Можеш да му се обадиш. Имам визитната му картичка. Вразуми се, кофо за боклук. Джоунс е номер две в „Омникон“.

Робо гледаше като че през човека. Над лицето на Кларънс се появи компютърна графика: ГЛАСОВ АНАЛИЗ: 93% ВЕРОЯТНОСТ ЗА ИСТИННОСТ.

Робо мълчеше, докато влачеше Бодикър от лабораторията към турбокрузъра вън. Мозъкът му работеше на пълни обороти. Всичко това беше без смисъл... все още.

Кларънс крещеше. Всички остатъци от самообладание бяха изчезнали, когато Робо го хвърли в крузъра.

— Не схващаш ли, задник такъв? „Омникон“ ръководи ченгетата. *Ти си ченге.*

Робо седна зад волана.

— Да. Аз съм ченге. Добро ченге.

Той даде газ и запраши напред.

— По дяволите — промърмори Кларънс. — Току-що ги отвори една шибана грамадна кутия с червеи, метални човече.

Робо кимна. Това беше възможно. Но ако беше го сторил, той щеше да намери начин да затръшне капака ѝ отново.

21

Сержант Рийд седеше зад бюрото и гледаше гневно Старкуедър и Рамирес.

— Сигурно сте полудели.

Люис седеше на едно бюро зад двете протестиращи ченгета и ги наблюдаваше. Страстите бяха нагорещени. Нервите бяха на ръба. Положението в полицейското управление на Стария Детройт не беше розово.

— И на мен не ми харесва, както и на теб, сержант — каза Старкуедър. — Но чуй...

Рийд тресна с ръка по бюрото.

— Ти ме чуй, задник такъв. Искаш да се затвори Главно градско полицейско управление. Без ченгета този град ще се саморазкъса на парчета!

Заговори Рамирес. Гласът му беше спокоен, равен и твърд.

— Аз работя тук, сержант. Ще ти кажа. Профсъюзът мисли, че ти трябва да знаеш. Снощи имаше гласуване за стачка...

Рийд се огледа. Сега стаята се изпълваше с ченгета, които излизаха от съблекалнята. Рийд се взря в лицето на един човек. Ченгето гледаше в краката си. Никой не отвърна на погледа му.

— Безсилни сме, сержант, — продължи Рамирес. — Там прилича на стрелбище. Откакто „Омникон“ пое управлението, станахме изкуствени патици. Престои. Лоши комуникации. Медицинските екипи идват с половин час закъснение. Веднага щом напуснем полицейското управление и ставаме безпомощни мишени за стрелба.

Рийд гледаше пръстите на ръката си. Не можеше да оспори думите на Старкуедър. Смъртността в полицията се беше увеличила, а моралът бе паднал. Там навън бе настъпил ловният сезон за полицаи. „Омникон“, изглежда, изобщо не ги защитаваше.

За един дълъг миг стаята потъна в тишина. Наруши я трясъкът при отварянето на входната врата. Влезе Робокон — влачеше смазания

Бодикър след себе си. Тръшна го до бюрото на Рийд. Кларънс тихо се зъбеше.

Робо кимна към Рийд.

— Регистрирай го. Той е убиец на ченгета.

Робо се обърна и излезе от полицейското управление. Люис изтича до вратата и го видя да подкарва турбокрузъра. Тя поклати глава изумена и насочи вниманието си към кървящия човек пред бюрото на Рийд. Ченгетата огледаха Бодикър със смес от възхищение и гняв. Кларънс отвърна на погледите им.

— Какво, по дяволите, сте ме зяпнали? Само ми дайте телефон да се обадя. Искам да се измъкна от този приют.

Робо насочи турбокрузъра извън Стария Детройт, към модерната част на града. На фона на извиващите се пред него улици той превъртя последния запис в режим на плейбек. За пореден път видя триумфиращото лице на Бодикър, когато обяви:

— Работя за Дик Джоунс. Големия шеф в ОКП. Можеш да му се обадиш. Имам визитната му картичка. Вразуми се, кофо за боклук. Джоунс е номер две в „Омникон“.

С гласа на Кларънс, отекващ в мозъка му, и с лицето на гангстера, появяващо се в нескончаема верига в съзнанието му, Робо натисна педала на газта докрай. Силно.

В кулата на ОКП Джоунс нервно заобиколи бюрото си и рязко вдигна телефонната слушалка.

— Да... да... да — изчатка той. — Разбирам. Помня нашата сделка, но ти ме разочарова. Страшно много. Искам да запомниш това. Ти си ми задължен.

Тръшна слушалката и потъна в подобното на трон кресло. Забарабани разсеяно по бюрото с добре поддържаните си нокти.

— По дяволите — процеди той. — Всичко се обръща в някакъв Франкенщайнов театър.

Издърпа най-горното чекмедже на бюрото и извади малка компютърна карта. Активира я и започна да наблюдава как мъничката червена светлинка се приближава към Кулата.

Робокот идваше. Джоунс поклати глава и въздъхна. Тази нощ щеше да бъде една от онези нощи.

„Искаш да си играеш на суперченге? — размишляваше Джоунс. — ОК. Ще играем. Но по моите правила.“

Пред Кулата се закова турбокрузърът. Робо излезе от колата, тръшна вратата и закри към главния вход. Мина през двете огромни стъклени врати, проправи си път през тълпата изморени служители и тръгна към асансьора.

Застана неподвижен до асансьорната клетка. Натисна бутона. След минута стъкленият асансьор слезе, пълен със стреснати чиновници и секретарки. Те притичаха нервно край обгорелия гигант, а той влезе в асансьора. Блъсна с пръст квадратния бутон за сто и дванайсетия етаж и едва не проби стената на асансьора.

Асансьорът се разтресе и спря на сто и дванайсетия етаж. Робо излезе разгневен и тръгна по празния коридор. Спря се пред вратата с надпис:

ДИК ДЖОУНС, ВИЦЕПРЕЗИДЕНТ — ОТДЕЛ „СИГУРНОСТ“
Без да се колебае, я отвори широко, със замах.

Приемната беше празна и тъмна, но под съседната врата с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН се процеждаше светлина.

Робо отвори и влезе в стаята.

Тя бе осветена от една-единствена настолна лампа. Дик Джоунс седеше зад бюрото и гледаше към светлините на града далеч долу. В ръката си държеше чаша.

— Влез, полицай — усмихна се той. — Знаеш ли, обикновено не приемам без предварителна уговорка, но в твоя случай ще направя изключение.

Робо тръгна напред с ръка над белезниците, окачени на колана му.

— Вие сте арестуван — оповести той монотонно.

— О! — Джоунс се престори на учуден. — И какво е обвинението?

— Подстрекателство и активна помощ на известен престъпник.

— Клетият аз — възкликна Джоунс. — Звучи сякаш ще си имам неприятности. О, боже. По-добре ще бъде да ме отведеш.

Робо посегна към белезниците. Паника обхвана мозъка му. Нещо не беше наред. Той не функционираше. Тласна ръка към белезниците. Тя не помръдна. Цялата му ръка беше умъртвена, вкаменена на място.

Робо поклати глава. Дочу тихия смях на Джоунс. Робо премигна. Основните инструкции се появиха пред очите му. Първа инструкция: Да служи на обществото. Втора инструкция: Да поддържа закона.

Трета инструкция: Да защитава невинните. Четвърта инструкция: [СЕКРЕТНА].

Четвъртата инструкция започна да изниква в паметта му. През полезрението му премина поредица от мрежи и кодове за достъп. Четвърта инструкция: ПРОДУКТ НА ОКП 943054-СЦ.

Още кодове за достъп проблеснаха пред очите му. След малко се разкри и Четвъртата инструкция.

ЧЕТВЪРТА ИНСТРУКЦИЯ: ПРОДУКТЪТ НА ОКП НЕ ДЕЙСТВА ПРОТИВ ИНТЕРЕСИТЕ НА ОКП; ПРОДУКТЪТ НА ОКП НЕ ДЕЙСТВА ПРОТИВ КОЙТО И ДА Е ВИСШ СЛУЖИТЕЛ НА ОКП; ПРОДУКТЪТ НА ОКП НЕ ДЕЙСТВА ПРОТИВ ИНТЕРЕСИТЕ НА ОКП...

Робо усети, че коленете му се подкосяват. Сетивата му започнаха да се притъпяват. Ръцете му безволево се отпуснаха. Той се бореше да запази равновесие. Беше безполезно. Енергията му бавно изтичаше.

— Но какво става, полицай? — запита мило Джоунс.

Робо остана на крака, като гледаше как стаята закръжи около него.

Джоунс отпи от чашата си.

— Ще ти кажа какво става, синко. Това е малката застраховка, наречена „Четвърта инструкция“. Моят малък принос към твоя психологичен профил. Всеки опит да се арестува висш служител на ОКП води до блокиране. Ооо.

Четвъртата инструкция продължаваше да пробива в мозъка на Робо. Системите започнаха да блокират една след друга. Лавина от предупредителни светлини премина пред очите му. През заглъхващата му памет, неистово и безконтролно, профучаваха данни. Робо бавно се отпусна на колене. Губеше зрение. В лещите му имаше видеоповреда. Стаята се напукваше от хоризонтални и вертикални линии. Джоунс се измъкна иззад бюрото и погледна треперещия андроид.

— Какво си мислеше, глупако? Мислеше ли си, че си обикновен полицай? Един от останалите? Ти си наш продукт. Ти си наша собственост, включително и батериите. Не можем да си позволим нашите продукти да се обръщат срещу нас, нали?

Робо призова всеки грам от волята, останала в обвивката му, и докато търсеше пипнешком пистолета си, приличаше на пиян войник

при уволнение. Извади го от кобура. После загуби контрол над пръстите си. Изпусна го.

Джоунс се забавляваше.

— Аа. В теб още има желание за борба. Хм. Може би вече е време да се срещнеш с един мой много добър приятел.

Джоунс отиде до бюрото и натисна четири бутона. Светлините в стаята се запалиха. Един стенен панел зад Джоунс се отмести. Появи се гаргантюанското тяло на ЕД-209. Извисяващата се бойна машина изви двете си ръце в положение за стрелба. Джоунс потупа ЕД по коляното.

— Това е моят приятел ЕД. Той не обича непознати.

ЕД тронаво заобиколи бюрото и се насочи към Робо. Джоунс седна на ръба на бюрото.

— Трябваше да убия Боб Мортън, защото той направи грешка. Тази грешка си ти. Сега мисля, че е време да поправа грешката. ЕД, скъпи, кажи думите, които искам да чуя.

Джоунс вдигна чашата до устните си, а ЕД-209 фокусира вниманието си върху тресящата се обвивка на Робо.

— Вие нарушавате частна собственост...

Робо едва чуваше думите на тронавата машина-убиец. Откос от оръдието на ЕД го шибна право в гърдите. Ударът го отхвърли назад към вратата с надпис ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО. Тя се разцепи от сблъсъка и Робо тупна отпуснато в приемната.

Усети, че визьорът му се счупи. За пръв път виждаше без помощта на обслужвания от компютър визьор. Но само с едно око. Така си и беше. Той имаше едно око. Човешко око. То все още функционираше. Премигна със здравето си око и видя, че ЕД-209 минава с трясък през остатъците от вратата. Робо направи усилие да се изправи. Беше безполезно. ЕД-209 използва едната си ръка като масивна бухалка. Ударът попадна странично в главата на Робо. Той отлетя през прага към коридора.

Облегна се на стената срещу кабинета на Джоунс. Тялото му започна да потръпва. Той започна да зове някаква стара, неподозирана сила. По дяволите. Ако виждаше с човешко око, трябваше да има и други човешки качества. Някаква човешка сила. Изрови я, човече, извика той на объркания си мозък. Направи връзките.

Връзки с какво?

С миналото!

Но той нямаше минало... Или поне не знаеше за такова! Съсредоточи се, като се опита да стигне до нещо. Беше невъзможно. Беше свършен. Не, по дяволите. В него, в духа му имаше нещо, което той все още не разпознаваше, но беше нещо добре дошло.

Той напрегна цялото си съзнание, за да го възкреси.

ЕД-209 премина с трясък през стената и се появи в коридора. Вдигна дулото на оръдието и го насочи на няколко инча от лицето на Робо.

— Упълномощен съм да използвам смъртоносна сила — обяви ЕД-209.

Нещо вътре в Робо щракна. В момента, в който ЕД започна да стреля, той фрасна с юмрук протегнатото дуло на оръдието, с колкото можа по-голяма сила. Ръката на ЕД се люшна край тялото му. Дулото се удари със звън в другата му ръка и снарядът изригна. Чу се звук на строшен метал и замириса на изгорени проводници. ЕД-209 бе отнесъл собствената си ръка.

ЕД-209 стоеше в коридора озадачен. Заразглежда пушещата останка от ръката си, докато Робо се опитваше да се изправи. Като придържаше ранената си глава с ръка, той се заклатушка по коридора.

ЕД-209 забеляза движението, вдигна оцелялата си ръка и изстреля самонасочваща се миниатюрна ракета от дулото, разположено до това на картеницата.

Робо продължаваше да се препъва по коридора. Почувства опасност, погледна през рамо и видя как ракетата свисти по коридора към него.

Робо сви зад един ъгъл — накуцвайки, тичаше толкова бързо, колкото му позволяваха омаломощените крака. Все още насочена към жертвата си, ракетата изсвистя край ъгъла. За миг, докато тя почти го настигна, Робо се поколеба и се просна на дебелия килим. Ракетата пръсна една стена и изпрати голям къс от сто и дванайсетия етаж в траектория към земята.

Стъкло, бетон, мазилка и парчета от кабинетно обзавеждане се сгромолясаха на земята, като смачкаха дузина коли на паркинга.

Робо се оказа покрит от половината стена. Той бавно запълзя по пода. Видя два гигантски крака да нагазват в отломките. Присви човешкото си око. Това определено не беше добро място.

ЕД-209 продължи да гази през развалините, за да го търси. Той така и не разбра откъде се появи Робокон, който скочи и се озова на раменете му. Неговата маса притисна и без това тежкия робот към земята. ЕД-209 изстреля откос от оръдието, който отнесе част от пода и ловко пренареди половината от кабинетното пространство на долния етаж.

Робо се обърна замаян назад и се хвърли с главата напред към вратата с надпис АВАРИЕН ИЗХОД.

В офиса, заподозрял най-лошото, Джоунс изджафка няколко заповеди по телефона.

— Изпратете лейтенант Хеджкок. Имаме неприятности в Кулата. Един дефектирал прототип руши всичко наред.

Робо се заклати надолу по стълбището. От тялото му изтичаха ценни течности. Някаква сянка заслони светлината над него. Погледна през рамо. ЕД-209 се бе появил отново по петите му. Робо удвои усилията. Но вече не можеше да генерира мощност. Движенията му бяха несигурни и слаби.

От върха на стълбището ЕД-209 прецени ситуацията. Спря се, преди да направи първата крачка. Стъпалата му бяха почти три пъти по-големи от стълбите, предназначени за хора. Придвижи се колебливо. Постава пета на първото стъпало. Протегна другия крак. И този път успя да закрепил пета на стъпалото. Внимателно направи трета крачка. Собственото му тегло го увлече и той се подхлъзна по тясното стъпало.

ЕД-209 извънтя безсилно и тупна безпомощно на площадката. Силният удар го запрати през перилата към долната площадка, а оттам — към следващата. Накрая се приземи по гръб, с очи вперени в светлините горе. Лежеше неподвижен. Високотехнологична костенурка, обърната по гръб. Започна да маха с крака и с оцелялата си ръка в безуспешен опит да се преобърне. Но понеже му липсваше едната ръка, това не му се удаде. Объркан, започна да стреля с всички оръжия, които имаше на разположение.

Стени и осветителни инсталации се посипаха наоколо.

Под него Робо продължаваше шеметната си спирала надолу. Краката го боляха. Едва принуждаваше ръцете си да се захващат за перилата. Зрението му беше неясно. Всяко преодоляно стъпало отекуваше с болка, пробягваща по сухожилията му.

Той чуваше как ЕД-209 безпомощно стреля далеч над него.

Робо се затътри към изходната врата на аварийното стълбище. Опитва се да си припомни разположението на сградата и установи, че вратата води към съседния покрит паркинг, към безопасността. Оказа се прав.

И все пак грешеше.

Едва премина вратата и беше залят с бялата светлина на десет огромни прожектора. Робо присви око от ослепяващия блясък, заслони го със счупената си ръка. Пред него един до друг бяха строени турбокрузъри. Лейтенант Хеджкок и неговата група СУАТ, както и половин дузина полицаи от полицейското управление в Стария Детройт, бяха налякали зад колите с извадени оръжия.

Робо погледна объркан към множеството. Чу изщракването на оръжията.

Лейтенант Хеджкок се обърна към хората си с мегафон:

— Готови за стрелба.

Полицайте Старкуедър и Рамирес се спогледаха объркано.

— Ей, почакай за минутка. Каква е тази глупост? — попита Старкуедър.

Хеджкок сви рамене.

— Заповядано ни е.

— Да, но кой даде тази заповед?

— Мистър Джоунс...

— По дяволите Джоунс и ОКП! — извика Старкуедър, като сочеше към Робо. — Той е добро ченге, за бога! Страшно добро ченге!

— Имаме заповед да го унищожим — изръмжа Хеджкок.

Старкуедър мушна пистолета си в кобура и обърна гръб на групата СУАТ.

— Прибирай и обръщай — промърмори той.

Един по един ченгетата от района на Стария Детройт прибраха пистолетите си и се отдалечиха. Това не разтревожи Хеджкок.

— Стреляй на месо — извика той.

Робо успя да накара краката си да се задвижат, когато групата СУАТ откри огън. Куршумите заплющиха по гърдите му. Изкараха дъха от крехката му обвивка. Преобърна се във въздуха и се тръшна върху една стена. Превъртя тяло и се изгъркаля зад бетонна колона. Куршумите свистяха край него.

Дишаше тежко. Знаеше, че тези от СУАТ имат огневата мощ на малка армия. Картечници ХК-91, „Узи“ и други от този род. Всеки от тях бе професионален войник. Стреляха, за да убиват.

— Цели се в главата му — чу той заповедта на Хеджкок. — Това е единственият начин да го спрем.

Робо потръпна. Шибан кучи син.

Той се втурна слепешком към съседната колона на някакви си петнайсет крачки. Куршумите заудряха по шлема му, като оставиха щърбавини по метала. Сви юмруци и ги вдигна пред лицето си. Друг залп удари в негова посока и го повали на земята. Запълзя яростно към съседната колона, а куршумите плющяха по бронекостюма му.

Край него изсвириха снаряди. Земята изригна в малки гейзери от настилка и метал. Беше мъртъв човек. Изкиска се вътрешно. Е, мъртъв непотичовек. Беше започнал да придобива чувство за черен хумор. Отбеляза си това, когато се затича към следващата колона. Бавно и болезнено се изправи на крака зад прикритието. Стрелбата спря. Погледна наляво. На двайсет крачки се издигаше ниска бетонна стена. А след още десетина, от другата ѝ страна, беше улицата. Ако можеше да преодолее стената, вероятно щеше да успее.

Робо пое дълбоко въздух. Тишината около него му отговори звучно. Групата СУАТ очакваше следващото му движение. Той нямаше да ги разочарова.

Затича се към стената. Гаражът изригна в непрестанна канонада. Светът край него оживя в разтопено олово. Робо се приближи до стената. Един куршум се сплеска в гърба на бронекостюма му. Запрепъва се напред. Не биваше да губи равновесие, иначе щеше да забие глава в стената. Краката му яростно бутане. Изви гръб, протегна ръце и отскочи напред.

Преметна се над стената, като отнесе поне два инча от нея. Изтърколи се в уличката зад Кулата. Можеше да чуе как горе военните от СУАТ бързат към крузърите си. Нямаше много време. Турбинните двигатели вече виеха извън гаража. Скоро улиците щяха да загъмжат от кръстосващи крузъри, хукнали след него като гладни чакали.

Робо се запрепъва по безлюдната уличка. Дотук добре. Изведнъж се вкамени. В края на уличката чакаше турбокрузър със запалени светлини. Робо се обърна и се затича в обратната посока. Крузърът бавно го последва.

Той се прокле, че позволи да свърши така. Не трябваше да подценява Джоунс. За кого, по дяволите, се мислеше все пак? Робо сви рамене. Опитваше се да разбере това от седмици.

Внезапна болка в левия крак го накара да закуцука. Залитна настрани върху редица от кофи за смет и задълба в отпадъците, подобно на давец се човек в море от нечистотии. Светлините на крузъра сега паднаха върху него. Сирената на колата удари в ушите му и го накара да трепне. Изправи се на крака. По дяволите. Ако смятаха да го заловят, беше решен да се бори с тях.

Обърна се с лице към светлините. Сви доскоро мощните си стоманени длани в два колосални юмука. Зае стойка на класически боксьор-призьор.

От колата изскочи дребно ченге и застана пред него с вдигнати ръце.

— Мърфи — прошепна ченгето. — Всичко е наред. Това съм аз, Люис.

Робо отпусна ръце. Започнала губи равновесие. Люис притича от едната му страна.

— Облегни се на мен — каза тя.

Робо протегна изпочупена ръка. Люис я обви около рамото си и го поведе към крузъра. Тя внимателно го намести на седалката и затвори вратата след него. Седна зад кормилото и се вгледа в изпотрошеното тяло на Робокоп.

— Изглеждаш като жалък кучи син — констатира дружелюбно тя.

— Трябваше да видиш другия — полуусмихна се той.

Тя изведе крузъра от уличката и се насочи към безопасността на безбройните убежища на Стария Детройт.

— Добре дошъл отново, партньоре — усмихна се Люис.

Робо се отпусна в предната седалка на крузъра. Не знаеше точно защо, но чувстваше, че мястото му е там.

Дик Джоунс отпи глътка кафе и отпрати една от трите си секретарки от опустошеното място, което до скоро беше негов кабинет. На дневна светлина стаята изглеждаше много по-зле. Прецени, че ще са нужни поне двайсет и четири часа на една бригада, за да смени вратите, панелните стени и частта от пода на сто и дванайсетия етаж, отлетяла към земята предишната нощ.

Въздъхна, седна зад бюрото и включи телевизора, монтиран върху него. Наперената Джес Пъркинс и елегантният Кейси Уонг току-що бяха започнали ранното утринно предаване.

— Добро утро — усмихна се Кейси и зъбите му стигнаха почти до ушите. — Тук е Кейси Уонг с Джес Пъркинс, а ето и актуалните новини на деня. Днес, лекари от Тексас Клоун Инститют съобщиха, че безсмъртната холивудска звезда Силвестър Сталоун почина снощи след неуспешна операция за трансплантиране на мозък. Деветдесет и седемгодишният Сталоун открай време бе поддръжник на биоинженерството. Последният му филм, *Рамбо-38: Стара Кръв*, ще бъде излъчен посмъртно следващия месец.

Джоунс присви очи към миниатюрния екран. Показваха репортаж за полицаи, които разставяха постове пред сградата на едно от полицейските управления. Джоунс едва не се задави с кафето. Джес изкоментира репортажа:

— Днес представителите на полицейския профсъюз и на „Омникон“ продължават преговорите с надежда да предотвратят общоградската полицейска стачка, насрочена да започне в полунощ. Сега включваме на живо Джъстин Балърд-Уоткинс.

Навъсен младок с ярко сако стоеше пред сградата на едно полицейско управление.

— Вериги от постове вече се оформиха около някои полицейски управления в града, за да подчертаят важността и сериозността на стачката — изпя той. — Днес ченгетата дават наряд, но ще го направят

ли утре? Този въпрос зададохме на жители от района Лексингтън, където престъпленията са цяла напаст.

Камерата показва как един собственик заковава с дъски витрините на магазина си за електрически уреди.

— Те са обществени служители — изръмжа той. — Тяхно задължение е да поддържат реда. Няма право да стачкуват.

Брадат неохипар-продавач на вестници се усмихна към камерата:

— Ченгетата са работници като всички други в обществото. Шефовете им не се отнасят добре с тях. Ченгетата също имат права.

Джоунс изключи телевизора. Повече не му трябваше. Животът му не пропадеше надолу чак толкова бързо. Страхотен начин да започнеш деня си. Погледна кафето.

— Марша! В тази помия няма захар.

Марша, устата млада жена с челюст на булдог, влезе в кабинета със захарница. Тръшна я на бюрото и го погледна.

— Един малоумник отвън настоява да ви види — изстреля тя. — И ако се опита да ми пусне ръка още веднъж, ще му изкъртя зъбите с обувката си.

Тя се завъртя и напусна кабинета. Джоунс видимо клюмна. Какво ли още не беше наред? Излая в микрофона:

— Изпрати малоу... господина при мен.

Кларънс Бодикър, с тъмни очила и хавайска риза, влезе в кабинета. Огледа съсипаната стая.

— Преустройваш ли се?

Метна опаковка кокаин върху бюрото на Джоунс.

— Искаш ли малко?

— Не е ли малко рано, Бодикър?

Кларънс се усмихна и поднесе щипка кокаин към носа си.

— Никога не е прекалено рано да се чувстваш добре.

Джоунс се намръщи.

— Кларънс, ти си проклето копеле.

Кларънс обърса кокаина от носа си.

— Е, хайде да не започваме да хвърляме кал...

Джоунс сви рамене:

— Винаги съм го знаел, но въпреки това зависех от теб. Казвах си: „Ей, човекът има амбиция. Интелигентен е. Дай му възможност и той ще се прояви.“

— Правя най-доброто, на което съм способен.

— Не най-доброто, Кларънс. А *полицаят*, който те арестува? Същият, пред когото се раздрънка? Налага се да го убиеш.

Кларънс не се засегна.

— Ей, приятел. Винаги съм бил насреща, когато си имал нужда от услуга. В замяна съм искал само да гарантираш, че аз или хората ми няма да хлътнем в пандиза. А той ме караше в пандиза...

Джоунс присви очи и повече от всякога заприлича на мистър Пънч.

— Той е киборг, глупако: получовек-полумашина. Той е записал всяка твоя дума. Паметта му е неоспоримо доказателство пред съда. Ти ме натопи. Можеш да ми навредиш.

— Мисля, че „така ли?“ няма да е достатъчно като отговор — блесна в крива гримаса Кларънс.

— Никак не е смешно, Кларънс. Имам големи неприятности заради теб.

— Ей, нали искаше мъртви ченгета в Стария Детройт, за да можеш да продаваш твоя робот-чудовище. Аз си върших работата. Сега, когато един човек-машина се шляе из града, ти искаш аз да се оправя с него. Няма начин. Излизам от играта, партньоре.

Джоунс възприе по-убедителна тактика.

— Почакай, Кларънс. Не ти казах, че и ти ще имаш изгода. Делта Сити започва да се изгражда след два месеца. Там ще има два милиона работници, настанени във фургони. Мнозина от тях ще се заселят в града. Цяла нова вълна от клиенти за наркотици, хазарт, проституция. Делта Сити ще бъде девствена територия за човек, който знае как да усвоява нови пазари. Някой би могъл да контролира всичко това, Кларънс. Би могъл да си ти... само ако можеш да преодолееш единственото препятствие, изпречило се на твоя, *на нашия*, път — Робокоп.

— Ако се съглася, ще ми трябват всичките ми хора.

— Емил Делорийн беше освободен от затвора днес сутринта.

Кларънс се усмихна. Джоунс му подхвърли компютърната карта, която беше на бюрото. Кларънс я улови и се загледа в нея. Червената точка проблясваше в един западащ район на града.

— Е — въздъхна Кларънс, — мисля, че въпреки всичко ще си останем приятели, Дик. Имаш ли достъп до военни оръжия?

Джоунс кимна:

— Разбира се. *Ние сме* военните.

Кларънс мушна картата в джоба на ризата си.

— Дай ми няколко часа, за да подкарам плана. До утре сутрин твоят човек-машина ще бъде готов за боклука.

— Така те искам да говориш, Кларънс. — Лицето на Джоунс светна.

— Премислих. — Кларънс се обърна да си върви. — Между другото — извика той, — на твое място бих очистил снежната кралица вън. Тя е истинска кучка. Не знае как да се отнася към гостите.

Джоунс кимна.

— Смятай, че е направено.

Той проследи как Кларънс изчезва от кабинета. Облегна се назад в креслото си и просъска:

— Глупак.

Люис лавираше с турбокрузъра из лабиринт от порутени сгради и разбити блянове. Някога този промишлен комплекс беше гордостта на Детройт — един от неговите най-големи и най-доходни автомобилни заводи. Сега не представляваше нищо повече от свърталище за безброй плъхове и хлебарки.

Тя бавно прекара колата през високата около три етажа врата на тъмна, подобна на хангар постройка. Маневрираше внимателно, като избягваше големите дървени и метални отпадъци, разхвърляни по пода. Погледна към седалката зад себе си. Там потракваха тихо два кашона детска храна с надписи: „СПАНАК“ и „ГОВЕЖДО“.

Вътрешността на завода би могла да побере три футболни игрища. Дори през деня тук цареше катранен мрак. Единствената светлина проникваше в далечния край на сградата, където половин стена и част от тавана се бяха срутили в резултат на лошото време и лошото проектиране.

Чу подрънкването на стомана пред себе си в осветената част. Спря колата, където беше седнал Робо и търпеливо удряше десния си крак с малко чукче. Люис излезе от колата, извади от нея детската храна и кожена чанта.

Погледна крака на Робо. Той беше откъртил част от бронираното му покритие и прасецът му бе открил загадката на вътрешните си механизми. Гъвкави стоманени „мускули“ потрепваха при всеки удар на чукчето. Люис пусна чантата до него. Едва сега той погледна нагоре. Все още зле обезобразен, шлемът му изглеждаше ужасно. Едно човешко око премигна към нея.

— Може би трябваше да те оставя в някой сервиз за коли — поколеба се тя.

— Можех да се възползвам от инструментите им — промърмори той и заудря отново крака си.

— Не бях сигурна от какво имаш нужда. — Люис посочи чантата. — Просто грабнах някои неща.

Робо отвори чантата. Вътре имаше няколко фини ръчни инструмента. Той извади малък електрически флекс.

— Благодаря, това е страхотно — одобри той. — Трябва да отделя това нещо.

— Какво нещо?

— Шлема.

Той настрои флекса и го пъкна под процепа на шлема, близо до слепоочието си. Флексът издаде звук като жуженето на стотици раздразнени скакалци. От главата на Робо се отдели двуинчов болт и издрънча на пода. Той нагласи флекса от другата страна. Бръмченето накара Люис да потрепери.

— Това свърши работа.

Люис се вторачи в Робо, когато той задърпа шлема си.

— Все пак как изглеждаш отдолу? — попита тя.

— Откъде да знам — каза той. — Май ще е по-добре да се обърнеш. Може да не ти хареса това, което ще видиш.

— Не би могъл да изглеждаш по-зле от сега — разсмя се вяло тя.

Робо бавно вдигна шлема над главата си. Хвърли го на земята. Люис кимна одобрително:

— Знаеш ли, Мърфи, не изглеждаш чак толкова лошо.

Тя бръкна в жабката на крузъра и измъкна оттам малко огледалце. Подаде го на Робо.

— Все още имаш сини очи — констатира тя. — Или нещо такова.

Той се вгледа в огледалцето. Наистина, очите му бяха сини, но бяха покрити с микроскопични червени, сини и жълти точкови датчици, които събираха информация и я отправяха към мозъка му за анализ.

Робо помести огледалцето и заразглежда лицето си. Насили се да се засмее. Видът му беше елегантно съчетание от плът и стомана, нещо като органична супертехнологична скулптура, която навяваше асоциации или с древните гърци, или с немското експресионистично кино от двайсетте години. Зависи от чувството за хумор.

Две вдълбани органични пластини за достъп бяха инсталирани на челото му и му придаваха величествен царски вид. Това, което беше останало от косата му, беше късо и свършваше рязко в титанови ивици, които се разстилаха от темето му по целия череп. Изведнъж си припомни последния фатален изстрел на Кларънс в онзи склад преди

една малка вечност. Докосна тила си. Там здраво беше закрепена метална пластина.

Шокът на осъзнаването го разтърси. Повече не можеше да избяга от истината. Беше станал жертва и бе убит. А след това — обект на високотехнологична обработка. Очите му се разшириха в ням ужас. Той не можеше, *не би могъл* да го понесе. Беше невъзможно.

Люис го гледаше тихо. Тъгата я обземаше отвътре. Тя протегна нерешително ръка към него и го докосна по скулата.

— Наистина се радвам да те видя отново, Мърфи.

Робо я отблъсна. Вдигна лявата си ръка. Беше силно повредена. Той я смъкна и вдигна дясната.

— Мърфи е имал жена и син. Какво е станало с тях?

Люис стоеше неловко, като търсеше нужните думи.

— След твоето... след погребението, те се преместиха.

— Къде отидоха?

— Мисис Мърфи подписа договор с „Муункорп“. Не съм сигурна дали си спомняш, или не — тя има сестра, която живее в Лунния индустриален възел. „Уникорп“ дръпна няколко връзки и всичко се уреди само за две седмици. Тя мислеше, че си умрял. О, Мърфи, наистина съжалявам.

Робо сви рамене, хвана чука и започна отново да удря крака си.

— Те не биха ме познали такъв, какъвто съм сега.

Той спря внезапно. И с по-мек тон, като гледаше Люис, добави:

— Аз ги чувствам, но не мога да си ги спомня. Разкритието би могло да им причини излишна травма.

Люис се опита да сложи успокояващо ръка на рамото му. Той я отстрани.

— Остави ме сам.

Тя се обърна с гръб, объркана и малко засегната. Робо я погледна.

— Моля те — настоя той. — Върви си.

Люис кимна.

— Ще се върна, когато се стъмни.

Робо кимна и продължи да работи.

Люис се качи в колата и потегли. Там, заключи тя, се намира най-самотният човек на света.

Робо продължи да работи през целия ден. Всеки удар на чука, всяко изжужаване на флекса го караха да се чувства по-празен, по-самотен. Той беше единствен по рода си, отделен вид. Не беше човек. Не можеше да почувства живота на хората, да се вмести в тяхното всекидневно съществуване. Не можеше да разбере надеждите, грижите, бляновете и страховете, които правеха интересен живота на неизброими милиони хора. Но той не беше и машина. Имаше толкова общо със суперкомпютър, колкото и с флекса в ръката си. Гневът му нарастваше. Беше съвременен динозавър. Проектиран да остане сам. Проектиран да бъде самотен. Програмиран да стои извън света наоколо.

Робо запали прожектора и продължи да работи върху разкъсания си крак. Бронираното покритие започна да пасва на мястото. Бронирано покритие вместо кожа. Вероятно той беше най-скъпата приумица в историята на цивилизацията. Свърши с крака си и се замисли. Дойде му наум, че такава трябваше да бъде неговата съдба... за колко време? До смъртта му? Щеше ли да умре? Или щеше да продължи да живее вечно?

Мисълта за безсмъртие го уплаши. Щеше ли той, направената от човек машина, да стои и да наблюдава как поколения хора идват и си отиват, докато той единствен остава неизменен? Щеше ли с електронно сърце да е „залепен“ за времето? Беше изправен пред една много практична форма на безкрайността. Безкрайност, която щеше да накара умовете на повечето от смъртните да изнемогнат в усилието да я разберат. Изсмя се на себе си. Смехът отекна зловещо в гръдната му кухня. Какво беше казал Уди Алън за безсмъртието? „Не вярвам на живота след смъртта, но въпреки това си нося бельо за смяна.“ Спомняше ли си това? Да. Много добре. Сега беше започнал да си спомня по-често. Това го радваше и го ужасяваше. Може би щеше да бъде по-добре, ако останеше в неведение? Може би трябваше да си позволи да умре от ръцете на ЕД-209. И това отвратително създание щеше да престане да съществува.

Въздъхна. Никога нямаше да го направи.

Сега беше в капан. Впримчен от собственото си желание да оцелее. Знаеше, че от днес нататък ще го посещават призраци от предишния му живот. Беше и мъртъв, и жив едновременно: и готическото убежище, и духовете, които го населяваха. Образи.

Прелитащи видения на хора, места, неща и мисли от отдавна минали времена щяха завинаги да се носят през ума му. Щяха да се намесват и да безпокоят разсъдъка му. Той никога нямаше да бъде оставен на мира от себе си. В някакъв смисъл щеше да бъде преследван от самия себе си... но колко дълго? Години? Десетилетия? Векове?

Робо отвори един от кашоните с детска храна и извади бурканче с пюре. Огледа го. Спанак. Подходящо.

— „На финала аз ще съм юнак; да, защото ям зелен спанак“ — запя си той.

Спомни си това. Изпразни кашона за броени минути.

— „Аз съм каквото ям“ — изсмя се той.

Но какво точно беше?

Отиде при флекса. Пълната луна сияеше през разрушения покрив. Лунната светлина осветяваше чисто новия „Ауто 9“, който Люис му бе донесла. Смазката по пистолета проблясваше в бледосинята светлина. Робо го извади от чантата и го хвана с поправената си лява ръка, като тестваше равновесието. Завъртя пистолета и го плъзна в кобура.

Стоеше неподвижен в изоставената фабрика за коли. Така да бъде. Ако му бе съдено да е супер технологична приумица, той не можеше да го промени. Бяха го лишили от човешкото, бяха ограбили живота му, разрушили семейството му, в името на чиста гонитба за печалби му бяха отнели всякакъв шанс да бъде нормален. Бяха го проектирали с една-единствена цел... Да поддържа закона. Да бъде проклет, ако му го отнемеха. Оттук нататък той щеше да бъде двайсет и четири часово стопроцентово ченге.

Постави внимателно шлема на главата си и отиде до порутената стена. Погледна мигащите светлини на Новия Детройт. Кулата на „Омникон“ се извисяваше високо над хоризонта, дъвен деспот, наблюдаващ кралството си. Робо се съсредоточи. Превключи на режим Основни инструкции. Първа инструкция: Да служи на обществото. Втора инструкция: Да поддържа закона. Трета инструкция: Да защитава невинните. Четвърта инструкция: [СЕКРЕТНА] ПРОДУКТ НА ОКП 943054СЦ.

Четвъртата инструкция започна да се прояснява. Робо призова всяка частица от волята в огромното си тяло. Инструкциите

избледняваха от погледа му. Нямахме време да се занимава с тях сега. Не би си го позволил.

Отиде до празните бурканчета от детска храна, грабна едно и го подхвърли високо във въздуха. Извади пистолета и стреля. „Тинк!“ Куршумът издрънча в стоманена греда. В същото време бурканчето се разби на пода. Като се проклинаше, Робо хвърли второ бурканче и стреля отново. И пропусна отново.

— По дяволите.

Той грабна пълно бурканче с детска храна, но отпусна ръка, защото чу, че Люис се приближава с турбокрузъра и го спира с изскърцване. Надалеч завиха няколко алармени системи против крадци.

— Какво е това? — попита Робо.

— Неприятности — съобщи тя. — Редовите членове гласуваха тази нощ за стачка.

— Не разбирам.

— Ченгетата стачкуват против ОКП.

— Но какво ще стане с хората? — попита Робо.

— Те ще се погрижат за себе си. — Тя се вслушваше в алармените сигнали. — По звука може да се разбере, че не се справят много добре.

Робо удари с юмрук една греда и направи вдлъбнатина в нея. Там имаха нужда от него, но той не беше в състояние да се сражава.

— Какво има?

— Системата за определяне на целите. Разцентровала се е. Освен това може би съм и кривоглед.

— А?

Робо подхвърли едно бурканче и стреля. Пропуск. Люис кимна.

— Ще ти помогна, ако ми позволиш.

Робо се успокои. Сложи метална длан на рамото на Люис.

— Благодаря, партньоре.

Люис грабна три бурканчета от детска храна и ги постави на три различни нива на порутената стена пред тях. Изтича зад Робо.

— ОК. Цели се, войниче.

Робо превключи в режим на прицелване. Поредица от зелени мрежи се появи в ползрението му. Мрежите не бяха подравнени. Цевта на пистолета му сочеше на около два̀сет градуса вляво от

мишената. Люис се приведе зад него. Тя бавно насочи пистолета в правилната посока.

— Задръж така.

Тя заобиколи Робо и се взря в неговия визьор, за да улови отблясъка на мрежите.

— Така е много добре, доколкото мога да преценя.

Робо се съсредоточи. Превключи в режим на пренастройване. Мрежите съвпаднаха по място точно на върха на бурканчето от детска храна.

— Опитай сега — подкани Люис.

Робо натисна спусъка. Бурканчето експлодира. Той се прицели във второто бурканче и стреля отново. Бурканчето се пръсна. Трето бурканче. Трети изстрел. Трето попадение. Робо завъртя пистолета и го пъкна в кобура.

Те се спогледаха и се усмигнаха. В далечината се чуваше как алармените звънци и сирените вият из целия град.

— И сега какво? — попита Люис.

— Излизаме из улиците.

— Но нали стачкуваме?

Робо хвърли три бурканчета във въздуха, извади пистолета и пръсна и трите още преди да започнат да падат. Прибра оръжието и се обърна към Люис:

— Законът не може да стачкува.

Тя се усмигна и се затича към крузъра.

Двамата партньори отпътуваха. Пълната луна се отразяваше в носещия се бързо турбокрузър. Робо се усмигна на себе си. Може и да не беше истинско човешко същество, но там имаше истински хора, които се нуждаеха от помощта му. Това го правеше да се чувства... добър. Това го караше да *чувства*.

През последните двайсет и четири часа бе преминал през цял спектър от скръб, загуба, гняв, хумор, съжаление и отдаване. Той погледна огромните стоманени ръце, отпуснати в скута му. Може би все още имаше надежда за него.

Стария Детройт приличаше на бойно поле. Малки банди разбиваха витрините на магазините, отмъкваха стоките и виеха като първобитни воители. В една пуста уличка Емил се бе облегал на стената и пушеше. Не му харесваше, че беше прекарал нощта в затвора. И което беше още по-лошо — не изпитваше никакво удоволствие, че бе хвърлен там от призрак. Беше се опитал да обясни на Кларънс какво точно се бе случило, но той ни най-малко не му повярва. Реши, че Емил е имал наркотични халюцинации. Емил сви рамене. И това беше възможно.

ОКП обяви пред обществеността, че роботът-ченге е тяхно създание. Той не е човек. В поведението му едва ли има нещо човешко. Да. На Емил трябва да му се беше привидяло. Нали доста се беше поопърлил на бензиностанцията. Довърши цигарата и запали друга. Пристъпваше нервно. Кларънс и Леон закъсняваха. Емил изпусна дим, като гледаше паркирания на няколко крачки от него бял микробус. Дявол да го вземе, ако той можеше да бъде тук навреме, защо Кларънс да не може?

Осени го внезапен проблясък на вдъхновение. Сви крак в коляното и ритна витрината на магазина за телевизори зад него. Тя се пръсна. Алармената система се задейства. Той посегна вътре, извади голямо портативно стереорадио и го включи. Из празната улица проехтя музика. Емил започна да се поклаща, а под краката му хрущеше стъкло.

Вниманието му бе привлечено от изсвирване на клаксон. Кларънс и Леон се приближиха с Кларънсовия очукан „Сакс“ 6000 — гълтач на бензин с вид на танк. Кларънс се измъкна от колата. Върху якето му висяха две гранати. Леон стискаше пушка. Той не беше щастлив човек. Благодарение на намесата на Робо в кокаиновото предприятие челюстта му щеше да остане в гипс през следващите няколко седмици.

Емил бе облечен в затворническа риза. Показа я с гордост.

— Благодаря за съдействието, Кларънс. Те дори ми позволиха да взема ризата за себе си.

— Подхожда на характера ти — отговаряше Кларънс, когато Джо докара един нов-новеничък черен „Сакс“ 6000. Той изскочи от колата с превръзка през счупения си нос. Кларънс погледна колата му. Беше страхотна. Въпреки че колата на Кларънс беше същият модел и произведена същата година, пред тази изглеждаше като подвижна развалина.

Леон видя изражението на Кларънс и се ухили под гипса си.

— Ей, Кларънс. Джо има кола точно като твоята.

— Не съм — отвърна Кларънс. Той се наведе в колата и извади оттам страховита масивна пушка — 20-милиметрово нападателно оръдие „Кобра“ с видеомерник. Насочи я към новата кола на Джо. Произведе грандиозен изстрел. На вратата на шофьора се появи 20-милиметрова дупка. Кларънс се усмихна и стреля втори път. Той отнесе челната част на колата на Джо. Наскоро откраднатата чисто нова кола на Джо залитна като умиращ кон и изсъска, снишавайки се към земята.

Кларънс блесна в усмивка към смаяния член на бандата.

— Страхотна кола, Джо.

На Джо не му достигаха думи.

— Ти си луд бе, човече.

— Това е част от моето обаяние — обясни Кларънс и извади още три „Кобри“ от колата. Раздаде ги на хората си. — Време е за забавления в Стария Детройт — уточни мило Кларънс.

Емил, възхитен от новото оръжие, го вдигна и стреля три пъти към магазин за електрически уреди. Витрината направо избухна. Тостери и телевизори се разлетяха на части към улицата.

— Мръсничко — усмихна се той, — но ми харесва.

Джо се прицели в пожарен кран и натисна спусъка. Кранът се разби и изпрати воден гейзер на трийсетина фута нагоре във въздуха.

— По дяволите! — изсмя се той и продължи да стреля залп след залп към витрините на магазините по улицата. Емил се изкиска и се присъедини към него. Експлозия след експлозия разтърсваха квартала. Дим и отломки се носеха навсякъде.

— Изглежда като Стария Бейрут, нали? — изсмя се Джо.

Кларънс въздъхна и се обърна към Леон. Тези двамата лесно се отвличаха по несъществени неща. Той извади компютърната карта. Червената точица пулсираше.

— Металният човек е в района на фабриката — обяви Кларънс.

Леон поклати глава.

— Това ли било? Нищо не разбирам. Благотворителната работа не е в стила ти. А и не мисля, че трябва да се срещаме със стоманеноглавото ченге.

— Делта Сити — заключи Кларънс, — това е нашата награда. Ние сме на партера на бъдещето, Леон. Там ще има рекет както във всеки друг град, само че по-голям, по-добър, по-доходен. А ние ще го управляваме.

— И всичко това срещу очистването на ченгето?

— Аха — засмя се Кларънс. — Ние ще се издигнем, мой човек. Колкото повече процъфтява Делта Сити, колкото повече мекерета с куфарчета поеме „Уникорп“ в комплекса, толкова повече пари ще правим ние.

— Добър бизнесмен си, Кларънс.

— Аз съм *страхотен* бизнесмен, Леон. О, боже!

— Какво?

Кларънс се взираше в картата.

— Тенекиеният човек се раздвижи. Да потегляме.

Джо и Емил все още гърмяха из улицата, когато Кларънс извика:

— Престанете да хабите патроните и да тръгваме.

Двамата ухилени стрелци се помъкнаха към микробуса. Емил седна зад кормилото.

— А сега те се отправят — пискаше той — да прекарат вечерта във весело ловуване.

Микробусът изпуфтя през пушека и пламъците, причинени от двете пушки.

— И военните използват тези неща през цялото време! — възхищаваше се Джо.

— Това те кара да се чувстваш патриот, нали? — ухили се Емил.

Белият микробус изчезна в нощта, следван на дискретно разстояние от Кларънс в неговата кола с Леон зад кормилото.

Навсякъде в Стария Детройт светът изглежда, че се пръскаше по шевовете.

Люис караше турбокрузъра сякаш през самия ад. По улиците имаше преобърнати, обхванати от пламъци коли. Бандитите разбиваха с водопроводни тръби витрини на магазини и прибираха толкова стока, колкото можеха да носят.

Робо видя как някакъв дебелак метна улична пейка във витрината на един бар.

— Ей, хора — изрева мъжът. — Тук има пиячка.

Той се чудеше как човеци могат да правят това на други човеци. Магазините, които разбиваха, собствеността, която ограбваха, принадлежаха на съседите им, които не бяха в по-добро положение от самите тях.

— Внимавай! — възкликна Робо.

Люис натисна спирачките, когато пред колата пробяга група бандити. Един носеше телевизор. Друг се бореше с огъващ се вързоп кожени палта. Трети се опитваше да запази равновесие под тежестта на цял говежди бут.

— Натам — посочи Робо.

Пред един магазин с табела СПОРТНИ СТОКИ „ЛИ“ тълпа хулигани ставаше заплашително дръзка. Грабителите изскачаха от магазина, понесли ски, тенис ракети, бейзболни бухалки и оръжия. Възрастният собственик, китаецът мистър Ли, ги следваше с вдигнат пистолет в ръката. Той беше на границата на истерията.

— Спрете! Спрете! Елате отново утре. Ще има голяма разпродажба!

Човек в карирана риза, въоръжен с едрокалибрена ловна пушка, спокойно простреля стареца в крака.

— Утре съм зает — изръмжа той.

Групата около него започна да стреля яростно във въздуха като деца с пълни шепи фишеци. Куршумите засвистяха и старият мистър Ли се свлече на земята.

Люис докара колата до магазина. Робо излезе със стиснати челюсти. Люис го погледна разтревожена.

— Какво ще правиш?

— Единственото нещо за тълпата, в което можеш да бъдеш сигурна, е — каза Робо, — че е лишена от смелост.

Люис се замисли върху забележката, сви рамене, грабна пушката си и също излезе от колата.

Робо тръгна с изваден „Ауто-9“ по изпълнената с пламъци улица. Приведена зад турбокрузъра, Люис го прикриваше.

Робо спря на десетина крачки от магазина, вдигна пистолета и стреля три пъти във въздуха.

— Добре, приятелчета — избумтя той. — Забавата свърши. Хвърлете оръжието.

Плячкаджиите се обърнаха като един и се втренчиха в ченгето. Дузина от тях държаха оръжия.

Останалите носеха телевизори, стерео уредби, акваланги и миксери. Висок младеж тупаше с баскетболна топка. Този с карираната риза пристъпи напред с пушка, насочена към Робо.

— Ей, ченге. — Той направи една бърза сметка. — Ние сме трийсет, а вие — само двама.

Тълпата изрева одобрително.

Робо сви рамене и стреля. Човекът в карираната риза се хвана за рамото, рухна на земята и захленчи като дете. Пушката му изтрака по настилката. Робо спокойно стреля още четири пъти. Пушката се завъртя в кръг, когато куршумите откъснаха цевта и приклада ѝ.

Тълпата ахна. Няколко души пуснаха оръжието. Баскетболната топка заподскача надолу по улицата.

Робо гледаше към тълпата.

— Някой друг да има да каже нещо?

Сганта застина прикована. Дебелакът, който разби бара, се заклатушка по улицата с бутилка в ръка.

— Ей — възкликна той. — Ти застреля човека!

Робо настрои гласа си в режим на обръщение и обяви силно:

— Разотивайте се по домовете! Заклучете вратите и останете там! Направете го веднага!

Обърна се към пияния:

— Някакъв проблем ли имаш?

Пияният изтърва бутилката.

— Аз ли? Аа. Само констатирах един факт. Нищо повече. Наистина. Така или иначе, си тръгвах.

Хората започнаха да се пръскат. Робо наблюдаваше как се разотиват. В далечния край на улицата бял микробус намали скорост и спря. Люис го погледна през рамо. Стори ѝ се, че го е виждала и преди. Тя продължи да прикрива Робо. Нещо вътре в нея я накара да се

обърне отново към микробуса. Задната му врата се отвори и оттам излезе Джо, стиснал огромна „Кобра“.

Люис си спомни лицето. Това беше бандитът от фабриката. Пикаещият!

— Мърфи! Внимавай! — изкрещя тя, когато Джо откри огън.

Робо се обърна към пръскащата се тълпа:

— Всички да залегнат!

Залп изсвистя във въздуха и протътна нагоре по улицата. Оплескани с кръв, плячкаджиите се разбягаха през изпотрошените витрини. През дим и пламъци хората се затичаха с викове към домовете си. Изстрел перна във въздуха като монета капака на някакъв люк. Човекът с карираната риза се опитваше да се изправи на крака. Капакът го фрасна по челото. Той рухна на улицата.

Робо се затича към турбокрузъра, като стреляше със своя „Ауто-9“ към микробуса. Джо се изкиска и даде още няколко смъртоносни изстрела.

Нещо профуча покрай главата на Робо и се заби в уличен стълб. Стълбът се пръсна на безброй парчета. Сътресението накара Робо да подгъне колене.

Набрала смелост, Люис скочи в турбокрузъра и рязко изви колата. Замириса на изгоряла гума. Като остави пушката в скута си, тя насочи турбокрузъра направо към микробуса. Джо се вцепени, когато турбокрузърът направи рязък завой на две колелета и заобиколи микробуса. Люис изстреля откос. Джо скочи в микробуса, а куршумите изчаткаха по задната му врата.

Люис насочи колата обратно и я закова с изскърцване до Робо. Робо почти се бе качил, но Джо се появи отново откъм задната част на микробуса и пусна още един изстрел с „Кобрата“. Той изсвистя покрай крузъра и отнесе остатъка от витрината на магазина за спортни стоки. Летящите парчета разбиха предното стъкло на крузъра. Люис изпищя от болка, когато в бузите ѝ се врязаха стъквени частици.

— Вътре ли си? — изрече задъхано тя.

— Да — изръмжа Робо.

— Кучи синове — процеди Люис, като натисна педала на газта. Крузърът се понесе надолу по улицата. В микробуса изстърга скоростният лост и той се впусна в преследване. Люис стискаше здраво кормилото. Отляво и отдясно избухваха снаряди. Робо смени

пълнителя на своя „Ауто-9“. Една драскотина кървеше на лицето му. Погледна Люис. Тя също имаше драскотина под дясното око.

— Добре ли си? — попита Робо.

— Да. А ти?

— Бил съм и по-зле.

— Ей, Мърфи. Какво, по дяволите, беше това?

— Оръдие за нападение „Кобра“... нашите приятелчета от „Омникон“ го правят за армията.

— О, господи! — възкликна Люис, когато очуканият „Сакс“ изскочи от странична уличка и се насочи да пресече пътя на крузъра. Люис ускори. Колата на Кларънс забърса с изхрустяване задната част на крузъра и го запрати да се върти по платното като пумпал. Леон на кормилото нададе боен вик, а Кларънс го насърчи:

— Паднаха ни!

— Хайде да свършваме с тях — призова Кларънс и вдигна „Кобрата“. Леон стреля челно срещу полицейската кола.

Там Люис се бореше с кормилото, като се опитваше да запази контрол над управлението. „Саксът“ се насочи към тях. Тя обърна колата и натисна педала на газта до пода. „Саксът“ не намали, насочен точно към полицейската кола. Като гледаше през рамо, Люис навлезе заднишком в обхваната от пламъци пресечка.

Кларънс показа „Кобрата“ през прозореца на „Сакса“. Робо извади своя „Ауто-9“ и превключи в режим на прицелване. Пое дълбоко въздух и стреля три пъти.

Кларънс и Леон се наведоха, а предното стъкло се пръсна като паяжина и се посипа навътре.

„Саксът“ намали скорост, но продължи да напредва. Люис проклинаше тихичко. От далечния край на улицата право зад нея се приближаваше белият микробус. Бяха се оказали точно в класическия край от книгите. Джо изскочи от микробуса с „Кобра“ в ръце. Коленичи и започна да се прицелва в криволичетия крузър. Люис метна поглед в страничното огледало.

— Почакай — изхриптя тя.

Плъзна крузъра в тясна отбивка, използвана за товарене и разтоварване на стоки. „Саксът“ закова точно при уличката, без да успее да завие навреме. Люис управляваше все още на заден ход и

караше през тясната пресечка с осемдесет мили в час. Стигна до следващата улица, насочи колата в една пресечка и натисна газта.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Белият микробус завиваше иззад ъгъла и ускоряваше след тях. Джо се подаде през прозореца на шофьора и стреля с „Кобрата“.

Нови експлозии разтърсиха за пореден път крузъра.

— Имаме си компания — съобщи Люис.

— Без съмнение ще станат повече — уточни Робо, като погледна през рамо.

Набирайки скорост „Саксът“ на Кларънс се занесе покрай микробуса. В останалата без предно стъкло кола Леон присвиваше очи от вятъра, който с шестдесет мили в час шибаше седалката. Кларънс спокойно извади чифт слънчеви очила и закрепил своята „Кобра“ върху рамката на счупеното стъкло. Изстреля един залп.

Един от зарядите прелетя над покрива на турбокрузъра и засегна десния му двигател. Робо и Люис изтръпнаха, когато колата се занесе от удара. Дясната задна част на двигателя се възпламени. Светлините на половината от приборите на таблото премигнаха и изгаснаха. Люис стовари юмрук върху смукача. Изтри кръвта под окото си. Сграбчи кормилото до побеляване на кокалчетата на пръстите си и изцеди цялата мощност, която повредената кола можеше да даде. Предупредително изжужаха сигнали и светнаха панелните светлини на функциониращите части на таблото. Робо зареди отново своя „Ауто-9“. Това беше последният му пълнител. Люис се наведе над микрофона.

— Говори 44... Полицаи имат нужда от помощ. Повтарям, полицаи имат нужда от помощ в Стария Детройт.

Тя беше посрещната от стена от мълчание.

— По дяволите — изкрещя тя. — Хайде, знам, че сте някъде там. Тишина.

— Страхотно. Ще се наложи да загубим колата. Робо погледна през рамо.

— Може да изгубим и нещо повече.

Леон засили „Сакса“ пред микробуса. Сега той вече беше плътно до задницата на крузъра. Кларънс стреля веднъж с „Кобрата“. Втори път. Не уцели крузъра. Люис изманеврира покрай един ъгъл и през някакъв порутен мост.

„Саксът“ и микробусът ги последваха през моста.

Люис плъзна колата край ъгъла на близката уличка. В дъното на занемарената пресечка се извисяваше двајсетфутова мрежеста ограда. Люис погледна към Робо. Робо кимна. Люис натисна педала на газта и ускори крузъра до шейсет мили в час. Колата се понесе към дъното на уличката и се връза в оградата. Оградата се разкъса на няколко големи части. Турбокрузърът премина през останките на изоставен кантар.

Робо посочи към порутена леярна.

Крузърът изфуча в приличащата на пещера сграда.

Зад тях микробусът и „Саксът“ предпазливо прекосиха останките от оградата. Леон забави „Сакса“. Кларънс погледна разядената от ръжда табела. **СТОМАНОЛЕЯРЕН ЗАВОД-КОНФИСКУВАН... МИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО... КУЧЕ НА ПОСТ.**

Кларънс посочи леярната. Двете коли спряха пред масивните врати на сградата. Джо изскочи от микробуса с оръжие в ръка.

Емил се плъзна след него.

— Хайде да ги изпепелим.

Джо се усмихна и извика в сградата:

— Ей, момчета и момичета. Наказателната група е тук.

Кларънс въздъхна и излезе от колата. Тези малоумници можеха да бъдат понякога като децата. Обърна се към Джо и Емил, докато Леон се измъкваше иззад кормилото на „Сакса“.

— Вътре ще се държим заедно. И без щуротии. От нас се иска само да ги пречукаме. Разбрано ли е?

— Така да бъде — ухили се Емил.

Кларънс посочи микробуса.

— Качвай се зад кормилото, Емил. Ти и аз ще вкараме колите вътре. Джо и Леон ще вървят отпред.

Четиримата бандити влязоха във високата сграда. През дупките на покрива вътре проникваха тънки снопчета лунна светлина. Мястото беше огромно, тъмно и влажно.

Микробусът и „Саксът“ запъплиха бавно през сградата. Джо и Леон, стиснали здраво „Кобрите“, пристъпваха внимателно в светлините им. Джо и Леон замръзнаха на място. Шум отдясно... „Кап. Кап. Кап.“ Те се отпуснаха и се засмяха. От ръждясалите стоманени греди капеше дъждовна вода.

Леон започна нервно да потупва с език гипсираната си челюст. Някъде в далечината излая куче.

В „Сакса“ Кларънс се взираше нервно в огледалото за обратно виждане. В микробуса отзад Емил палеше трета цигара.

Тъмнината ги обграждаше.

От земята се вдигаше мъгла.

Джо тръгна странично пред колите. Някъде ръмжеше друго куче.

— Господи! — възкликна Леон.

Пред тях, зад купчина отпадъци, бяха застанали две кучета — приличаха на демони от ада. Очите им блестяха, червени на светлините на микробуса. Отпред стоеше огромен и мощен доберман. Зад него се зъбеше отчасти овчарка, отчасти динозавър.

Джо насочи „Кобра“-та.

— Проклети кучета.

Стреля към кучетата. Те побягнаха, преди специалният снаряд да експлодира и да вдигне част от пода високо във въздуха. Пушек изпълни леярната.

Джо и Леон силно се изсмяха. Нищо, освен измъчването на други същества, не може да поободри низшите духом.

Джо долови някакво движение зад гърба си. Обърна се. Доберманът. Вдигна пушката и стреля бързо. Тялото на кучето се пръсна и разлетя на части. Струя дим се заиздига бавно към тавана. Оцелялото куче виеше наблизко. Тръпки полазиха Леон. Джо не се обезпокои от това. Ако бе срещнал помяр, и него би превърнал в хамбургер.

Димът се разнесе и един глас прокълтя през помещението:

— Мен ли търсите?

Зад двете огромни врати, отвън, на трийсетина крачки от сградата, пред няколко резервоара за химикали, стоеше Робо с насочен пистолет. Луната осветяваше главата му и придаваше на шлема му тайнствен средновековен вид.

Хората на Кларънс се поколебаха за миг. Емил запали поредната цигара. Леон и Джо си размениха изплашени погледи. Накрая Кларънс се подаде от колата и заповяда:

— Хванете го.

Преди Леон или Джо да помръднат, воят на турбинен двигател проряза въздуха. Кларънс се вцепени зад кормилото на колата. Какво, по дяволите, ставаше тук? На предната седалка на микробуса Емил се извърна назад, но не повярва на очите си. Люис ускоряваше крузъра

право към задната част на микробуса. Емил се опита да включи мотора. Беше твърде късно. Крузьърът се вряза в микробуса, като вдигна задницата му във въздуха.

Люис превключи на задна скорост, ускори отново напред, гумите изсвистяха. Крузьърът удари отново микробуса и забоксува. Емил в паника натискаше спирачките. Микробусът започна да се придвижва напред. Емил продължаваше да натиска спирачките и да върти неистово кормилото. Колата на Люис изтика извиващото се превозно средство във от сградата, към кантара. Емил не знаеше как да се справи с положението. Микробусът започна да набира инерция.

Люис скърцаше със зъби. Потърка засъхналата кръв от раната под дясното си око и продължи да натиска педала на газта до пода. Кларънс запали „Сакса“ и го изви, за да го предпази от удара на плъзгащия се микробус отзад. Емил погледна ужасено през предното стъкло. Микробусът се носеше към резервоар с надпис ОПАСНО: ОТРОВНИ ОТПАДЪЦИ.

В крузьра Люис удари спирачките.

Емил се бореше с кормилото. Не можеше повече да контролира микробуса — той се занесе в голяма локва масло и се бухна в резервоара. На десетина фута оттам Леон и Джо наблюдаваха като хипнотизирани как микробусът прави дупка в резервоара. Изтече една ужасно дълга секунда, през която им се стори, че времето е спряло. После се чу вик. Задната врата на микробуса зейна, малка вълна от химикали плисна по земята, а Емил загъркори в обятията ѝ.

Той се затъркаля на земята, покрит с пяна. Коленичи и вдигна ръце към лицето си. Опипа изгарящата си кожа. Тя се свлече на снопове в шепите му. Емил беше започнал буквално да се топи, когато Джо и Леон решиха, че е време да открият огън по Робо.

Емил тичаше напосоки сред изстрелите. Той се блъсна в Леон.

— Помогнете ми, моля ви! — изписка той.

Леон отблъсна топящия се човек далеч от себе си.

— Махай се оттук, човече! Махай се!

Леон се затича да се прикрие и остави Емил да се лута и да умира бавно оттатък кантара, в нощта.

Джо и Леон продължиха да дават залп след залп към Робо. Сега те използваша специални заряди — смъртоносни куршуми, които се завъртаха в целта, преди да избухнат. Робо ловко се накланяше ту в

една, ту в друга посока така, че куршумите изсвистяха над или край него. Той настрои зрението си в режим на прицелване. Фокусира се върху Кларънс. Босът на бандата беше завил с колата си през кантара и сега набираше скорост откъм гърба на киборга.

Като се потеше зад кормилото, Кларънс се наведе, преди Робо да може да стреля. Бодикър натисна педала на газта до пода. Насочи „Сакса“ право към киборга. Тромавата кола набираше скорост. Трийсет, четирийсет, петдесет мили в час. Робо стреля към движещата се на зигзаг кола, но куршумите удряха покрива ѝ, без да ѝ навредят.

Кларънс изкрещя от радост, когато десният калник фрасна Робокоп и той се просна на земята.

„Саксът“ профуча през двора към най-голямата сграда на комплекса — цеха за пресоване. Турбокрузърът на Люис изрева след него. Джо и Леон се затътриха през кантара, като стреляха по турбокрузъра.

Все още леко замаян, Робокоп се затича към цеха за пресоване. Посрещна го град от куршуми. Робо се хвърли с главата напред и се претърколи по настилката, а земята около него изригна. Той изчисли откъде идват куршумите, скочи на крака и стреля два пъти в посока двайсет градуса вляво от себе си.

Скрити зад куп стоманени греди, Леон и Джо се притиснаха надолу, а куршумите иззвънтяха в метала. Докато успеят да се изправят, Робо изчезна в цеха.

В огромния цех „Саксът“ лавираше между древните преси за горещо валцуване и масивните колони, които поддържаха провисналия таван. С крузъра Люис следваше „Сакса“ плътно отзад.

Тази игра на котка и мишка започна да ѝ омръзва. Натисна педала на газта докрай и удари „Сакса“ отзад с оглушителен трясък. Кларънс изруга: въртеше кормилото и извиваше колата встрани от крузъра. Люис натисна леко спирачките и позволи на „Сакса“ да се отдалечи. Тя отново ускори крузъра и се изравни странично със „Сакса“. Изви рязко кормилото и удари колата на Кларънс отдясно. През целия цех проехтя изскърцване на метал върху метал — колата на Кларънс направи завой и се заби в една огромна преса.

Кларънс подкара отново колата и се опита да я отдели от крузъра. Протегна ръка през седалката за мощната „Кобра“. Люис удари колата му отзад. „Саксът“ закриволичи. Хванал здраво пушката с

лявата ръка, Кларънс показа дулото ѝ от прозореца. Тъкмо се канеше да стреля, когато съгледа, че нещо тича към колата.

Зяпна към привидението пред себе си.

Това беше чудовище.

Премигна.

Не, пред него беше съсухреният скелет на това, което някога представляваше Емил. Емил се клатушкаше към колата. Малкото остатъци плът — кожа и мускули — висяха на широки ленти по тялото му. Устата му беше една зейнала дупка в средата на топка пихтиесто вещество — някога представляваща лице.

Той отвори широко дупката в лицето си и издаде тих писък. „Саксът“ се заби в него. Части от Емил политнаха към колата. Кларънс се бореше с кормилото. Автомобилът се удари странично в една преса и се завъртя из цеха.

В едно и също време Кларънс правеше опити да си възвърне контрола над управлението и да отстрани парчетата смърдяща, химически оцветена плът от якето си. Забеляза колоната, когато беше твърде късно. „Саксът“ се натресе в масивната подпорна греда, изви се и се плъзна нататък. Изглеждаше, че набира и скорост. Заби се във втора подпора и се прегъна през средата.

Колата застина на място. Кларънс се беше захлупил върху волана и натискаше с глава клаксона. „Саксът“ приличаше на 2000 фунтов акордеон, който просвирваше в стакато „бииип“.

Люис забави крузьра и спря. Тя погледна към земята пред колата. „Кобрата“ на Кларънс лежеше там, близо до смачканата кола. Една човешка ръка бе усукана около цевта ѝ. Ръката на Емил.

Люис бавно излезе от колата и се приближи до „Сакса“. Кларънс все още бе зад кормилото. Изпод покрива на колата започна да се процежда дим. Люис ритна „Кобрата“ настрана. Приблужи се до предната врата. От челото на Кларънс струеше кръв. Тя отвори вратата.

Кларънс се размърда. Преди Люис да успее да се отдръпне, Бодикър извади пистолет и стреля три пъти. Люис политна назад във въздуха. От гърдите и от крака ѝ бликна кръв.

— Ти си мъртво месо, ченге — дочу Люис.

Тя се приземи по гръб и се затърчи от болка, с поглед, отправен към тавана. Джо и Леон обикаляха по первазите високо над пода. Леон

бе застанал в стъклената командна будка.

— А сега, за последното действие — обяви той, като щракна един превключвател.

Лампите в завода се запалиха. Люис трепна, когато ярката бяла светлина окъпа в ослепителен блясък нейната изпотена плът. Тя започна да се тресе. Изведнъж всичко я заболя. Знаеше, че е зле. Много, много зле.

— Какво ще кажеш да попрактикуваме стрелба по мишена — извикоти се Джо, като погледна надолу към надупченото от куршуми тяло на Ан Люис.

Един куршум изсъска край главата ѝ.

— Звучи ми прекрасно — дойде силно изръмжаване.

Двамата мъже погледнаха надолу. С изваден пистолет, Робо се целеше в тях. Кларънс забеляза киборга, слезе сковано от колата и посегна към падналата „Кобра“.

Робо стреля. Кларънс извика и падна на колене. Закашля се и се заизправя на крака.

— Чрез наука се живее по-добре — изкиска се той.

От якето му на земята се изгърси смачканият куршум.

Кларънс изтича край окървавената Люис. Робо направи движение да стреля към побягналия убиец. Земята край него експлодира. От перваза стреляше Джо. Робо се хвърли на земята, превъртя се и отговори на изстрелите.

Той се претърколи до Люис. Няколко заряда разкъсаха земята около него.

— Дръж се, партньоре — прошепна Робо.

Той изтегли колкото се може по-нежно окървавената полицайка зад потрошения „Сакс“. Там щяха да бъдат в безопасност за няколко секунди. Куршумите спряха да свистят. Робо дочуваше стъпки над себе си. Разбра, че Джо и Леон избират място за стрелба.

За момент престана да мисли за тях. Погледна към преbledнялото лице на жената. Обхвана главата ѝ със студените си стоманени ръце. Докосна нейната мека бяла буза с палеца на лявата си ръка. От очите ѝ течаха сълзи.

— Боли, Мърфи.

— Знаем — кимна Робо.

Той се вгледа нежно в нея. Лицето ѝ беше като лице на прелестно умиращо дете. Тялото ѝ се стегна, а после се отпусна. Тя затвори очи и повече не направи опит да проговори.

— Люис? — извика Робо. — Ан?

Жената не помръдна. Робо долови как шумът от стъпките над него се усилва. Той внимателно положи главата на Люис върху бетонния под.

— Ще се върна скоро.

Робо излезе иззад прикритието си и се затича по дължината на цеха. Над него Джо започна да стреля, докато изпразни цял пълнител. Без да спира да тича, Робо се превключи в режим на бой. Погледна към первазите горе. Пред очите му премина комплексен схематичен анализ на местоположението на Джо. Робо се прикри зад една стоманена подпора. Джо изпрати друг откос от смъртоносни куршуми към Робо. Куршумите удариха мощната колона. Тя се заогъва и потрепери.

Робо се сви. Внезапна мисъл го осени. Джо стреляше пред него... Но къде беше Леон? Обърна се точно навреме, за да види как Леон стреля от контролната будка далеч високо зад него. Робо имаше 0,03 секунди, за да залегне, преди куршумът да попадне в набелязаната цел — главата му.

Зарядите удариха стоманената колона на някакви си три инча от главата му. Част от стоманената греда се откъсна и полетя надолу. Робо не успя да се превърти и да се прикрие. Грамадна купчина — гредата и големи части от стоманения покрив — рухнаха върху него.

От перваза Джо погледна към Леон.

— Ти го улучи!

— Възможно е. — Леон се взираше във видеомерника на своята „Кобра“. — Ако съм го улучил, сега ще го довърша.

Леон гледаше в мерника. Започна бавно да сканира купчината отпадъци долу. Усукани желяза, парчета бетон, части от покрива. Една длан. Дланта на Робо. Леон проследи ръката по дължината ѝ. Настрои фокуса върху тила на киборга. Щеше да бъде лесно. Щеше да бъде забавно.

— Задръж — извика Кларънс отдолу.

Леон се подчини. Кларънс се появи във входа на сградата.

— Обещах на един човек лично да се погрижа за тази тенекиена играчка.

— По дяволите — изсъска Леон. — Това ще продължи вечно.

Кларънс бавно и сковано тръгна през залата. Мина край смачкания „Сакс“. Зад колата дланта на Люис потрепери. Тя бавно сви пръсти. Прокара ги през лицето си. Отвори очи. Навсякъде по тялото ѝ нервните окончания горяха. Болката я обхващаше на големи задушаваци вълни. Можеше да се чуе как хрипти. Вероятно засегнат бял дроб. Струваше ѝ се, че съска. Губи въздух. Губи кръв. Губи живот. Високо над нея, на перваза, тя видя как Леон се навежда от контролната будка. Погледна под колата. На пет крачки лежеше изоставената „Кобра“ на Кларънс. Опита се да пропълзи към нея. Безнадеждно. Струваше ѝ се, че тялото ѝ е натрошено. Затвори очи и заплака. Всичко я болеше, но яростта ѝ вземаше надмощие. Тя бе станала жертва. Беше направила неппростима грешка и сега тя и партньорът ѝ щяха да заплатят за нея... с живота си.

Кларънс продължаваше да върви към купчината отпадъци. Извади от якето си граната и започна да я подхвърля от ръка в ръка. Спря на някакви си дващсет фута от купчината. Издърпа халката на гранатата.

Под купчината Робо бавно обърна глава и го видя, осветен от ярките лампи на тавана. Той забеляза експлозива в ръцете му.

Кларънс издаде писклив скимтящ смях.

— Кажи си молитвата, Робокон!

После метна гранатата в купчината и тръгна назад. Гранатата подскочи през усуканите жезла и отломъци от покрива и се приземи на крачка от лицето на Робо. Той се изви под планината от стомана и запротяга ръка към гранатата.

— Нека всички му кажем „сбогом“ — изсмя се Кларънс.

Смехът му бе кратък. Като нададе гръмовен рев, Робо се надигна сред стоманения куп сякаш оживял бог от бронзовата епоха. Държеше триумфално гранатата високо над главата си. Запрати я с експерт на точност към металния перваз над него.

Джо извика, когато гранатата удари на четири инча от левия му крак. Обърна се да побегне, но експлозивът се взриви. Огромни части от перваза и по-малки парчета от Джо полетяха към земята. Това, което остана от него, се прилепи към перваза в отчаян опит да се вкопчи за нещо. Джо погледна надолу. Левият му крак липсваше. Кръвта струеше като фонтан.

Первазът се разцепи и се срути. Джо падна заедно с него.

Долу се озова върху осеяна с железни остриета стена. Десният му крак се закачи за някакво желязо и той увисна с главата надолу като парцалена кукла. Беше прекалено шокиран, за да вика. Беше все още жив, дявол да го вземе. Роботът не го беше убил. Джо искаше да си го върне, доколкото може. Започна да се извива.

В стъклената будка Леон изруга, вдигна „Кобрата“ и се прицели в Робо.

— Хайде, човече — прошепна Леон. — Мръдни малко надясно. Махни се от онази колона.

Под него Люис хапеше долната си устна. Проклинаше се, че е слаба. С усилие се превъртя към изоставената „Кобра“. Грабна я и стреля, без да се прицелва. Внезапна остра болка в гърба я накара отново да припадне. В мига, когато тя загуби съзнание, високо над нея изстрел проби пода на будката и влезе в гърдите на Леон отдолу.

Леон се закашля учуден — кръвта потече по крака му. Той изтърва „Кобрата“: осъзна, че след няколко милисекунди вътре в него всичко ще се взриви.

Контролната будка литна към тавана на хиляди парчета стъкло, пластмаса и плът.

От другата страна на цеха Джо чу хрущенето на твърди частици, удрящи се в земята, и тъпия звук на падащи късове от онова, което някога му беше съучастник в престъпленията. Смъртта на Леон разтърси нещо в него.

— Проклетата полицайка — изсъска той, все още увиснал на стената. Хвана се за желязото и бавно се издигна нагоре върху стената. Откачи смазания си крак и се свлече на пода. Неговата „Кобра“ беше само на няколко крачки от него. Един добър изстрел, и щеше да очисти полицайката завинаги. Ако можеше да улучи бензиновия резервоар на „Сакса“, щеше да има печена кучка за вечеря.

Джо се протегна към пушката. Чу ръмжене зад гърба си. Обърна се и видя как останалото живо куче-пазач скача надолу по куп сгурия. Овчарката гледаше Джо, а от отворената ѝ паст капеше слюнка. Джо се втренчи в кучето. Искаше му се да беше свършил и с двете кучета там, в леярната. Кучето се хвърли върху него с оголени зъби и режещи нокти. Вцепенен от болката в крака си, Джо спокойно наблюдаваше как редицата зъби се връзва в ръката и врата му.

Парчета от контролната будка все още падаха към пода.

Ръмженето на кучето престана.

Полицай Люис лежеше неподвижна зад „Сакса“.

Само две същества в цеха бяха останали прави. Едно ченге-киборг и един умопомрачен убиец.

Те спокойно се изправиха лице в лице и зачакаха. Човекът и машината, започнала да изпитва чувства, се гледаха мълчаливо в очите.

Робо гледаше самотната човешка фигура пред себе си. Болезнените вълни на паметта нахлуха в съзнанието му. Видя Джан. Джими. Усети как пушечен изстрел отнася тила му. Чу жестокия смях в склада. Спомни си тъмнината по време на безбройните операции. Видя в ръцете си бледото лице на Ан Люис. Стисна здраво пистолета, като болезнено осъзнаваше присъствието на стомана там, където някога бе имало плът. Сега това нямаше значение за него. Почувства гняв. Ярост. Това беше човекът, отговорен за огромните му загуби.

Образите избледняха, Бодикър стоеше неподвижен, а Робо бавно се приближаваше към него. Бодикър се изкиска със смяха на луд, притиснат до стената. Извади от якето си последната граната. Дръпна халката.

Робо продължаваше да върви напред. С плавно движение, подобно на котка, Кларънс метна отгоре гранатата към приближаващия киборг. Робо извади пистолета, стреля и я улучи във въздуха. Силната експлозия повали Кларънс на земята. Той падна по гръб и се хлъзна по омазнения под на цеха.

Бодикър запълзя назад. Робо крачеше към него. Той се усмихна на свилия се човек, завъртя пистолета и ловко го пхна в кобура. Нямахше да има нужда от него. Кларънс опря гръб в стената. Очите му шареха трескаво наоколо. Нямахше път за отстъпление. Отпусна се. Добре, спокойно. Усмихна се на Робо.

— ОК, ОК. Предавам се. Сега щастлив ли си?

Робо продължи да се приближава.

— Казах ти, че се предавам, човече — промърмори Кларънс. — Хайде, арестувай ме. Прочети ми правата.

Робо се наведе над него.

— Хайде, изпей си песента. Имам правото да не говоря. И така нататък.

Робо обви стоманена ръка около врата му и бавно го изправи до стената.

— ОК. Доказа гледната си точка. Ти си суперченге, нали? Разбирам. Сега изпълни дълга си. Арестувай ме.

Робо поклати глава.

— Няма да ви арестувам повече, мистър Бодикър.

Бавно отдръпна назад левия си юмрук. Очите на Кларънс се разшириха. Той видя как ударът идва. Робо вряза стоманен юмрук в лицето му. Юмрукът се появи от другата страна на стената. Капките стичаща се яркочервена течност отразяваха лунната светлина по свитите му пръсти.

Робо издърпа ръка от стената. Пусна останалото без глава тяло да се свлече на пода.

Обърна се и тръгна към Люис. Тя изглеждаше много малка, просната там на пода. Около нея имаше локва кръв. Робо метна една „Кобра“ на рамо и нежно вдигна Люис, обгръщайки я с ръце. Погледна я. За един кратък миг тя беше единствената жена, която имаше значение за него. Излезе от цеха. Слънцето изгряваше. Сирените в далечината бяха замлъкнали. Кой знае защо небето изглеждаше необикновено синьо.

Люис се закашля. Робо погледна нежно в очите ѝ.

— Добро утро — прошепна той.

Тя се усмихна.

— Ей, Мърфи. Наистина съм съсипана. Рийд ще се ядоса.

— Не ми се вярва — усмихна се той.

Излая куче. Робо погледна надолу. До него беше застанала огромната немска овчарка и махаше с опашка.

— Ти също можеш да дойдеш — подкани я Робо. — Онеправданите си принадлежат.

Той отнесе Люис към изхода. Зад кантара видя, че се приближават два турбокрузъри с виеци сирени. От тях изскочиха Старкуедър, Рамирес и две други ченгета.

— Исусе Христе, Робо! — възкликна Старкуедър. Робо внимателно му предаде тялото на Люис.

— Отнеси я в болница.

Обърна се и закрачи към очукания турбокрузър при отворените врати на цеха за пресоване. Кучето го последва. Робо му отвори вратата. Седна зад волана, запали двигателя и профуча край четирите смаяни ченгета.

Насочи се извън пределите на Стария Детройт.
Имаше още работа за вършене в по-добрата част на града.

В Кулата на ОКП, много сдържан, Дик Джоунс стоеше начело на масата до Стареца и говореше пред събралите се директори. Навсякъде из страната полицейската стачка беше по първите страници на вестниците. Тези първи страници оказваха лош натиск върху „Омникон“. Джоунс правеше каквото може, за да смекчи положението.

— Що се отнася до мен, могат да стачкуват колкото си искат — подсмихна се той. — Наредил съм модел 209 да пази входа на сградата. До края на седмицата ще го поставим навсякъде из града.

Изглежда, Стареца имаше възражения.

— Но какво ще кажеш за общественото мнение, Дик? Не искаме да изглеждаме бездушни.

Джоунс въздъхна. Трябваше да обяснява всичко с много думи, със заобикалки. Защо, по дяволите? Та той беше господарят на положението.

Отвън Робо спря до тротоара очукания турбокрузър. Потупа овчарката по главата.

— Няма да се бавя.

Слезе от колата и застана до вратата. Озова се лице с лице срещу ЕД-209. Олимпийският робот закричи бавно към крузъра с насочени ръце-оръдия.

— Вашето превозно средство е паркирано незаконно на частна собственост. Имате петнайсет секунди да...

Робо се наведе, измъкна от предната седалка „Кобрата“ и стреля с една ръка към тромавата машина за убиване. „Тряс.“ ЕД-209 погледна надолу към 20-милиметровата дупка в гърдите си, която се появи там изневиделица. Изведнъж тялото му започна да се върти лудо, а куршумът потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко във вътрешностите му. Тромавият андроид се заклати през парка със статуите. Изпотроши няколко, преди да експлодира.

Робо се наведе, когато остатъците прелетяха над крузъра. Кучето вътре гледаше спокойно сцената. Димът се разсея, а от ЕД-209 бяха

останали само слонските му крака, все още на същото място.

Робо тръгна по стълбите към Кулата.

В заседателната зала Дик Джоунс продължаваше да упражнява красноречието си.

— През последните няколко дни на криза тази корпорация живя съобразно с ръководните принципи на основателя ѝ. — Той кимна към Стареца. Стареца се усмихна и кимна в отговор.

— „Храброст, сила и убеждение“ — цитира Джоунс в новобиблейски стил. — Е, ако имам да добавя нещо по това, а, ха-ха-ха, както се казва, имам, ние ще отговаряме на всяко ново предизвикателство със същата агресивност, която е ръководила корпорацията през годините. Ще се придържаме към кредото на... ПО ДЯВОЛИТЕ!

Двойните врати на залата рязко се отвориха навътре. Робокот влезе. Директорите зяпнаха, ужасени от вида му. Един от тях посегна към телефона.

— Моля — предупреди го Робо. — Не го правете.

Човекът отдръпна ръка.

Изглежда, само Стареца запази самообладание.

— С какво можем да ви помогнем, полицай? — попита той.

Робо взе предвид това. Четирите главни инструкции проблеснаха в ума му. Първа инструкция: Да служи на обществото. Втора инструкция: Да поддържа закона. Трета инструкция: Да защитава невинните. Четвърта инструкция: [СЕКРЕТНА].

Четвъртата инструкция започна да изниква. Робо се концентрира и волево ги отпъди. Точно сега нямаше нужда от тях.

Той беше ченге.

Добро ченге.

Поклони се леко на Стареца.

— Дик Джоунс е заподозрян в извършване на убийство, в заговор и в подпомагане и подбуждане на известен престъпник.

Стареца не реагира.

— За нещастие — продължи Робо, — програмата ми не ми позволява да действам против служител на тази компания.

Джоунс се извъртя към Стареца.

— Това е абсурдно. Нелепо! Този човек е опасен механичен психопат, издирван от полицията.

Стареца не му обърна внимание. Стана и погледна Робо право в очите.

— Това са сериозни обвинения. Имате ли доказателства?

— Да, сър.

Робо отиде до средата на заседателната маса. Стисна ръка в юмрук. От него се подаде показалец. Пъхна го в компютърния слот, монтиран на масата. Видеомониторите в заседателната зала затрепкаха. Лицето на Дик Джоунс, обърнато към камерата, се усмихна студено.

— Трябваше да убия Боб Мортън, защото той направи грешка... Грешката си ти. Сега е време да поправа грешката.

Директорите в залата изпуснаха колективна въздишка. Джоунс огледа лицата наоколо. Втренчи се в Стареца. Очите на Стареца останаха твърди и решителни.

В този момент в стаята се втурнаха двама пазачи от службата за сигурност на „Омникон“ с извадени пушки.

— Стой, Робо — извика един от тях.

— Не! — заповяда Стареца.

Беше твърде късно. Те стреляха в Робо. Киборгът се опита да бъде любезен, но твърд. Удари единия с мощен юмрук в корема, като му изкара въздуха. Запрати другия върху заседателната маса. По време на тази гимнастика и двамата изпуснаха оръжията.

Джоунс се възползва от случая. Грабна един пистолет и започна да стреля. Директорите се наведоха под масата. Само Стареца остана прав и се вгледа в Джоунс с отвращение.

Джоунс стреляше в Робо отново и отново. Куршумите отскачаха от гърдите му, без да му навредят. Робо въздъхна.

— Е, хайде, Дик.

Джоунс спря да стреля. Не му вървеше. Прецени бързо, сграбчи Стареца и го тикна като щит пред себе си. Допря дулото до челото му.

— ОК, ламаринени човече. Искам хеликоптер... веднага. Ще отидем спокойно на покрива. Ще се кача на хеликоптера с моя заложник. Ако някой се опита да ме спре... Стареца ще пострада.

Стареца едва се сдържаше.

— Дик?

— Какво?

— Уволнен си!

Робо се взря в Джоунс. Извика главните инструкции.

В ума му проблеснаха само първите три. Стареца използва тази секунда, за да забие пета в крака на Джоунс. Удари силно в корема бившия си служител. Джоунс зяпна, като гледаше как Стареца отскача надалеч.

Робо се усмихна на Джоунс. Той беше уволнен. Повече не беше служител на тази компания. Толкова, що се отнася до Четвъртата инструкция.

Джоунс насочи пистолета към отстъпващия Старец. Робо премигна, превключи в режим на прицелване, извади своя „Ауто-9“ и бързо стреля четири пъти.

Първите два куршума завариха Джоунс неподготвен. Силният удар го завъртя към огромния прозорец, който се простираше по дължината на масата. Третият куршум пръсна стъклото. Четвъртият улучи Джоунс в гърдите и го преметна през перваза.

През заседателната зала премина виещ вятър. Джоунс, който виеше почти толкова силно, колкото и вятърът, прелетя сто петдесет и един етажа към земята.

Робо завъртя пистолета и го пхна обратно в кобура. Кимна на Стареца, обърна се и тръгна към изхода.

Стареца забърза след него и го хвана за лакътя. Робо се обърна. Стареца се усмихваше.

— Ти оправда нашето доверие в полицията, младежо. Това беше великолепно стрелба. Как се казваш?

Робо се замисли за миг.

— Мърфи — каза той. И излезе.

В покрайнините на града една възрастна двойка, Ема и Ханк Сондърс, седеше в своята малка къща и гледеше последните новини по телевизията. Както обикновено Кейси Уонг се усмихваше към камерата и говореше:

— Днес Детройт си възвърна полицията. След смайващ обрат в събитията, „Омникон“ прие всички основни искания на стачкуващия полицейски профсъюз. В една нощ на безогледен бандитизъм и беззаконие имаше и моменти на героизъм. Подробности — от Джъстин Балърд-Уоткинс в Мемориалната болница „Хенри Форд“.

Сред някаква болнична стая млад мъж в крещящ костюм се бореше с лакти за място в тълпата от други репортери. Зад тях кметът Уолдо Гибсън се смееше и се ръкуваше с прикованата към леглото Ан Люис. Люис се усмихна уморено, а репортерът заразказва:

— Полицай Ан Люис. Дори по време на стачката тя рискува живота си в защита на закона. Счупени кости. Простреляна три пъти. Какво момиче! Какво ченге! Тя е вдъхновение за всички ни.

Камерата фокусира и двамата — и Кейси Уонг, и наперената Джес Пъркинс. Преди образите им да изчезнат от екрана, те се спогледаха.

— Не знам как си ти, Джес — усмихна се Кейси. — Но аз ще спя малко по-добре тази нощ.

— Благодаря ви, че ни гледахте — ухили се Джес.

— И следващия път, когато видите ченге... усмихнете се.

Ема изключи телевизора и отиде до прозореца.

— Още ли е там?

— Аха — отговори Ема. — Все още седи там. На хълма.

— Е добре — каза мъжът й. — Да не му пречим. Чувствам се някак по-сигурен, като знам, че той патрулира.

Ема кимна и изключи осветлението в дневната.

Вън от къщата, далече, един полицай седеше на върха на хълма. До него лежеше огромно куче. Звездите блещукаха високо в късното

нощно небе. Той гледаше към луната, потопена в пространството.

Може би някой ден машината и човекът в него щяха да се слепят. Може би някой ден щеше да се примири със себе си. Но сега беше объркан. Нямаше дом. На цялата планета нямаше друго същество, с което да може да сподели чувствата и мислите си. Беше единственият от този вид.

Кучето до него се размърда. Той протегна мощна стоманена ръка и го потупа нежно по главата. То се притисна до крака му и помахаше с опашка.

Робо продължаваше да потупва кучето между ушите. Може би някой ден ще се почувства цялостен. Може би някой ден ще се почувства в по-малка степен отклонение. Може би някой ден ще може да се нарече човек.

Погледна луната и си спомни за семейството си. Видя любещите очи на Джан. Усмехнатото лице на Джими.

Може би някой ден...

Една сълза се изтърколи от човешкото му око и се спусна надолу по бузата от плът и стомана.

Той стана и погледна светлините на града в далечината.

Някъде се извършваше престъпление.

Подсвирна на кучето и двамата се отправиха надолу по хълма към турбокрузъра.

Днес, тази нощ, той беше ченге.

Ченге, което имаше работа.

Включи двигателите на крузъра и се насочи към Детройт, като остави луната далеч зад себе си.

Издание:

Ед Наха. Робокон

По сценария на Едуард Ноймайер и Майкъл Майнър.

Американска. Първо издание

Художник: Димитър Касабов

Редактор: Анка Веселинова

Художник: Димитър Касабов

Технически редактор: Боряна Попова

Коректор: Стефка Добрева

Формат 84×108/32. Печатни коли 16

Издателство „Сталкер-1993“, София, 1993

ISBN 954-601-004-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.